

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပပသဒ္ဒါမောင်

ဂင် ကို ရိုက် ချိုး ရက် တဲ့ မောင်

အမည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
1999

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်ကံ့ဂွံတခါးရက်တဲ့
မောင်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၅၁၀၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၄၇၁၀၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ဖေဖော်ဝါရီ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄။ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဘွဲ့ဆက်
အမှတ်(၃၃) ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ် - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ၀၉၅.၈၃
ရင်ကိုရိုက်ချိုးရက်တဲ့မောင် / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
၃၈၀ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ရင်ကိုရိုက်ချိုးရက်တဲ့မောင်

‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့စကားလုံးကို နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့တန်
တန်ပြောထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး...ရင်တွင်းမှာ ရှိနေတဲ့
နှလုံးသားက နက်နက်နှိုင်းနှိုင်းခံစားပြီးမှ ထုတ်ပြောပြခဲ့
တာမျိုးပါ ‘မောင်’...

‘အချစ်’ဆိုတာ ဘာသာပြန်လိုရတာမျိုးမဟုတ်သလို
အဖြေရှိနေတဲ့ ဓပ်လွယ်လွယ်ပစ္စာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး...
နှိုင်းယှဉ်လို့မရ တိုင်းတာလို့မတန်တဲ့ ‘စ’မျိုးနဲ့ ‘မောင်’ အပေါ်
မှာ နင့်နင့်သည်းသည်း ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတာပါကွယ်...

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနဲ့ကြုံခဲ့ရင် ‘မောင်’ကိုယ်စား
ကျွန်မသာ မျက်ရည်ကျပါရစေ...ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနဲ့ ကြုံ
ရင်တော့ ‘မောင်’ကိုယ်တိုင် ပြုံးပါလေ...

နာကျင်ခါးသည်းရတာမျိုးနဲ့ကြုံရင်တော့ ဒါတွေကို ‘မောင်’
ကိုယ်စား ကျွန်မပဲ ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သိမ်းဆည်း ခံစားပေး
ပါ့မယ်...

‘မောင်’မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးတာမျိုးကို မလိုလားသလို
အစဉ်အမြဲလန်းဆန်းပြီးပျော်နေတာမျိုးကိုပဲ ကျွန်မက မြင်
ချင်ပါတယ်...

စာနာမှုများစွာ...နားလည်ခြင်းများစွာနဲ့ အသက်တမျှချစ်
မိခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ရင်ကို 'မောင်' ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ချိုးပြီး
အမုန်းတွေ ဖန်ဆင်းပေးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့မိတာ
အမှန်ပါပဲ...

'နာကြည်းခြင်း' ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကျွန်မ တတ်မြောက်
အောင် 'မောင်'သင်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဟင်းလင်းပွင့်ကျန်ရစ်
ခဲ့ရတဲ့ ကမ္ဘာ့ရရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့နေတဲ့နှလုံးသွေး
စက်အစအနလေးတွေသာ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့တာလေ...

'မျက်ရည်'ဆိုတာကမှ ဒီဘဝမှာ ကျွန်မရဲ့ထာဝရလက်တွဲ
ရမယ့် အဖော်မွန်မွန်း သိရှိပြီးတဲ့နောက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရတာ အမှန်ပါ 'မောင်'ရယ်...

လွန်းနန္ဒာအောင်

အပိုင်း (၁)

Please,

Don't break my chest!

ကျေးဇူးပြု၍...

တို့ရင်ကို မစိုက်ချိုးပါနဲ့...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

Hotel ဝင်းထဲသို့ ကားကိုချိုးဝင်လိုက်ပါ၏။ ကွန်ကရစ်
ခင်းထားသည့် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ စိုက်ထားသည့် ရေ
တမာပင်တို့၏ အုပ်မှီးမှုကြောင့် နေပျောက်မတိုးအောင် လမ်းကို
အရိပ်ရစေပြီး အေးစိမ့်နေလေသည်။ ခပ်ကွဲကွဲချထားသည့်အလှ
ပန်းအိုးများမှ ပန်းအစုံတို့ကလည်း အစီအစဉ်ပွင့်လန်းနေကြပါ၏။

ကားပါကင်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်နှင့် အပြေးအလွှား
ရောက်လာသည့်ဝန်ထမ်းလေးထံသို့ ကားသော့ကို ဖျတ်ခနဲပစ်
ပေးလိုက်ပါသည်။ ခတော်၊ ဧည့်သည်တွေ ကားရပ်စရာနေရာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုအပ်ပါက သူမ၏ကားကို တစ်နေရာရာမှာ ရွှေ့ပေးလို့ရရန် လိုလိုမယ်မယ် အပ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကားရပ်ခဲ့ရာနေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး Hotel ၏အပြင်ပန်းအခြေအနေတို့ကို မျက်လုံးတွေကြည့်သည့် အလုပ်ကိုလည်း မမေ့မလျော့၊ လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတို့က လည်း အလျှောက်မပျက်။ Doorman ရပ်စောင့်နေသည့် မှန် တံခါးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်စဉ် အတွင်းမှဝန်ထမ်းတွေ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေ၏။

“လာပြီ၊ လာပြီ... အားလုံးသတိ”

တီးတိုးသတိပေးလိုက်သည်ထင်၊ Reception ကောင် တာရှေ့မှာ စီတန်းရပ်လိုက်သည့် ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်း၊ Cleaning, House Keeper နှင့် Supervisor အသီးသီးက ခပ်တောင့်တောင့်လေးဖြစ်နေကြလေ၏။ Kitchen မှလွဲ၍ ဝန်ထမ်းအားလုံး စုံနေတာမှန်း၊ ကြည့်ရုံနှင့် သိစေပါသည်။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကြွေပြားခင်း ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ရှူးဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်မြည်လာလေ၏။

သူမ၊မျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်စဉ် ဝန်ထမ်းတို့၏မျက် လွှာက အလိုလိုချသွားပါသည်။ ခက်တာပဲ... 'လွန်း'ကို ဝန် ထမ်းတွေ ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

အသက်ရှူသံမျှပင် မကြားရသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ သို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်ခဲ့လျက် ကောင်တာပေါ်တွေကို လက်ညှိုး ဖြင့် အစမှဆွဲ၍ ဆွဲသုတ်လျှောက်လာစဉ် Reception Su- pervisor မိုးမိုးသူမျက်နှာက ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့၏။ ဖုန်တစ်စက် ကိုင်မိတာနဲ့ အသက်ထွက်မတတ် ကြောက်ရလွန်း သည်ကိုး။

“မိုးမိုးသူ”

“ရှင်... မမ”

“ဒီအလုပ်နဲ့အိုးက မနေ့ကတည်းက မဟုတ်လား။ ဘာ ဖြစ်လို့ မလဲသေးတာလဲ”

“ဟို၊ သစ်ခွက် မညှိုးသေးတာနဲ့”

“မလိုချင်ဘူး၊ နေ့စဉ် ဧည့်သည်အဝင်အထွက် ရှိခေ တာ... ဒါကိုသတိထားမိသွားရင် ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ မင်း

မစဉ်းစားမိဘူးလား။ ချက်ချင်းလဲပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

Tissue Paper ဖြင့် လက်ကိုသုတ်ရင်း ဝန်ထမ်းတွေ နှစ်ထမ်းစီထားသည့်ကြားထဲသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ပထမ ကောင်တာကို သုတ်သွားကတည်းက တစ်ခြမ်းကိုကြည့်ပြီးပြီမို့ အခု နောက်တစ်ခြမ်းကြည့်ပြီးရင် ပြင်စရာလူကို မြင်တော့မှာ လေ။

“မင်း၊ ဆံပင်ရှည်နေတာကို ညှပ်ပါ... ဒီ Hotel က ဝန်ထမ်းတွေကို စည်းကမ်းသေဝပ်ပြီး Smart ကျတဲ့ Style မျိုးပဲ ရှိစေချင်တယ်။ ခေတ်လူငယ် Style မျိုး ထားချင်တာကို ခွင့်ပြုပေးမယ့် မိုးထောင်တာတွေ အပြီးချတာတွေ ကုတ်ထောက် တဲ့ဆံပင်မျိုး ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါကိုမှမလိုက်နာနိုင်ရင် ဒီ Hotel ဝန်ထမ်းလာမလုပ်နဲ့။ ငါပြောတာ နားလည်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မနက်ဖြန် ဒီပုံစံမဖြစ်စေရတော့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း၊ မိန်းကလေးတွေ အလှကြိုက်တာ ကို နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ဒီလိုနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ရဲနေအောင်

ဆိုတာကို ပိတ်ပင်ထားမှန်း မင်းမသိဘူးလား”

“ရှင်!”

“စည်းကမ်းချက်တွေ မသင်ပေးထားဘူးလား မိုးမိုးသူ”

“သင်ပေးထားပါတယ် မမ”

“ဒါတောင် မင်းလက်အောက်က အငယ်တွေက ဘာ လို့ မလိုက်နာသလဲ”

အားလုံး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားကြပါ၏။ Hotel ပိုင်ရှင် ကို ဤမျှမကြောက်ရပါဘဲ ပိုင်ရှင်လက်လွှဲပေးထားတဲ့ ဒီမန်နေဂျာကို အသေကြောက်ရတာလေ။ မျက်နှာလေးက လှပါလျက် နဲ့ အမြဲတည်နေတာ၊ မျက်လုံးတို့က ရင်ထဲဖောက်ဝင်လာတယ် လို့ ထင်ရအောင် စူးရှတောက်ပလွန်းတာကိုး။

အသံက ချိုပါလျက်နှင့် တမင် မာမာဆတ်ဆတ်ပြော တတ်ပြီး ထွက်လာသမျှစကားလုံးတို့က တစ်ဖက်သား ရင်အောင့် ဓဖွယ် အလုံးအကြီးကြီးတွေကိုး။ ဆံပင်တိုတို တိုကပ်ကပ်ကို ယောက်ျားလေးပုံစံ ဖမ်းထားပြီး လှပလွန်းတဲ့မျက်နှာထက်မှာ ကိုင်းမည်းမည်း ဝန်းရံထားသည့် မျက်မှန်ကြောင့် ရှိရင်းစွဲအသက်

ထက် ပိုရင့်နေသလောက်။

ဝတ်တော့ရော... ရှပ်ပုံစံ blouse... ပြောင်တွေကို
အောက်က Style Pants တွေနှင့်သာ တွဲဝတ်ကာ ယောက်ျား
လေးရှားတွေသာ ဝတ်တာမို့ မိန်းမဆန်ဆန် နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း
တစ်စက်လေးမှမရှိ။ သူမလက်ထဲမှာ ဒီနေ့လုပ်ရမည့်စာရင်းမှတ်
Note Book ခပ်လတ်လတ်နှင့် Hand Phone သာရှိပြီး မည်
သည့် မိန်းမအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျှ မကိုင်ချေ။

ဤသို့ဤသို့သော မန်နေဂျာမမကို ရှေ့တင်ရော ကွယ်
ရာမှာပါ အတင်းမပြောရဲအောင် ကြောက်ရလန့်ရသည်ကိုး။

“နောက်တစ်ယောက်၊ မင်း... ဒါ Hotel ဆိုတာ သိ
ရဲ့လား”

“သိ... သိပါတယ်”

“သိတယ်ဆိုရင် ဒီလိုအပူသည်ပုံစံမျိုး ဆံပင်ဖားလျား
နဲ့ အလုပ်လာမဆင်းနဲ့။ ဒါ Model တွေ Catwalk လျှောက်
ရတဲ့ Stage မဟုတ်ဘူး။ ဆံပင်ကို အတိုထားရင်ထား၊ မထား
ရင် သေသေသပ်သပ်ထုံးရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကို အလုပ်စခန့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကတည်းက စည်းကမ်းချက်စာရွက်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီးသား။
အဲဒါကိုမမြင်ရအောင် မင်းမျက်လုံး ကန်းနေသလား”

“သမီး ခေါင်းလျှော်လာလို့ပါ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ခေါင်းလျှော်ထားလည်း ခြောက်အောင်
သုတ်ပြီး ထုံးရမှာပေါ့။ နီနီရှိန်... ငါ့ကို Complain တက်
မယ်မကြနဲ့။ ပြီးတော့ ဒေါက်... ဒေါက်စီးရင် လူကိုအန္တရာယ်
ဖြစ်နိုင်တဲ့အမြင့် မစီးရလို့ Rule ထဲမှာ ပါမှန်း မင်း သိကိုသိရ
မယ်။ ဘာလဲ... မင်းက တခြား Staff ထက် ထူးပြီး အကဲ
စမ်းတာလား... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဆင်ခြင်ပေါ့၊ ပြင်ပေါ့။ ဒီလိုတွေ နေ့တိုင်း
ငါမပြောနိုင်ဘူး။ ဒီသေးသေးဖွားဖွားကိစ္စတွေ လိုက်ပြောနေရရင်
ငါတကယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ချိန်ကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ သိသင့်
ကြတာပေါ့။ နောက်ကို ဒီလိုလုံးဝမပြောရပါစေနဲ့။ ဟိုချာတိတ်!
ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို စုံအောင်တပ်ပြီးမှ bow ကိုတပ်ပါ။ နောက်
တစ်ခါ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်နဲ့ ငြိစွန်းရင် အမေးအမြန်းမရှိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အထုတ်ပဲ။ ဒါ Last Warning...အားလုံး နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“duty ဝင်နိုင်ပြီ၊ မိုးမိုးသူ့ ရှစ်နာရီခွဲတိတိ ‘မ’ရုံးခန်း ကို လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ဂျူးခနဲသက်ပြင်းမှုတ်လိုက်ကြသလို အခုမှပဲ အသက် ၀၀၅၂ နိုင်တော့တာလေ။ အားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်တာဝန်ယူ ရန် ရွှေ့သွားကြသလို သူမခြေလှမ်းတို့က Hotel နောက်ဘက် ပိုင်း Bakery နှင့် Kitchen ဆောင်ဘက် လျှောက်သွားပါ၏။

လမ်းဘေးက ကျောက်ခဲလေးကို တောက်ယူခဲ့တာ ကိုယ့်လက်ထဲကကျောက်ခဲကို အစိုးတန်တျောက်လေးဖြစ် စေချင်သလား... လမ်းခင်းတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲပဲ ဖြစ်စေ ချင်လား ခဉ်းစား...

နားထဲကြားယောင်မိသည့်အသံကြောင့် အပြုံးတစ်ခုက

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်နှာထက် လှစ်ခနဲပေါ်လေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်... ‘လွန်း’လို လမ်းဘေးက ကျောက်ခဲလေးကို ‘ဦးကျော်’သွေးပေးခဲ့လို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို တန်ဖိုးရှိလာအောင် နေထိုင်တတ်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူမှ မလိုချင်တော့လို့ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ကျောက်ခဲလေးကို ဦးကျော်သာ မကောက်ယူခဲ့ရင် ဒီလောကကြီးမှာ ‘လွန်း’နန္ဒာအောင်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှင်သန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူးလေ။

“မန်နေဂျာလာပြီ”

သတိပေးသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပြီး Bakery အဝမှာ ဝန်ထမ်းတွေ စီတန်းရပ်လိုက်ကြလေ၏။ လွန်းမှာများ Alum ပေးတဲ့စက် တပ်ထားလို့လား။ လွန်း ရောက်လာတာနဲ့ အားလုံး သတိအလိုလိုဆွဲထားပြီးသား ဖြစ်နေကြတာလေ။

“Breakfast နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်တာများ ရှိ လား ဦးကောင်းခံ”

“မရှိပါဘူး မမ”

“မုန့်ဖိုတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ မုန့်တွေထဲမှာ ဘယ်လိုအပြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနာအဆာမှ မရှိပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဝန်ထမ်းတွေရဲ့တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ အထူးသဖြင့် Glove (လက်အိတ်)တွေ သုံးဖို့မမေ့ပါနဲ့။ Cap ဆောင်းတဲ့အခါ ဆံပင်တွေကိုလုံအောင် အုပ်ပြီးသားဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒီနေ့ Special Snacks က ဘာလဲ”

“Special Sandwich...ပါ မမ”

“အသားကောင်းရဲ့လား”

“ရပါတယ် မမ၊ လာပို့ပေးတဲ့လူက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အသားမျိုးပဲ လာပို့ပေးတာပါ”

“လိုတာရှိရင်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်ပြီး အသာပြန်လှည့်လာခဲ့ပါ၏။ Kitchen ထဲမှာ စတင်ချက်ပြုတ်နေပြီမို့ အနံ့အသက်တွေက လွင့်လာပါ၏။ အိတ်ကပ်ထဲမှလက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပြီး

ခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အုပ်ထားလိုက်မိသည်။ လွန်းက ဒီလိုအနံ့တွေရရင် ခေါင်းနောက်တတ်သည်လေ။

“ဪ၊ မမ”

“နေ၊ နေ၊ ကိုမင်းသူ၊ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်မပျက်ပါစေနဲ့၊ ဆက်လုပ်ကြပါ”

Kitchen Supervisor ကို လက်ကာပြကာ ချက်ဖြုတ်နေသည့်ကြားထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်ဖြတ်လျှောက်ကာ ကြည့်ခဲ့ပါ၏။ အလုပ်သမားတွေ သေသေသပ်သပ်နှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်ကိုင်နေတာကို စစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“Room service အခြေအနေသိချင်တယ် မိုးမိုးသူ”

“ရှိပါတယ် မမ”

ညှော်ဆောင်ရောက်သည်နှင့် အသံပေးလိုက်တာမို့ မိုးမိုးသူက ကောင်တာနောက်မှာ ရှိနေရာမှ အမြန်ခပ်သွက်သွက်ထွက်လိုက်လာခဲ့ရတော့၏။ (၈)နာရီခွဲတိတိ ရုံးခန်းကိုလာခဲ့လို့ ပြောထားတာမို့ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကြည့်စမ်း! . . . သူမတို့မန်နေဂျာ အချိန်မှန်းထားတာ

ကွက်တိပါပဲလား။ အခုပဲ (၈)နာရီခွဲရန် (၉)မိနစ်သာ လိုတော့တာ

လေ။

□□□

အခန်း (၂)

“ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ရှိသေးလား”

“နည်းနည်းတော့ ရှိပါတယ် မေ”

“ဘယ်အခန်းတွေကလဲ”

“နှစ်လွှာက (101) မှာတည်းတဲ့ Guess ပါ”

“လာပြန်ပြီလား One O One...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ Foreigner တွေက အေးဆေးပါပဲ။

ဒီက လူမျိုးခြားတွေပဲ အမြဲပြဿနာရှာတတ်တာပါ”

File တွေစစ်ကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ အဲဒီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

Room No. (101) က အမြဲ ပြဿနာသမားတွေ လာတည်း တတ်တာလေ။ View ကလည်း ကောင်း၊ နေရာကလည်း ကျ၊ နေရောင်လည်းရသည့် ထိုအခန်းကို ဧည့်သည်တိုင်း အမြဲလှကြ ပါ၏။ အရမ်းအမြင့်ကြီးလည်းမဟုတ်တာမို့ လာတည်းသည့်ဧည့် သည်တိုင်း နှစ်သက်ကြသလို အမြဲပြဿနာရှာတတ်သည့် လူ တွေပဲ တည်းကြတာ များလေသည်။

“အခု ဘာပြဿနာရှာပြန်ပြီလဲ”

“အခန်းထဲမှာ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး ပြာတွေကို စည်း ကမ်းတကျမထားဘူး။ စားသောက်စရာတွေကိုလည်း အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ် ထားတတ်တယ်။ အဲဒီအခန်းကို ဘယ်ဝန်ထမ်းမှ တာဝန်မယူချင်ကြဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ပေးထားတဲ့ Service Cost ထက် ပိုပြီးလိုချင်တယ်။ ရေနစ်ဘူး ထည့်ပေးထားတာကို နောက်ထပ်ယူရင် ဒေါ်လာထပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ အလကား ထပ်တောင်းတာ၊ ပြောလိုက်မရဘူး မမရဲ့”

တရှည်တလျား ရှင်းပြနေသည့် မိုးမိုးသူစကားကြောင့် သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

စိတ်ရှည်ပါ...စိတ်ရှည်တဲ့လူဟာ စိတ်မြန်တဲ့လူထက် ပိုပြီး တိကျပြတ်သား မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချနိုင် တယ်...

ရှည်ရတော့မှာပေါ့... မရမက ဆွဲဆန့်ပြီး တတ်နိုင် သလောက် ရှည်ရှည်ထားရတော့မှာလေ။ ဒီ Hotel ကို တာဝန် ယူရကတည်းက သူမရဲ့စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှည်အောင် ထားနေရတာပါပဲ။

“အဲဒီအခန်းကို ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းကိုပဲ တာဝန် ပေးပါ မိုးမိုးသူ။ မိန်းကလေးတွေ မထားမိစေနဲ့။ ပြဿနာမဖြစ် အောင် ကြိုသတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“သွားလို့ရပြီ”

File လှမ်းယူကာ ဦးညွတ်ပြလိုက်ပြီး သူမရဲ့ခန်းအတွင်း မှ မိုးမိုးသူ ထွက်သွားလေတော့၏။ အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားသည်မှာ သူမအသက်ရှူသံကိုသာ ပုံမှန်ပြန်ကြားနေ

ရတာလေ။ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှ ဖုတ်ခနဲထကာ နံရံမှန်ချပ်
များရှိရာဆီ လျှောက်လိုက်ပြီး လိုက်ကာကို အသာဆွဲဖယ်လိုက်
ပါသည်။

သူမရုံးခန်းက Hotel ၏ ညာဘက်အခြမ်းမှာ ရှိပြီး
အောက်မှာ တည်ထားသည့်ရေကူးကန်တွေကို အတိုင်းသားမြင်
နေရလေ၏။ ကန်အကြီးက လူကြီးတွေအတွက်ဖြစ်ပြီး ဒီဘက်
တစ်ခြမ်းရှိ ကန်အသေးလေးက ကလေးတွေအတွက် သီးသန့်
ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရေကန်ပြာပြာလေးက
သူမရင်ကို ငြိမ်းအေးစေတာမဟုတ်လား။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့က ထွက်သွားပြန်ပါ၏။ မိုးပြာရောင်
ဆိုတာ သူမ Favourite Colour ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ အာရုံ
သိပ်မထားဖြစ်တော့တာ အမှန်ပါလေ။

“တူ!”

Phone သံကြောင့် ဆတ်ခနဲလှည့်လာခဲ့ပါ၏။ စားပွဲ
ထက်မှ Phone အနက်ကလေးနားမှာ ခဏမျှရပ်လိုက်မိသည်။
လက်ကို Phone ကိုင်ရန် Ready ပြင်ထားပေမယ့် မကိုင်ဖြစ်

သေ

“တူ! . . .”

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မြည်လေမှ Phone ကိုကောက်
ဆွဲလိုက်ပါ၏။ ဒီလိုကိုင်ဖို့ သူမကို ဦးကျော်ပဲ သင်ပေးထားတာ
မဟုတ်လား။

“ဟယ်လို! Horizon Hotel ကပါ။ ဘာများ ကူညီပေး
ဈာပါလဲရှင်”

“ညီမလေး. . . ကိုကိုပါ”

“ဪ၊ ကိုကိုလား ပြောလေ”

Phone No ကို မဖတ်မိရအောင် သတိလစ်ရတယ်လို့
တယ်။ ခုံမှာ အသာအယာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နားစွင့်နေမိ၏။ ကို
ကိုက သူမ Hand Phone ကို မဆက်ဘဲ ဘာကြောင့် Hotel
Phone ကို ဆက်ရတာပါလိမ့်။

“ဒီတစ်ပတ် ကိုကို ပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ လှမ်းပြော
တာ”

အင်း. . . သူမရဲ့အစ်ကို ပီသပါရဲ့။ စကားကို တန်ဆာ

မဆင်ဘဲ လိုရင်းတိုရှင်းပြောတတ်တာ ညီနန္ဒအောင်နဲ့ လွန်းနန္ဒာ အောင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ ထင်ပါရဲ့။

တကယ်ဆို 'နေကောင်းရဲ့လား' 'အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား' 'ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦး' စသည်ဖြင့် နီဒါန်းဖျိုးသင့်တာပေါ့နော်။

အင်းပေါ့လေ... ဟိန်းကျော်ဇေလက်ထွက် တပည့်တွေမို့ ဆရာတူလေသံနဲ့ ဘယ်ပျော့ပြောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီလို အပိုစကားတွေ မပြောတတ်အောင် ပုံစံခွက်ထဲမှာ ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့တာ ခုဆို (၈)နှစ်ကျော်နေပြီလေ။

“အင်း”

“ကိုကြီးဆီကို ညီမလေးပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

မအင်းနိုင်ပါလေတော့။ ကိုကိုခေါ်တဲ့ ကိုကြီးဆိုတာက သူမရဲ့ဦးကျော်လေ။ ခါတိုင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်အတူတူ ဦးကျော်နှင့် သွားတွေ့ရတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သူမပြောရမယ့် စကားစုက အနည်းအကျဉ်းမျှသာလေ။ အမြဲ ကိုကိုကပဲ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို အများကြီး တိကျစွာ တင်ပြနိုင်ခဲ့တာကိုး။

အခု သူမတစ်ဦးတည်း ဦးကျော်ကို ဘာတွေပြောရမှာလဲလိမ့်။ ဘာမှ ရတနာငါးပါးပြီးရင် အဓိကဦးဆောင်တဲ့ကျေးဇူးရှင်ကိုပါ မရှိမဖြစ် ပူဇော်ကိုးကွယ်ရမှာ အမှန်လေ။ ရိုသေသမှုနဲ့ မော့ကြည့်ခွင့်ရချင်ပေမယ့် သူမတို့နှင့်စကားပြောတိုင်း မျက်လုံးချင်းမဆုံဘဲ ကျောခိုင်းပေးထားတဲ့ ဦးကျော်ကို စကားပြောရတာလောက် ခက်ခဲ့တာ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ (၁၈ နှစ်အရွယ်မှာ) ဦးကျော် ဤသို့စကားပြောပုံကို မတူမတန်သလိုဆက်ဆံသည်ဟု စိတ်ထဲထင်ခဲ့ပေမယ့် အမှန်တကယ်တော့ မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်ပြီး တစ်ဖက်လူရဲ့စကားသံကို အာရုံစိုက်နားထောင်တတ်သည့်အကျင့်ဟု နောက်ပိုင်းမှ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ သို့သော် သူမနှင့်ကိုကိုကတော့ ဦးကျော်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ လူတစ်ဖက်သားနှင့် စကားပြောတိုင်း မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ဖက်လူ ဘာမှပြန်မပြောရဲအောင် (ငြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့) စူးရှတဲ့အကြည့်တို့ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေ၏။

“Phone ပဲ ဆက်မယ်မကြံနဲ့နော်၊ လူကြီးကို မရိုသေ

၂၈ □ မမသဒ္ဒါစောင်

ရာ ကျမယ်”

“အင်းပါ”

စိတ်ထဲတွေးနေမိတာကို ကိုကို မြင်လေသလား။ တစ်နှစ်သာခြားပြီး မွေးလာခဲ့သည့်အစ်ကိုမို့ သူမဘဝ၏ခင်တွယ်ရာ တစ်ဦးတည်းသောလူသားတစ်ယောက်ပါလေ။

“ကိုကို ဒီမှာ ငွေသိမ်းလို့မပြတ်သေးလို့ နေရဦးမှာ။ ဒုတိယပတ်လောက်မှပဲ ပြန်လာလို့ရမယ်။ ညီမလေးပဲ ကိုကြီးနဲ့တွေ့မှ ပြောပေးပါ။ . . နော်”

“အင်း”

“ဪ၊ မေ့တော့မလို့ လဆန်း (၃)ရက်နေ့ ညနေတိုင်း ကိုကြီးပြနေကျဆေးရုံကို ပို့ပေးရမှာလေ။ ကိုကို ပြန်မလာဖြစ်တာမို့ အဲဒီနေ့ ညီမလေးပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦး”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဆေးရုံမှာ လူများရင် စောင့်ရတတ်လို့ လိုက်ပို့ခိုင်းတာ”

“ဦးကျော်၊ ဆူရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုကိုရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆူလည်း ခံလိုက်၊ ဒါပဲ၊ ဒါပဲ. . . အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

ကဲ၊ တွေ့လား. . . ကိုယ်ပြောချင်တာကို ပြောပြီးတာနဲ့ Phone ကို ချလိုက်တာက သူမနဲ့ထပ်တူနေတာလေ။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ချလိုက်ပြီး ဒီနေ့တစ်နေ့တာ လုပ်ရမည့်စာရင်း ဇယားစစ်တာတို့ကို စိတ်ထဲနှစ်လိုက်ရပါ၏။

ဘဝမှာ လိုတိုင်းရခဲ့တာမျိုး ရှိကောင်းရှိနိုင်မှာပါ။ သို့သော် သူမဘဝမှာတော့ လိုတိုင်းမရခဲ့သလို၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ မည်သူမဆို ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ရချင်ဖြစ်ချင်ကြမှာ အမှန်ပါလေ။

ညနေ (၆)နာရီထိုးမှ မှာစရာရှိတာတွေကို မှာခဲ့ပြီး စောစောပြန်ခဲ့ပါ၏။ ကားမောင်းတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း။ အိမ်ကိုရောက်ပြီး သော့ဖွင့်ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ ကားထားစရာရှိတာမို့ ဒီတိုက်ခန်းကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

Lonely တဲ့၊ တကယ့်ကို အထီးကျန်ဆန်ဆန်နေထိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရဲခြင်းပါ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ချစ်ရသူနဲ့လက်ထပ်သွားတော့မယ်
ကိုကိုသာ သူမအနီးမှာ မရှိတော့ရင် တကယ့်ကိုမှ အထီးကျန်
ဘဝနဲ့ ရှိနေရတော့မှာလေ။

တိုက်ခန်းမီးတွေကို ဖွင့်၊ ရေနွေးတည်ခဲ့ကာ ရေချိုးခန်း
ထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ရေချိုးတာကို မိနစ် (၂၀)ခန့်သာ အကုန်ခံပြီး ပြန်
ထွက်လာတော့ ရေနွေးဆူနေချေပြီ။ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ခပ်နွေးနွေး
သာ ရှိတော့သည့် ရေနွေးအဟောင်းကို စဉ်အင်တုံထဲသို့ထည့်
ကာ ဓာတ်ဘူးကို ရေနွေးသစ်ဖြည့်၏။

အင်တုံလေးကို မယူလျက် အိပ်ခန်းတွင်းသို့သယ်လာ
ပြီး ကုတင်ဘေးမှာ အသာချထားလိုက်ပါသည်။ ညအိပ်ဝတ်စုံ
ကို ဒူးနားထိ အသာမကာ ကုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး ခြေဖဝါးနှစ်
ဖက်ကို ရေနွေးစိမ်လိုက်ပါ၏။

လူမှာ မွေးလာကတည်းက ခြေနှစ်ချောင်း ပါလာပြီး
သား၊ အဲဒီခြေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရပ်တည်ရမှာ...ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုးရမှာ...သူများကို မှီခိုချင်စိတ်ဖြစ်လာရင်

အဲဒီလူမှာ ကျောရိုးမဝါလို့။ အသက်ရှူသွင်းဖို့ နှာခေါင်း
မပါလို့ပဲမှတ်...

ခြေထောက်ကို ရေသုတ်ပြီး ခပ်ဖွဖွဆုပ်နယ်ကာ ခြေ
ဈေးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင် လှည့်နေမိ၏။ ခြေဖနောင့်ကို အသာ
လှည့်ရင်း ဦးကျော်၏စကားသံကို ကြားယောင်မိစဉ် နှုတ်ခမ်း
တစ်ဖက်က အလိုလိုမဲ့သွားရလေသည်။

ဒီခြေထောက်တွေနဲ့ နင်းလျှောက်လာခဲ့တဲ့ခရီးက အရမ်း
ကို ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲလွန်းခဲ့တာလေ။ ဒီခြေထောက်တွေက
လျှောက်ဖို့ပဲဖြစ်လာခဲ့တာပါ ဦးကျော်။ မရပ်မနား ရှေ့ကိုလျှောက်
နေဖို့ပါ။ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးက ဘယ်အချိန်
ဘယ်ကာလမှာမှ ရနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၃)

“ဒီနေ့ မမ မလာနိုင်ဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပါ။ အချိန်ရရင်တော့ ညနေဘက် တစ်ခေါက်တော့ လှည့်လာခဲ့မယ်။ ဒါပဲ”

Phone ဗိတ်လိုက်ပြီး မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာထက်မှာ Cream ပါးပါးလူးထားတာ မသိသာပေမယ့် မွှေးတေးတေးရနံ့လေးတော့ အနားကပ်ရင် ရနိုင်တာလေ။ အမွှေးနံ့သာတွေကို မမက်မော မနှစ်ခြိုက်ပေမယ့် ဒီလိုသတိထားမိမှရသည့် ခပ်သင်းသင်းရနံ့မျိုးကိုတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သုမ သဘောကျလေသည်။

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည့်မျက်ဝန်းတို့က တောက်ပ စို
လက်ခြင်းမရှိဘဲ မွှေးမှိန်နေသယောင်။ ဟုတ်တယ်... ဦးကျော်
ကို သွားတွေ့ရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုလိုသိမ်ငယ်စိတ်ဖြစ်လာ
တာကို ဘယ်လိုမှဖျောက်မရ။ တခြားလူတွေ့ရဲ့ရှေ့မှာ မျက်နှာ
ဝင့်ပြီး ကိုယ်မတ်နိုင်ပေမယ့် ဦးကျော်ရှေ့ရောက်ရင် ဟန်ကိုပင်
မဆောင်နိုင်ဘဲ လူက အလိုလိုပျော့သွားရတာလေ။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ပဲ့ကိုင်ရှင်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဟန်ဆောင်မှု
မျိုးမှ မရှိပေမယ့် ဦးကျော်ရဲ့မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ခေါင်းပေါ်မိနေ
တဲ့ ကျွေးဇူးတရားများစွာကို အလိုလိုမြင်ယောင်လာပြီး အားငယ်
ချင်လာတာကို ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ။

လက်ပတ်နာရီမှ မနက်(၈)နာရီထိုးသံ 'တီး၊တီး!'ကြားရစ်မှာ ခြေလှမ်းကိုရွှေ့ရတော့၏။ တံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးပိတ်ပြီး မလိုအပ်တဲ့မီးတွေပါ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာ လူမရှိချိန် တစ်စုံတစ်ရာအန္တရာယ်မရှိအောင် Main Switch ကိုပါ ချလိုက်ပြီးမှ တိုက်ခန်းတံခါးကို Lock ချလိုက်ပါ၏။

Lift ဖြင့် မြေညီထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ မီးဖိုတွင်မှာ ကားရပ်ရစဉ် ဘေးမှာရပ်လာသည်က ဖယ်ရီကားဖြစ်နေလေ၏။ မူကြိုဖယ်ရီပါလား... ကားပေါ်ပါလာသည့် လေးလေးများ၏ စကားမပီမသနှင့် ရယ်မောသံသဲ့သဲ့က သူမထံသို့ လာလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာ ထိုင်နေသည့်ကလေးလေးက ဟိုဒီကြည့်
 ခုန့်မှ သူမထံ အကြည့်ရောက်လာလေ၏။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေး
 နှင့် ချစ်စရာလေးပါလား။ အတွေးမဆုံးခင် ကလေးက သူမကို
 ဆက်ဝှေ့ယမ်းပြုလျက် နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားရလေ
 သည်။ အလို! တစ်ခါမှမမြင်ဖူး၊ သိလည်းမသိဘဲနဲ့များ အရေး
 အယူ လက်ပြန်နှုတ်ဆက်ရတယ်လို့။

မျက်နှာတည်ထားတာက အလိုလိုလျော့ကျသွားပြီး ပြီး
 ညိုက်မိစဉ် တခြားကလေးတွေပါ သူမကားကို သတိပြုမိသွား
 သေးသည်။ ကျွတ်စီးကျွတ်စီးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ
 အားလုံး လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာမို့ မနေသာတော့
 သေး။ ဘယ်လက်တစ်ဖက်ကို မရည်ရွယ်ပါတဲ ဖျတ်ခနဲထောင်

လျက် အသာလှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်မိလေ၏။

“တိတိ... တာတာ... ဝေး!”

တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်နှယ်... ကလေးတွေ

စတာကိုမှ ခံလိုက်ရတယ်လို့။ မူကြိုကားလေး မောင်းထွက်
သွားပြီးစဉ်မှာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပြီး အချက်ပြမီးဖွင့်လျက် ည
ဘက်လမ်းကို ချိုးကွေ့လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်နှာ ဤမျှတည်ထားပါလျက် ဘာကြောင့်မှာ
ကလေးတွေ ချစ်ချင်ကြတာပါလိမ့်။ ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ မိဘ
ကလေးကျောင်းကို ဦးကျော်၊ သွားဦးမှာလား။ အဲဒီကျောင်း
ဦးကျော် တည်ထောင်ထားတဲ့ကျောင်းလေ။ ပထမ မြေကျွတ်
ကျယ်ဝယ်ထားကာ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်သေးဘဲ လွန်းတို့မောင်
နှင့်တွေ့ပြီးမှ အဲဒီမြေကွက်လပ်မှာ မိဘမဲ့ပြုစောင့်ရှောက်
လေဟာ ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

နဂိုက ချို့တဲ့သည့်မိသားစုဝင်များထဲမှ ပညာအထွေ
တော်ပြီး ကျောင်းဆက်မနေနိုင်သည့်ကလေးတွေကို ဘွဲ့တံဆိပ်
ရသည်အထိ ထောက်ပံ့ပေးသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး

အောက်ပိုင်းမှာ ဒီလို နို့စို့အရွယ်လေးမှစ၍ မိဘမရှိသည့်ကလေး
သူငယ်တို့ကို ဆေးရုံအသီးသီးမှ စာရင်းကောက်ကာ ကျွေးမွေး
ပြုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။

‘ပန်းပျိုးလက်’ ဂေဟာမှ လိမ္မာယဉ်ကျေးလွန်းသည့်
ကလေးငယ်တွေကို သားသမီးမမွေးနိုင်သည့်ဇနီးမောင်နှံတို့ မွေး
ဆောင်ရုံပြီး အုပ်ထိန်းခွင့်ကိုသေချာစိစစ်ပြီးမှ ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်
သွေအပ်ပေးလေ့ရှိတာပင်။ တကယ်တော့ ဦးကျော်ဟာ လွန်းနဲ့
တို့ကိုရဲ့မွေးစားဖခင်၊ မွေးစားအစ်ကိုကြီးဆိုလည်း အမှန်ပါလေ။

“တိ!”

ဟွန်းသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ရုံဖြင့် ခြံတံခါးကြီးက Auto
ဖွင့်သွားလေ၏။ ဦးကျော်ရဲ့အိမ်မှာ အပိုအလုပ်သမားရယ်လို့ သိပ်
မရှိပါချေ။ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် ကြီးပြန်၍ ကားဒရိုင်ဘာ
ဆောင်မျိုးတို့နှစ်ဦးသာရှိပြီး ခြံတံခါး အိမ်တံခါးတို့ကို Remote
ဖြင့် ဖွင့်လိုရသည့် System ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါ၏။ ခြံမှာ
ထားရပ်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်ဧည့်သည်လာသည်ကို မြင်နိုင်
သည့် CCTV လို Camera တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ကားကို တိုက်အဖြူရောင်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက် ရပ်
လိုက်သည်နှင့် အိမ်တံခါးက ပွင့်နေချေပြီ။ ဒီကိုလာတိုင်း ဦးကျော်
အတွက် စားစရာတစ်ခုခု ဝယ်လာချင်တိုင်း 'အပိုတွေမလုပ်နဲ့၊
ကိုကြီး မကြိုက်ဘူး' ဟု ကိုကို အမြဲသတိပေးလေ့ရှိတာကြောင့်
လွန်းတို့ လက်မလာဖြင့်သာ ရောက်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

ဖိနပ်ကို လှေကားထစ်မှာချွတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါ
၏။ အညိုရောင်ကော်ဇော၏ နူးညံ့အိစက်သည့် အထိအတွေ့
မှာ ကြမ်းရှသည်ခြေဖဝါးကြောင့် ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးကို အား
နာစိတ် ဖြစ်မိလေသည်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် လွန်းဆိုတာ ဤ
ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသည့်ကော်ဇောထက် သိမ်ငယ်သေးနပ်တဲ့
သတ္တဝါလေးပင်မဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်လေ”

အမိန့်သံကြောင့် ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်သို့ မောကြည့်
လိုက်မိ၏။ Steel လက်ရန်းကို လက်တစ်ဖက် ထိန်းကိုင်လျက်
ကျန်တစ်ဖက်က တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဆင်းလာနေသည်က ဦးကျော်ရယ်ပါ။ တည်ကြည် ခန့်ထည်လွန်း

သည်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် အကြည့်ကို ဖျတ်
ချဲလွှဲ မျက်လွှာချလျက် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

တုတ်ကောက်မှာ ရာဘာအစွပ် တပ်ထားတာမို့ အသံ
မြည်ပေမယ့် ကော်ဇောပေါ်ထောက်သည့် တဒုတ်ဒုတ်အသံကို
နားစွင့်နေမိသည်။ ခဏအကြာမှာ လွန်းနှင့်မျက်စောင်းထိုးရှိခုံ
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ခြေဖဝါးဖြူဖြူထက်
မှာ တင်နေသည့် ပုဆိုးအနက်ကွက်လေးထံ ရောက်သွားပြန်သည့်
မျက်ဝန်းကို လွှဲဖယ်လိုက်စဉ် ဦးကျော်ထံမှစကားသံ ထွက်လာ
လေသည်။

“ညီရော”

“ကိုကိုပြန်မရောက်သေးဘူး ဦးကျော်၊ Second week
မှာ ပြန်ရောက်မယ်လို့ လွန်း၊ ဆီ Phone ဆက်ပါတယ်”

“စာရင်းတွေ မပြတ်သေးလို့လား”

“ဟုတ်”

“Hotel အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ညှော်သည်တချို့ ပြဿနာရှာတတ်တာကလွဲပြီး သိပ်

ကြီးကြီးမားမားပြဿနာမရှိပါဘူး ဦးကျော်”

“ဘာပြဿနာတွေ ရှာနေလို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ အဲဒီပြဿနာလောက်တော့ လွန်း ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်”

“Engineer တွေကို Hotel တစ်ခုလုံး Circuit တွေ ပြန်စစ်ခိုင်းဦး။ Electric circuit တွေ ဆယ်နှစ်ပြည့်နေပြီ။ ပြီးတော့ Water cooler တွေ Steam Pipe တွေကအစ ပြန်စစ်ခိုင်းပါ။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းစာရင်း သေချာရေးပြီး ပြင်စရာ လဲစရာ အားလုံးလုပ်၊ လိုသလောက်ငွေကို ပြော”

“ဟုတ်”

ဒါပဲလား... အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး အပိုစကားပြောစရာ မရှိဘူးပေါ့နော်။ အရင်လို လွန်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးတဲ့စကား တချို့လေးတော့ ပြောသင့်တာပေါ့။ ကိုကိုမပါဘဲ ဦးကျော်ဆီကို လွန်း ဒီတစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ခဲ့တာလေ။ ဒါလည်း ဒီပုံစံရေခဲတုံး ကြီးလို့ အေးစက်စက်ကြီးပဲ ပြောဆိုနေပုံပါပဲလားနော်။

“တခြား ဘာလိုသေးလဲ”

“နောက်မှပြောပါမယ် ဦးကျော်”

“ပြီးရင် ပြန်တော့”

ကဲ၊ နှင်ချေလေပြီ။ ကိုကိုနဲ့ဆို စကားစမပြတ်အောင် နာရီအတော်ကြာ ပြောလေ့ရှိပေမယ့် လွန်းနဲ့ပြောတာဖြင့် မိနစ် (၂၀)တောင်မျှ မကြာတာလေ။ ဘယ်လိုသဘောနဲ့များ အတင်းတို နှင်နေတာပါလိမ့်။ ဆေးရုံပို့ဖို့ကိစ္စ၊ ‘ပန်းပျိုးလက်’ဂေဟာ သွားဖို့ကိစ္စ ရှိသေးတာကို ဘယ်လိုအစပျိုးပြီး ပြောရပါ့မလဲ။

“ပြောစရာရှိသေးလို့လား လွန်းနန္ဒာ”

“ဟုတ်”

“ဒါရင်လည်း လိုရင်းမြန်မြန်ပြောမှပေါ့။ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဆက်ထိုင်နေရသလား”

ဆူပြန်ပါရောလား... အဲဒါကြောင့် လွန်းတစ်ယောက်တည်း မလာရဲတာလေ။ ကိုယ့်အောက်က ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် မှာတော့ မာမာတင်းတင်းပြတ်ပြတ်သားသားပြောဆိုရပေမယ့် ဦးကျော်ရှေ့ရောက်ရင် လေသံကို အလိုလိုတုန်ပြီး တိုးလျှသွားရတာလေ။

ကဲ၊ ဦးကျော်နဲ့အဖော်လိုက်ပေးမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်လို
အစဖော်ပြီး ပြောရဲပါတော့မလဲ။ အခုကတည်းက အချိန်ကုန်ခံ
ပြီး ထိုင်နေရသလားလို့ အပြစ်တင်နေတဲ့ဟာလေ။

“ကိုကိုက ဦးကျော်နဲ့ ဒီနေ့လိုက်ပေးရမယ်လို့ မှာထား
လို့ပါ”

“ညီက”

“ဟုတ်”

“ငါ့ကို ဘာအဖော်လိုက်ပေးစရာလိုလို့လဲ။ အဓိပ္ပာယ်
မရှိတာ”

“ဒီညနေ ဆေးရုံရက်ချိန်းဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမနက်
ပိုင်း ဦးကျော်ရဲ့ပန်းပျိုးလက်ကို သွားမယ်ဆိုရင်လည်း လိုက်ပေး
လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ရက်ချိန်း... ကျစ်! ဟုတ်သားပဲ။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ များ
နေတာနဲ့ တိုက်ကင်မှာဖို့ကိုတောင် မေ့နေလိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်၊
ကလေးတွေအတွက် အားကစားပြိုင်ပွဲလုပ်ပေးဖို့ ပြောထားတာ၊
ဒီနေ့စီစဉ်ပေးရမှာ”

“ဆေးရုံကို လွန်း Phone ဆက်ပေးရမလားဟင်”

“နေနေ၊ ငါ ဂီလာနဒုက္ခသည်မဟုတ်ဘူး”

ကဲ၊ စေတနာနဲ့ပြောနေပါလျက် အဲဒီလို ပီသလေး
ဘေးပစ်ပြောချတတ်တာလေ။ လွန်းကို Phone မဆက်ခိုင်းပေ
မယ့် စင်ပေါ်မှာ Charging သွင်းလျက်သားရှိနေသည့် Hand
Phone ကိုတော့ ထယူပေးလိုက်မိပါ၏။

မလိုအပ်ဘူးလား... ဒီလိုလက်တိုလက်တောင်းခိုင်း
လို့ရတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်တလေတော့ ဦးကျော်အနား
မှာ ရှိသင့်တာကိုလေ။

□□□

အခန်း (၄)

“လိုက်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်”

“ကျစ်! ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်နှယ် ငါနဲ့
လိုက်ပြီး ရှုပ်ချင်တာလဲ”

“ဦးကျော်ကလည်း”

“ကဲကဲ၊ ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ချင်ရင်တော့ အခုလိုက်
ခဲ့ချေ။ ညနေကျရင် ဆေးရုံတော့ မလိုက်နဲ့တော့။ ငါ၊ မောင်ချို
နဲ့ပဲ သွားမယ်”

ရွှေဝဒေသာစာပေ

အမယ်လေး... ဒီလောက်လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ရှိ
တာကိုပဲ ဝမ်းသာလုံးဆိုရပါရဲ့။ သိပ်ကြီးမပြောရပါဘဲ လိုလိုချင်
ချင်ခေါ်တာကြောင့်လေး။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟု မပြောဖြစ်ပေ
မယ် စိတ်ထဲကတော့ ပြောဖြစ်လေ၏။

ရေချိုးတာကို နာရီဝက်စောင့်ပြီးစဉ်မှာ အပြင်ထွက်ရန်
ဝက်ဆင်၍ ဆင်းလာသည့်ဦးကျော်ကို ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိပါ
သည်။ ကျက်သရေရှိပြီး ခန့်ထည့်လိုက်တာနော်။ လွန်းနဲ့စသံ
စဉ်တုန်းကလည်း ဒီလိုသန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးနဲ့ပဲစံပဲလေ။

တမင်လူကြီး Style ဖမ်းပြီး ခန့်အောင် ဝတ်ထားတာ တောင်မှ ဦးကျော်အသက်ကို (၄၀) လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာတဲ့ လဲ။ လွန်းထက် (၁၄)နှစ်ကျော်၊ ကိုကိုထက် (၁၂)နှစ်ကျော် အသက်ကြီးပေမယ့် ဦးကျော်ဟာ (၃၀)ကျော်လို့ ထင်ရအောင် ကိုပဲ နုဖတ်အရွယ်တင်လွန်းတာ အမှန်ပါ။ အင်းပေါ့လေ... ဦးကျော်က လွန်းတို့မောင်နှမလို လောကဝံ့စပ်ပွဲကိုမှ ဝင်မနွှဲရ တဲ့လူသားတစ်ဦးပေကိုး။

“ပြောတာမကြားဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင်! . . ဘာကိုလဲ ဦးကျော်”

“စာကြည့်ခန်းထဲက အဆွဲ D ထဲမှာ File နှစ်ခုရှိတယ်။
အဲဒါ သွားယူလာပေးလို့။ ငါ ဒေါ်မြကို မှာစရာရှိတာ သွားပြော
ဦးမယ်”

ပြောပြသည်နှင့် မီးခိုခန်းဘက် ဦးကျော် လျှောက်သွား
ပြီမို့ စာကြည့်ခန်းရှိရာဆီသို့ လွန်း အမြန်လျှောက်လာခဲ့ရပါ၏။
တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် များပြားလှစွာသော စာအုပ်ခိရိုအထပ်
တို့မှာ စာအုပ်ပေါင်း ရာထောင်ချီ ရှိနေတာကို တအံ့တဩမြင်ရ
လေသည်။ ကိုကိုသာ ဒီအခန်းထဲဝင်ဖူးတာမို့ လွန်းအတွက် ဒီ
နေကတော့ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေရတာလေ။

စာလုံးလေးတွေ စီရေးထားသည့်အံ့ဆွဲများအနက်မှ D ကို အမြန်ရှာတွေ့ရသဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။ 'ပန်းပျိုးလက်' ထောက်ပံ့စာရင်းနှင့် 'ပန်းပျိုးလက် ကျန်းမာရေးစစ်တမ်း'ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် File နှစ်ခုကိုနှိုက်ယူ၍ ပိုက်ကာ အံ့ဆွဲ ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ လွန်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ဦးကျော်က ကားထဲမှာ ထိုင်နေချေပြီ။ အလို! ဦးကျော်ထိုင်နေ

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

တာ လွန်းရဲ့ကားထဲ ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကိုယ့်ကို မခေါ်တော့ဘူးလား ဦးကျော်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကားမောင်းဖို့ မင်းပါတာပဲ... လူတို့ ထပ်ခေါ်စရာလား။ ခြံထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ခိုင်းထား တာကမှ တာဝန်တစ်ခု ပြီးသေးတယ်။ သွားဖို့”

ကားပေါ်တက်ထိုင်လျက် File နှစ်ခုကို ဦးကျော်၏လက် ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ခါတိုင်းဆို ကိုကိုနဲ့သာ ရှေ့ခန်းက ထိုင်ပြီး လွန်းက နောက်ခန်းကသာ လိုက်ရတာလေ။ အခုတော့ ဦးကျော်နဲ့အတူတူထိုင်ပြီး အပြင်ထွက်ခွင့်ရတာ အဘယ်မျှ ကံ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကားစက်နှိုးပြီး ခြံထဲမှ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်မို့ ကားစက်သံညက်ညက်လေးမှလွဲ၍ မည်သည့်အသံ မှ မကြားရပါချေ။ ကားစီးတိုင်း ကားမှန်ကို ချထားလေ့ရှိတာမို့ လေအငွေ့မှာ လွန်းထံသို့ ခပ်သင်းသင်းရနံ့လေး လွင့်ပျံ့လာလေ သည်။ ရေမွှေးလား... Body spray လား... Roll on လား... ‘ဦးကျော် ဘာတွေဆွတ်လာတာလဲ’ ဟု မေးချင်သော်ငြား ဤမျှ

အထိ မရင်းနှီးသည့် သူစိမ်းတွေပါလေ။

“အလုပ်တွေချည်း ဖိလုပ်နေရင် Stress တအားများ ဆိန်မယ်။ ငါမပါလည်း တစ်လတစ်ခါလောက် ပန်းပျိုးလက်မှာ Rest...သွားယူဦး။ ကလေးတွေနဲ့စကားပြောရင် စိတ်ကို သက် သာပြီး လူကိုလန်းဆန်းသွားစေတယ်”

ဒါလည်း အမိန့်ပဲလား... ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုထိုင်၊ ဒီလို ဆြော့၊ ဒီလိုလုပ်ဆိုပြီး လက်ညှိုးထောင် ပုံသွင်းပေးခဲ့တဲ့ကာလ က ဘယ်အချိန်ထိ ရှည်ကြာနေဦးမှာပါလိမ့်နော်။ ဦးကျော်ပြော ထိုင်း Yes!...ဆိုပြီး ညိတ်လေ့ရှိသည့်ခေါင်းက အရင်ဘဝက ဗုတ်သင်ညှိဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဘာမှပြန်မဖြေဘူးတော့လား၊ လူကြီးက ပြောနေရင် Responds တစ်ခုခုပြန်ပြောမှပေါ့ လွန်းနန္ဒာ။ ငါတစ်ယောက် စည်း အရူးလိုပြောနေရမှာလား”

“လွန်း၊ အချိန်ပေးပါမယ် ဦးကျော်ရဲ့”

“ကျစ်! အဲဒီအတွက် အချိန်သပ်သပ်ပေးရမယ်လို့ ပြော တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အလုပ်တွေပိတ်တဲ့အချိန် စိတ်အပန်းဖြေဖို့နေရာ

ကို ညွှန်ပြနေတဲ့ဟာ။ ဒါလေးတောင် သဘောမပေါက်ဘူးလား။ အဟောကံခံရပြန်ချေပြီ။ ဒီလောက် သတိထားနေရမယ်လို့လျက်နဲ့ အပြစ်ပြောစရာက ရှာကြုံဖြစ်ရတယ်လို့။ စိတ်ဆိုးတိုင်း ငြိမ်ပြီး ဘာစကားမှပြောလေ့မရှိတတ်တာမို့ လွန်း၊ ငြိမ်နေရင် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေပြီဟု ထင်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ရတာက တစ်ဖက်ပါလေ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကို ဟုတ်ကဲ့တာလဲ”

“လွန်း သွားဖြစ်မှာပါ”

“အင်း”

“လစဉ် Weight ချိန်ပါလို့ သတိပေးထားတာလည်း မေ့နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်! . . . လွန်း၊ ချိန်ပါတယ် ဦးကျော်ရဲ့”

“ကျန်ခဲ့တဲ့လက ဘယ်နှပေါင်လဲ”

“Hunderd... ပါ”

“နည်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ပိန်လွန်းနေတာ

အဟာရမျှတအောင်စားပြီး လိုအပ်ရင် အားဆေးသောက်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီ Hotel လေးတစ်ခုတည်းကို ဦးဆောင်ခိုင်းထားတာ။ အားလုံးအလုပ်ရှုပ် ပင်ပန်းစရာရှိလို့လဲ။ ညှိလို ကုမ္ပဏီခွဲသုံးလေးခု ကိုင်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လွန်းနဲ့နာ။ အစ်ကိုက ရှေ့ကနေ ဆိုင်းဆောင်ပီသစွာ စံနမူနာပြုလှမ်းနေရင် မင်းက နောက်လိုက်ဆောင်း ပီသမှပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ရင် . . . လက်အောက်က Staff တွေကို ဘယ်လို Control လုပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ အစာစားချိန် မမှန်ဘူးလား . . . ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကိုယ်မင်း လူဆိုတာကိုရော သတိရသေးရဲ့လား လွန်းနဲ့နာ။ နေ့စဉ် တာဝန်အရ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်နေရင်တောင်မှ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ သင့်တင့်မျှတအောင် ဖြည့်တင်းပေးရမှာကို မှတ်ထားစမ်း။ ဘယ်နှယ် . . . ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ အစအဆုံးလိုက်သင်ပေးနေရတာ အလုပ်ကိုမဟုတ်ဘူး”

ကလေးမဟုတ်လို့ ခက်နေတာပေါ့။ ကလေးသာဆိုရင်

ဒီလောက်အဆွေခံရတာနဲ့ ဗြဲခနဲငိုချလိုက်လောက်ပြီ။ ခုတော့ ဦးကျော်ကို လန့်တာရော၊ ခိုန့်တာရော၊ ကြောက်တာတွေပါ အကုန်စုပေါင်းပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မမြောမိပါတော့တာလေ။ ဆူလေ၊ ဆူသာဆူ၊ တစ်လမှတစ်ခါလေး မျက်နှာမြင်တွေ့ခွင့်ရတာ။ ကြုံတုန်း စိတ်ကြိုက်သာ ဆူလိုက်ပါ ဦးကျော်။

“မီးဝါနေပြီလေ၊ နီတော့မှာ... အရှိန်လျှော့။ စိတ်က ဘယ်လွင့်နေတာလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေတော့မယ်”

Brake ကို အမြန်နင်းလိုက်မိပါ၏။ လူကူးမျဉ်းကြားထက် ရှေ့ဘီးနင်းမိသလိုဖြစ်သွားတာမို့ ကားကို အနည်းငယ် Back ပြန်ဆုတ်လိုက်ရပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... ဦးကျော် အနီးဆုံးရှိနေချိန်ကမှ ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်ရတယ်လို့။

“ငါ့ပါးစပ်ပိတ်ထားမှပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာ၊ ဦးကျော်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း စိတ်က ကားမောင်းတဲ့ဆီမှာ အာရုံစိုက်ထားလေ။ စိမ်းပြီ”

သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အသက်ရှူကြပ်တယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုတာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ခေါ်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ လက်ခံပြင်မှာ မဖြစ်ပူးသည့်ချွေးစီးတွေ ထွက်လာတာကြောင့် dash board ပေါ်ရှိ Tissue ဘူးထဲမှ Tissue paper ကိုနှိုက်ယူတာ ကားမောင်းရင်း လက်သုတ်လိုက်မိလေ၏။

“အဲဒီလောက် စိတ်မလှုပ်ရှားမိစေနဲ့လေ။ ဟိုရောက်တာနဲ့ ရေအေးလေး သောက်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

ကားကို ဂေဟာဝင်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ပါ၏။ စားသံကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဂေဟာအဆောင်ဝမှာ ရပ်စောင့်လျက် ကြိုဆိုနေလေသည်။

“ကိုကျော်ဇေရောက်တာ... ရက်စောနေသလားလို့၊ ကျွန်မက နောက်နှစ်ရက်လောက်မှ လာမယ်ထင်ထားတာရှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမသွားဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဒီကိုထွက်လာတာ”

“မနန္ဒာပဲလား၊ ကိုနန္ဒ မပါဘူးလားရှင့်”

“ကိုကို မန္တလေးသွားနေလို့ပါ ဆရာမကြီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်လား၊ အထဲကိုကြွကြွပါရှင်”

အဆောင်တွင်းသို့ ခပ်မှန်မှန်ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခန်းကဏ္ဍ
များထဲမှာ အရွယ်စုံအသီးသီးရှိနေသည့် ကလေးများ၏ ကဏ္ဍ
ရွတ်နေကြသံက နားဝင်ပီယံ သာလှလေသည်။ လသားကလေး
များအခန်းမှာတော့ သဘာဝဦးသံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်နေပါတယ်။

“ဒေါက်တာမိုးသက်ထွန်း အချိန်မှန်လာပါရဲ့လား ဆရာ
မကြီး”

“လာပါတယ် ကိုကျော်ဇေ၊ ရက်ခြား ပုံမှန် မနက်ပိုင်း
လာပေးပါတယ်။ တကယ်လို့ ဖျားနာတာမျိုးဖြစ်ရင် Phone
ဆက်ခေါ်ရင်လည်း ချက်ချင်းရောက်လာတတ်ပါတယ်”

ဦးကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ရုံးခန်းတွင်း
မှာ ဆွေးနွေးစရာ စီစဉ်စရာတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးတော့မှ ကလေးတွေ
ထမင်းကျွေးချိန်မှာ တစ်ဝိုင်းချင်း လိုက်စစ်လေသည်။ နေ့စဉ်
အဘဟာရစာရင်းကိုကြည့်ကာ လိုအပ်တာကို မှာပါတယ်။ ပြီးတော့
မှ ဝင်းထဲမှာ လျှောက်ကြည့်ပြီး ကလေးကစားကွင်း တိုးချဲ့ရန်ကို
လည်းကောင်း၊ အပင်ကြီးတွေ မလွတ်ပါက ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း

လည်းကောင်း သေချာမှာကြားလေ၏။

လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေးစာရင်း အဝင်အထွက်ကို စိစစ်ပြီး
နောက် ဒီလအတွက် အသုံးစရိတ်ကို ဆရာမကြီးဒေါ်မေသက်
အပ်နှံခဲ့ပါသည်။ နေ့လယ် (၂)နာရီလောက်မှ အားလုံးပြီးစီး
သွားသည့် ပန်းပျိုးလက်မှ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ညနေ (၄)နာရီမှာ ဆေးရုံ
ကြီးတင်မှာထားပြီးသားမို့ အချိန်မလင့်စေရန် သတိထား
ထားသည်။

□□□

အခန်း (၅)

“လူနည်းတုန်း ဝင်ပြလိုက်လေ”

“အာ... လွန်းမှ ဘာမှမဖြစ်တာကို ဦးကျော် ဆေး
ရုံလာပြတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

“လူကြီးက ဒါဆို ဒါပဲလိုက်လုပ်ရမှာပေါ့ လွန်းနဲ့။
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်နေတာလဲ။ နန္ဒမရှိတုန်း
မင်း ပုံစံမကျတော့ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ပြောစကားနားထောင်လေ။ လာ... ဝင်
တော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လွန်း၏ကျောကို အသာတွန်းပြီးမှ အထွေထွေအထူးကုပါရဂူ၏ဆေးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်စေလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ လွန်းမှာ ခြေလက် မကြာခဏကိုက်တာကလွဲပြီး ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမဖြစ်ပါဘဲ အတင်းပဲပြခိုင်းနေတော့တာပါလားနော်။

“နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲမသိဘူး၊ စာအုပ်ထပ်ထားပါသလားရှင်”

“မထပ်ထားဘူး သမီးရဲ့၊ အခုမှစပြုတဲ့ သူပါ။ ဘယ်သူမှ အပြင်မှမရှိတော့လို့ ဝင်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဪ၊ ရပါတယ်ရှင်၊ တိုကင်နံပါတ်ယူထားသူတွေ ရောက်မလာသေးလို့ ပြရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဝင်လိုက်ပါ မမ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ဆီ စာအုပ်ဝင်ပို့လိုက်ပါမယ်ရှင်”

ကဲ၊ လူကြီးအရာအနေနဲ့ ဦးကျော်ပြောနေတာမို့ စာရေးမလေးက စာအုပ်အသစ်ထုပ်ထဲမှ တစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ နာမည်ရေးရန် ပြင်ဆင်ချေပြီ။

“နာမည်ပြောပါ”

“လွန်းနန္ဒာအောင်”

“အသက်က”

“၂၆ နှစ်”

“နေရပ်လိပ်စာက”

“...”

ဟော... လွန်းကိုယ်စား ဖြေသွားလိုက်တာမှ ဖြူးနေတာပါလား။ စိတ်ထဲမှာ လွန်းတို့တွေကို ဤမျှကရုတစိုက်ရှိမည်ဟု ထင်မထားတာလေ။ ဒါဆို လွန်းနဲ့ကိုကိုအသက်တွေကို ဦးကျော် ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်ထားတာပါလား။

“ဝင်လို့ရပါပြီရှင်၊ လာပါ မမ၊ ဦးရှော လိုက်မှာပါလားရှင်”

“လိုက်မယ်”

“ဟင်!... ဦးကျော်ကလည်း”

“မရှည်ပါနဲ့၊ သွားဆိုသွား”

လိုက်ကာအသာဖယ်၍ ဝင်သွားသည့်စာရေးမလေး၏ နောက်သို့ လိုက်ဝင်ခဲ့မိပြီး ခြေလှမ်းက တုန်ခန်ရပ်သွားရ၏။

၆၀ □ မသေခွါမောင်

မရဘဲ ချိပါမလား... လွန်း ပြရမယ့်ဆရာဝန်က အမျိုးသား ဆရာဝန် ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်နေတာလေ။ ဘယ်နှယ်! အမျိုးသမီး ဆရာဝန်နဲ့မတွေ့ဘဲ ယောက်ျားဆရာဝန်နဲ့ တည့်တည့်ကြီးလာ တိုးရတယ်လို့။ သေစမ်း!...

“ကုတင်ပေါ်တက်ပါ”

ဆရာဝန်လေးက စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်သည့်စာ အုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပါ၏။ လူနာကိုမကြည့် သေးဘဲ စာရင်းစာအုပ်ထဲသို့ ခုနကပြသွားသည့်လူနာအမည်နှင့် ကုသသည့်ဆေးစာရင်းကို ထည့်ရေးပြီးမှ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက် လေ၏။

“ဟောဗျာ!... ဘယ်သူများလဲလို့ လေးလေးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါက်တာက”

“ကျွန်တော် ဦးမြတ်ဘော်ရဲ့သားအငယ်လေ လေးလေး ရဲ့။ ကောင်းဆက်ဘော်ပါ”

“ဪ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင် ဦး မွေးနေ့လုပ်တုန်းက ပွဲကို လေးလေး လာဖူးပါတယ်”

“အင်း၊ ကြာပြီဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့... လေးလေးလို အလုပ်များတဲ့သူက ဘယ်မှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါ၊ တူမလေးလား”

“အင်း”

“လွဲလိုက်ပါ ညီမလေး။ ဘာဖြစ်သလဲ”

အမယ်လေးနော်... အခုမှ အမျိုးစပ်နေတဲ့ဆရာဝန် နဲ့ လာတွေ့နေရတယ်လို့ မျက်နှာချိုချိုဖြင့် စမ်းသပ်ပေးနေသည့် ဆရာဝန်လေးကို စိတ်ဆိုးရအခက်၊ မျက်နှာလည်း ပူနေရတာ လေ။

“Weight ကျသွားလို့ သွေးအားနည်းတယ်ယူဆပြီး လာပြတာပဲ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို ကောင်းဆက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ လေးလေး ရယ်။ ညီမလေး၊ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူကြည့်ပါ... ဟုတ် ပြီ၊ နောက်တစ်ခါ... လန့်နေသလား Heart beat အရမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြန်နေလို့”

ဆရာဝန်လေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်မောကာ ပြောနေပေမယ့် ဒီမှာတော့ ရင်တွေတုန်နေရတာ မပြောပါနဲ့တော့။ လွန်းတစ်သက် သူစိမ်းဆိုလို့ လူတစ်ယောက်နဲ့သာ အရင်းနှီးဆုံးရှိခဲ့တာလေ။ အခုလို ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါစမ်းသပ်မှုကြောင့် ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိတဲ့ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပါပဲ။

“ရင်ဘတ်က အောင့်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း”

“သေချာလား”

“ဟုတ်”

“မျက်လုံးအပေါ်ဘက်ကို ကြည့်ကြည့်ပါဦး။ ချဉ်း၊ လျှာထုတ်ပြပါ”

ဒုက္ခပါပဲလားနော်၊ တကယ့်ကိုစေ့စေ့စပ်စပ်ကြီးကို စစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဦးကျော်ရှေ့မှာ နေရထိုင်ရခက်ပါတယ်ဆိုနေမှ ပေါက်ကရတွေ လုပ်ခိုင်းနေရတယ်လို့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မောတတ်သေးလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အလုပ်ပင်ပန်းလို့ မောတာမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ နည်းနည်းလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမောလာတာမျိုးကိုဆိုလိုတာ။ ချဉ်း၊ ခဏထိုင်လိုက်ပါဦး။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူပါ”

ကုတင်ထက် ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျောကို နားကျပ်ဖြင့် စမ်းပြန်လေ၏။ ပြဿနာပဲ... ဦးကျော်နဲ့ရင်းနှီးတယ်ဆိုပြီး အသေးစိတ်ကို စစ်ပြနေတော့တာလေ။ မြန်မြန်ပြီးပါတော့။ ဆေးဘယ်လောက်သောက်ဆိုရင်လည်း မညည်းမညူသောက်ပါ့မယ်ရှင်။

“လက်ချောင်းလေးတွေ ကြည့်ဦးမယ်”

လာပြန်ပြီ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မပြီးမစီးတော့ပါလား။ လွန်းလက်နှစ်ဖက်စလုံးကို သေချာစစ်နေသည့်ဆရာဝန်လေးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိတော့၏။ အမြင်ကပ်လာပြီနော်၊ တကယ်ပြောနေတာ။

“ခြေထောက်ကိုက်တာမျိုး ဖြစ်သေးလား”

“ဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိုးရေထိတဲ့အခါမျိုး၊ ဆောင်းတွင်းအေးတဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်စစ်စစ်ကိုက်တတ်လား မေးတာလေ”

“တစ်ခါတလေတော့ ကိုက်တတ်ပါတယ်”

“လေးလေးတူမကို Heart Specialist နဲ့ပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ Tuesday ဆို ဒီမှာ မမ duty ဝင်တယ်လေ။ မမနဲ့ပြလိုက်ပေါ့”

“သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Arthritis (အဆစ်ရောင်ရောဂါ) ဖြစ်မယ် လေးလေးရဲ့။ လေးဖက်နာဆိုတာမျိုးက နှလုံးနဲ့ဆိုင်တာမို့ မမနဲ့ပြတာ ပိုကောင်းလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ပြီးတော့ ပိုးစစ်ပြီး ဆေးထိုးတာ အရမ်းနာတယ် လေးလေးရဲ့။ နာမှာကြောက်ရင်တော့ အစားရှောင်ပြီး မြန်မာဆေးစွဲသောက်ရင် မြန်မြန်ပျောက်မှာမို့လို့ အကြံပေးလိုက်တယ်နော်။ ဆေးထိုးခံရမှာကြောက်တယ်မှတ်လား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြတော့ ထိုဆရာဝန်လေးက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆန့်ပြန်လေ၏။ အတော်သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်ပါပဲလားနော်။

“ကျွန်တော် အိမ်ရောက်ရင် မမကိုပြောထားပေးမယ်လေ။ Tuesday မနက် ကိုးနာရီ သူထိုင်မှာဆိုတော့ နာမည်စာရင်းပေးထားလို့ ရတာပေါ့။ ညီမလေး မှတ်ထားလိုက်နော်။ မမက Heart Specialist ဒေါက်တာမေမြတ်ဘော်တဲ့”

“ဟုတ်”

“လွန်းနန္ဒာအောင်၊ (၂၆)နှစ်နော်၊ နာမည်လေး လှတယ်။ ရပြီ... သဘက်ခါ လာပြဖို့မမေ့ပါနဲ့”

“ဘာဆေးမှမပေးဘူးလား မောင်ကောင်းဆက်”

“ပေးထားတယ် လေးလေးရဲ့၊ ကောင်တာမှာ စာအုပ်ပြပြီး ထုတ်လိုက်ပါ။ ဆေးသောက်တော့ မပျင်းနဲ့ဦးနော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

သိပ်ပြောလေ့မရှိသည့်စကားသံက ခပ်တောင့်တောင့်ထွက်လာတော့ ဒေါက်တာကောင်းဆက်ဘော် ပြုံးပြန်၏။ လက်ထဲလှမ်းပေးသည့် ဆေးစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ခပ်တိုးတိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေးပြန်လေသည်။

“ဘယ်မှာလုပ်သလဲ”

“Hotel မှာ”

“လေးလေးရဲ့ Horizon မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“GM...လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မန်နေဂျာ”

“ညော်”

စစ်စရန်ကောဟု မိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်ချင်ပေမယ့် မကြည့်ဖြစ်ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။ ဦးကျော်ကို ဆေးခန်း ပြရဦးမှာလေ။ လေများနေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ မရည်ရွယ်ဘဲ ဦးကျော်လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်မိစဉ် ဦးကျော် မရန်းပါချေ။

“ပြန်ပါဦးမယ် မောင်ကောင်းဆက်”

“ဟိုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

ဦးကျော်ကိုပြတော့ အတော်ကြာလေ၏။ အရိုးအကြော ပြလူနာတွေက များလှသည်ကိုး။ ဆေးခန်းပြပြီးတော့ ည (၈)

အနီကျော်ချေပြီ။ ကားဖြင့်ပြန်ပို့ပေးစဉ် ဦးကျော် အသံတိတ်နေ သ၏။ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေပါလိမ့်။ သိချင်သော်ငြား မမေး ခဲ့ပါချေ။

တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အား မလျှံထရသည့် ဦးကျော်လက်မောင်းကို ဆွဲထူမိပြန်၏။ တည် တည်သည့်အကြည့်တစ်စုံက လွန်းကိုပုံကြည့်လာပြန်လေသည်။

“အင်္ဂါနေ့ ကိုယ့်မှာသာကိုယ် သွားမှာလား။ လိုက်ပေး ချီးမလား”

“နေပါစေ ဦးကျော်ရဲ့”

“ဘာနေပါစေလဲ၊ မသွားဘဲမနေနဲ့ လွန်းနန္ဒာ။ အပ်နဲ့ ထွင်းရင် ပျောက်နိုင်တာကို ပေါက်ဆိန်နဲ့ အပေါက်မခံချင်နဲ့။ အိပ်... မှောင်နေပြီ၊ ပြန်တော့။ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်း”

ဒါလည်း အမိန့်ပေါ့နော်။ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်ထုတ် ထိုက်မိတော့၏။

အခန်း (၆)

“မပေါ့နဲ့နော်၊ သွားပြဖြစ်အောင် သွားဦး”

ကဲ၊ ဆေးခန်းပြရမယ့်သတင်းက ကိုကို့ဆီကိုတောင်
ရောက်သွားပါမေ့လား။ ဦးကျော်ကတော့လေ... ကိုကို စိတ်
ပူအောင် ဘာလို့ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

“ပြောနေတာကြားလား”

လာပြန်ပြီ၊ ဦးကျော်နဲ့တစ်လေသံတည်းပါပဲလား။ လွန်း
ဆိုးနွဲ့လို့ရတာဆို၍ ကိုကိုတစ်ဦးတည်းသာရှိပြီး ဒီအစ်ကိုအပေါ်
မှာလည်း သိပ်မဆိုးဖြစ်တာလေ။

“ကြားတယ်”

“ဘာကြားတာလဲ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုပြီး အကြောင်းမပြနဲ့၊ ဘယ်နှယ်၊ လူကြီးကို ဆေးခန်းလိုက်ပြပေးဖို့ မှာပါတယ်။ လူကြီးက ညည်းကို ဆေးခန်းပြန်ပို့ရတယ်လို့”

“အာ... ကိုကိုကလည်း မသိဘဲနဲ့ လွန်းကိုချည်း စီဆူမနေနဲ့လေ။ Weight ကျနေပြီဆိုပြီး လွန်းကို ဆေးခန်းထဲ အတင်းတွန်းပို့လို့ ပြခဲ့ရတာကို”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းမှာ ဘာရောဂါရှိသလဲ ဆိုတဲ့ Sign ပြတာကို သိရတာမဟုတ်လား။ မဟုတ်ရင် အချိန်လွန်မှ နောင်တရတာမျိုး ဖြစ်တော့မပေါ့။ ဒီရောဂါမျိုးက မြန်မြန်မကုရင် အိပ်ရာထဲ ငှန်းငှန်းလဲပြီး သေတတ်တယ်ဆိုတာ နင်မကြားဖူးဘူးလား မိလွန်းရဲ့... ဟင်”

အမယ်လေးနော်၊ ကိုကိုပြောမှပဲ လွန်းက မနက်ဖြန် သဘက်ခါပဲ အသက်ထွက်တော့မယ့်လူ ဖြစ်ရတယ်လို့။ ဘယ်အရာကိုမှ မကြောက်တတ်တဲ့ညီမလေးကို ခြိမ်းခြောက်ရတယ်လို့ ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မလေးကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေ

ဆဲခဲပေမယ့် မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ဂရုစိုက်မိခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ဖျားယောင်းသွေးဆောင်မှုကို ခံရတာဆိုပြီး နောင်တတွေ တစ်လှေကြီး ရစေခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

လောကအလယ်မှာ မျက်နှာမဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ရပ်ပြီး လွန်းကိုသာ ဘွဲ့ရရန် အတင်းကြီး တွန်းတင်ပေးခဲ့ပါလျက်နဲ့ လှေကားတစ်ဝက်မှာ ဒီညီမက ခြေချော်ကျရတယ်လို့။ ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွန်အားမရှိတော့သည့်နှယ် ယိုင်လဲခဲ့ရတဲ့ အငယ်ကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့လို့ ချစ်ဦးသူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကလည်း လွန်းရဲ့ကိုကိုပါပဲ။

လွန်းရဲ့စိတ် အနည်ထိုင်ချိန်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ စီးပွားရေးအလုပ်အကိုင် အခြေတကျဖြစ်တော့မှ ‘ယဉ်မင်းလွင်’ ဆိုသည့်မိန်းကလေးနှင့် ကိုကို ထပ်ဆုံခဲ့ရတာပါ။ ဦးကျော်ရဲ့ မိတ်ဆွေသမီးမို့ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို သိနေတာကြောင့် တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မဖွင့်ဟပါဘဲ ကိုကိုအကြည့်ကိုကိုအပြုံးတွေကတစ်ဆင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နိုင်ခဲ့တဲ့‘ယဉ်ယဉ်’တစ်ယောက် ကိုကိုနဲ့အနီးဆုံးကို မရောက်၊ရောက်အောင် တိုးကပ်

ခဲ့တာမို့ ဒီဇာတ်လမ်း စတင်ခဲ့တာပါလေ။

“ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ကိုကိုရာ”

“ကြားရင်လည်း လိုက်နာဖို့ အတိအကျလုပ်မယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုကိုမရှိတာနဲ့ ကိုကြီးရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်တယ်လို့ပြောတာ ကောင်းသလား။ ကိုယ့်ကို ဒီလိုစောင့်ရှောက်လမ်းပြနေတဲ့ လူကြီးရဲ့အမိန့်ကို နင် ဆန့်ကျင်နေရင် နင်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းတွေကို နင်ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်မလဲ ညီမလေးရယ်”

အား! . . . ဦးကျော်တော့ ဘယ်အခြေအနေထိ ကိုကိုကို တိုင်ထားတယ်မသိ။ လွန်းကိုဆူနေတဲ့ ကိုကိုစကားတို့က နားတွေပင် ပူလှချေပြီ။ ခက်ပါရဲ့နော်၊ အဝေးရောက်နေတာကို တောင်မှ ထောင့်စေ့အောင် ဆူနေရတယ်လို့။

“လွန်းက အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားပြီး သိပါတယ် ကိုကိုရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“မပူလို့ဖြစ်မလား ကိုကိုမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီမလေး

အစ်ယောက်တည်းရှိတာကို။ ညည်းကိုမှမပူရင် ဘယ်သူ့ကိုသွား ဖုန်းလဲ”

“ယဉ်ယဉ်ကို ပူပေါ့ကိုကိုရဲ့”

“ကျွန်! . . . စကားအကောင်းပြောနေရင် ဖောက်မလာနဲ့တဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုယဉ်ယဉ်က လွန်းထက် ဗြူထောင် ပိုတဲ့ဟာပဲ”

“မဂျစ်နဲ့ လွန်းရာ၊ မတူတာကို”

“မတူလို့ ပြောတာလေ၊ မမှန်လို့လား”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ညည်းသာ ပထမလူထက်ပိုပြီး ချစ်ရမယ့်သူကို မတွေ့အောင်သာ ရှောင်ပါဦး”

“ကိုကိုနော်”

“ဆေးခန်းပြုတ်အောင်ပြန် မမေ့နဲ့။ ဒါပဲ . . . ဒါပဲ”

Phone ကျသွားချေပြီ။ ပထမလူတဲ့လား . . . အချစ်ဦးမို့ အရူးအမူးချစ်ခဲ့မိတာ လွန်းဝန်ခံပါတယ်လေ။ ‘မိုးယံပိုင်’ ဆိုတဲ့အမည်ကို မေ့ထားပစ်ခဲ့တာ အခုဆို (၈)နှစ်ကျော်နေပြီပဲ။

သတိမရချင်ပေမယ့် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်မိတိုင်း ဖြစ်တည်
လာတဲ့ခံပြင်းစိတ်က လွမ်းစိတ်ကို ဖြေသာခဲ့တာအမှန်ပါ။

ရည်းစားဦးဇာတ်လမ်းတိုင်းရဲ့ အဆုံးသတ်ဟာ မလှပ
တတ်ဘူးဆိုတာကို ယုံတမ်းစကားလို့ပဲ သတ်မှတ်ခဲ့မိတာ လွန်း
ရဲ့အမှားပါပဲလား။ အချစ်ဆိုတာကို ရင်ခုန်ခံစားတတ်ခဲ့မိချိန်မှာ
အမှန်းဆိုတဲ့ ခါးသည်းခြင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း လက်ခံခဲ့ရလိမ့်
မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာတဲ့လဲ။

ငြိတွယ်ခြင်းရဲ့အစနိဒါန်းမှာ 'မောင်'ဆိုတဲ့သညာတစ်
ခုက လွန်းရဲ့နှလုံးသားမျက်နှာပြင်ထက် ကမ္ဘည်းတင်ခဲ့တာ အိမ်
မက်မှမဟုတ်ခဲ့တာပဲကွယ်။ ချန်ရစ်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်မှာ ကျွန်
ရစ်ခြင်းဆိုတာ နုငယ်လွန်းတဲ့အရွယ် လူသားတစ်ဦးအတွက် သေ
စေနိုင်တဲ့ ကျည်ဆံတစ်တောင့်ပါပဲ။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ
သာ ရေးထွင်းကြတဲ့ စာရေးသူတွေရဲ့ ကညစ်မင်ရည်တစ်ခုသာ
ဖြစ်ပါစေလား။ လက်တွေ့ရှင်သန်နေရတဲ့ဘဝမှာ ပုံပြင်မဟုတ်
တဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက လွန်းရဲ့ရင်တစ်ခုလုံးကို ရိုက်

ချိုး ချေမှုရက်စက်ခဲ့တာလေ။

'မောင်' . . . အလွမ်းဆိုတာကို တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ဖူးတဲ့
ကောင်မလေးကို ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့စေဖို့ သေမိန့်ပေး
ခဲ့လေသလား။ 'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ တိုတောင်း လေးနက်တဲ့အဖြေ
တစ်ခုကို ရင်နဲ့ရင်းပြီးမှ 'မောင်' ကိုပေးခဲ့မိတာတွေကို မောင်သိ
နေလျက်နဲ့ ဒီလိုမျိုးလုပ်ရက်ရတယ်လို့ကွယ်။

“မမ”

“ . . . ”

“မမ”

“ဟင် . . . ”

မျက်နှာကို လက်ဝါးပြင်ထက် အုပ်ကာ ငြိမ်သက်နေရာ
မှ လန့်သွားရလေ၏။ ပြေးလွှားနေသည့်အတိတ်ရပ်ဆိုမှ ပစ္စုပ္ပန်
စူးစူးကို ရုပ်ချည်းပြန်ရောက်သွားတာမို့ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား
ရသည်မှာ အမှန်ပါလေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မိုးမိုးသူ”

မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်လိုက်မိရင်း မေးလိုက်မိပါ၏။

မျက်ရည်တွေတော့ ရှိမနေလောက်ပါဘူးနော်။ လွန်းက လွယ်
လွယ်နဲ့ မျက်ရည်ကျတတ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးမှ
မဟုတ်တော့တာလေ။

“ကျွန်မ တံခါးနှစ်ချက်ခေါက်ကတည်းက မမ အသံ
ထွက်မလာလို့ စိုးရိမ်တာကြီးနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ မမ နေကောင်း
ရဲ့လားဟင်”

“ကျစ်! . . . လိုရင်းကိစ္စကိုပဲ ပြောလေ။ ဘာလို့ အပို
စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

“မမ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ယူလာပေးတာပါ”

စားပွဲထက် ချပေးလာသည့် File ကို တစ်ချက်စစ်ကာ
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။

ကြည့်စမ်း! ခဏလေး စက္ကန့်ပိုင်းမျှလောက်နဲ့ လွန်း
သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားရတာပါလား။ File ကို မိုးမိုးသူထံ
ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်မှန်စာရိတ် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိပါ
၏။

အလို! ညနေငါးနာရီပင် ခွဲနေချေပြီ။

မျက်ရည်ဆိုတာ အရှုံး...အလကားကျလာတဲ့အရာမျိုး၊
မဟုတ်ဘူး...ဒါမျိုးကို ရင်အနာခံပြီး ရင်ဘတ်ထဲမထည့်နဲ့...

သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ မှန်ပါတယ် ဦးကျော်၊
မျက်ရည်ဆိုတာ လွန်းအတွက် အရှုံးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီမျက်ရည်
တွေကြောင့်ပဲ ရှေ့တည့်တည့်က အန္တရာယ်ကိုမမြင်တတ်ခဲ့တာ။
အဲဒီမျက်ရည်တွေကြောင့်သာ အသက်ဆုံးရှုံးမှုကို မကြောက်
တတ်ခဲ့တာလေ။

‘လမ်းခွဲကြစို့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးလုံးရဲ့အဆုံးသတ်
မှာ လွန်း အသက်ရှူရပ်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
အလင်းပျောက်ကွယ်သွားသည့်နယ် လွန်းရှေ့မှာ မည်းမှောင်သွား
တော့တာလေ။ မေးခွန်းတွေ ပလုပ်စီအောင် ထုတ်ချင်ခဲ့ပေမယ့်
လွန်းကို ကျောပေးထားတဲ့မောင့်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိခဲ့တာပါ
ကွယ်။

မောင့်အတွက်ကတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်
ဖို့ဆိုတာ ပါးပါးလေးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပါပဲ။ လွန်းမှာသာ လွန်း

မှာသာ... ရင်ထဲ နှင့်နှင့်သည်းသည်းနဲ့ အကြီးကြီးနာကျင်ခဲ့ရတာပါလေ။ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိသူမို့ မုန်းရကောင်းမုန်းလည်းမသိခဲ့။ နာရကောင်းမုန်းလည်းမတတ်အောင် လွန်းကမ္ဘာမှာ အမှောင်တိုက် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ရတာအမှန်ပါ။

‘မောင်’ဆိုတာ လွန်းဘဝကို ချစ်ခြင်းဖြင့် ထွန်းလင်းစေခဲ့တဲ့ အလင်းတန်းလေးတစ်ခုလိုပဲ လွန်း တင်စားခဲ့ပါလျက် လက်တွေ့မှာ ဘာကြောင့် အရာမထင်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။

ချစ်သူဆိုတာ ရင်ခုန်သံချင်း ထပ်တူကျလို့ လက်ခံရွေးချယ်ပြီး လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ သူစိမ်းနှစ်ဦးမှန်း မောင် အသိဆုံးဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့်များ လွန်းအပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါထားရစ်ခဲ့ရတာလဲ။ နှစ်ဦးသား ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လမ်းက အဆုံးမဲ့ပါကွယ်။ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ မောင်မို့ လက်တွဲဖြုတ်ရက်ခဲ့ရတယ်လို့။

အကြောင်းပြချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမနေဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ချက်မျိုးနဲ့ လွန်းကို ပစ်ပယ်ခဲ့ပါသလဲ။ သာမန်မိန်းကလေးတွေနဲ့တန်းတူ အလှတရား၊ ပညာ၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက်နဲ့ မောင်နို့င်းယှဉ်ပြခဲ့တာက အဆင့်အတန်းတဲ့လား။

ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကြောင့် မတူညီတဲ့တန်းတစ်ခုကို မောင်ကြိုမြင်တတ်ခဲ့ရင် ဘာကြောင့် လွန်းကိုချစ်တယ်လို့ ပေါ့ပေါ့လေး ပြောခဲ့တာပါလဲ။

‘လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့ဖြေ’လို့ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် လွန်းမှာကတော့ လွမ်းချင်စဖွယ် သံယောဇဉ်အပိုင်အစလေးတောင် မှ မကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့တာလေ။

□□□

အခန်း (၇)

မှန်တင်ခဲ့ထက်ရှိ လက်ပတ်နာရီအနက်ရောင်လေးကို
ထူပတ်လိုက်ရင်း မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စစ်ဆေးလိုက်မိ
မိ၏။ ဆံပင်တောင် နည်းနည်းရှည်ချင်လာသလိုပါပဲလား။ အရင်
ထုန်းကတော့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားပြီး
ထားခဲ့ပေမယ့် သူနဲ့သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့နေ့ကစပြီး နောက်ရက်
မှာ လွန်းရဲ့ဆံပင်တွေကို အကုန်ညှပ်ပစ်ခဲ့တာလေ။

ရူးတယ်လို့ပဲ ဆိုလေမလား။ မကြာခဏနင်းရှိုက်ခံခဲ့ရ
အတွဲ အငွေ့အသက်တွေကို မလိုချင်တော့တဲ့ဆန္ဒကြောင့်ပါပဲ။

ပြတ်ပြီဆိုမှတော့ သူနှစ်ယောက်သမျှ ဘာမဆို အကုန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်တာ အမှန်ဆုံးမဟုတ်လား။ တစ်ချိန်က ခပ်ကျဲကျဲလူးဖူးတဲ့ ပါးပြင်ထက်မှာ သနပ်ခါးရနံ့ ပျံ့နေတာ အတော်ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

မျက်မှန်ကို Hand Towel အပျော့စားလေးဖြင့် အသာဖုန်သုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာမှာ တပ်လိုက်၏။ ဝတ်ထားသည့် Coat ကို ပိုသပ်ရပ်စေရန် ခါးအောက်စနားကို ဆွဲဆန့်လိုက်ပြီး အဆုံးသတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပိန်ပါးသည့်ခန္ဓာကို ဟိုဒီလှည့်မကြည့်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ။ ဒါကြောင့် လွန်းကို Weight ကုလွန်းတယ်လို့ ဦးကျော် ပြောတာပေါ့နော်။

ယူနေကျ Note book, Hand Phone နှင့် ကားသော့ကို အံ့ဆွဲထဲမှ နှိုက်ယူကာ လုပ်နေကျအတိုင်း အခန်းမီးဖိုတံ Main ချတာတို့ကို လုပ်လိုက်ပါ၏။ အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်ကာ Lift ရှိရာဆီသို့ Corridor လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြေညီထပ်ကိုရောက်ခဲ့တော့ ကားသိမ်းထားရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် ခြေလှမ်းတို့က တုံ့ခနဲရပ်သွားရပါ၏။ မရပ်ဘဲ

လား... လွန်းရဲ့ ကားစက်ဖုံးကို မှီရပ်နေသည့်ဦးကျော်ကို စောစီးစီးတွေ့လိုက်တာလေ။

“ဦးကျော်”

“မာချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပါပဲလား လွန်းနန္ဒာ”

“ရှင်!... ဘာကိုပြောတာပါလဲ”

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“Tuesday... အာ... ကျွတ်”

“မေ့နေလို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြမယ်မှန်း ငါသိပြီးသား

။ ခိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အထိ ခေါင်းမာလွန်းတာတော့

သင့်တော်ဘူး လွန်းနန္ဒာ။ သေချာမှာထားပါလျက်နဲ့ မင်း တမင်

ချုပ်တာ မှတ်လား။ မနေ့ကတည်းက ကြိုပြီး Booking လုပ်

တာကို သိသိကြီးနဲ့ နဂိုကတည်းက Heart Specialist ဆီ

သို့ လူနာတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးလေ့ရှိတာကို မင်းမသိဘူးလား”

မျက်နှာမာကြီးနှင့် စူးခနဲကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းတို့

ကြောင့် မျက်လွှာကိုချလိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုကြည့်တဲ့မျက်လုံး

တို့ကို အကြည့်ဆုံအောင် မကြည့်ရဲတာ ဦးကျော်နဲ့စတင်ဆုံတဲ့

နေ့ကတည်းကပါပဲလား။ ဒီလောက် ရှစ်နှစ်တာ ပတ်သက်ခဲ့လျက် ခုချိန်ထိ ဦးကျော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိတာ ဘာကြောင့်လဲလို့မသိရဘူး။

ဘယ်လိုပြောရမှာလဲလို့။ ပြဿနာကိုဖြေရှင်းနည်း စမ်းစားလိုက်သော်ငြား ဦးနောက်က ချက်ချင်းအလုပ်မလုပ်တော့တာပါလေ။ ပြီးတော့ ဦးကျော်ကို မတိကျတဲ့အကြောင်းပြချက်ကို ပြောလို့မှမရတာဘဲ။ ဘယ်သောအခါမှ မညာတတ်တဲ့ လွန်ခဲ့ပြီလို့မသိရဘူး။

‘ချော်လဲရောထိုင်’ဆိုတာ လူပျင်းတွေရဲ့အလုပ်ပဲ။ ထဲကျရင် ထူပေးမယ့်လက်ကိုမျှော်ပြီး အချိန်ကုန်ခံမှာလား... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားယူပြီး ထူမတ်မှာလား...မျက်ချင်းဆုံးဖြတ်သင့်တယ်...

ကဲ၊ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာပြန်ပါပြီ။ ဦးကျော်ရဲ့ဒဿနကလေးတွေလေ။ တကယ်လဲကျခဲ့တုန်းက လွန်းကိုလက်ကမ်းပြီး ထူမတ်ပေးခဲ့တာက ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်ပါပဲမဟုတ်လား။

“လွန်း သတိမရလို့ပါ ဦးကျော်ရဲ့”

“သိတယ်၊ သိတယ်၊ ဒီလို Reason ပေးမယ်ဆိုတာ ဒီလို အစောကြီးကတည်းက စိစဉ်ထားတာ။ မနေ့ကတည်းက ငါ နာမည်ကြီးပေးထားတာ။ တိုက်ခံပါတ် (7)တဲ့။ အခု ခုနကစောစောသွားရမှာ... တက်”

ကဲ၊ ကောင်းရော၊ ခြေမသန်တဲ့လူက လွန်းကို ဆေးရုံဆောင်ပြန်တာပဲလေ။ တက်ဆိုပြီးပြောပေးမယ့် လွန်းရဲ့ကားကိုပဲ ချော့လိုက်စီးမှာမဟုတ်လား။ ကိုကိုသိရင်တော့ လွန်း ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာပြန်မှာပဲ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်လေ”

ပေးပြန်ပြီ အမိန့်တွေ။ စိတ်တိုလာပြီနော်။ အဆိုတော်ကြီးနီလို ‘အမိန့်တွေပေးတာ မကျေနပ်ဘူး’ ဆိုပြီး... သိချင်းကလေးကြီးသာ ဆိုပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။

တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကားပေါ်တက်ရန်ပြင်စဉ် ကူဖို့ပြင်တော့ လွန်းလက်ကို ဦးကျော်က ဖျတ်ခနဲခိုက်၍ ဖယ်စေ၏။ မကြိုက်ဘူးလား... ကိုကိုနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘာမဆိုလက်သင့်ခံပေးမယ်ဆိုတာပဲ။

လွန်းကိုဆို ခွဲခြားခွဲခြားသိပ်လုပ်ပြတာလေ။

“မကိုင်နဲ့၊ ငါ ဒုက္ခိတမဟုတ်ဘူး”

ကြည့်! စေတနာကို ဥပေက္ခာပြုရက်ရတယ်လို့။ ကား
မောင်းထွက်တော့ ဦးကျော်က Phone ကို ဖွင့်လိုက်လေ။
အချိန်ကို အလဟဿမဖြစ်စေတာ နိစ္စဒူဝပါပဲလား။

“အေး... ငါ”

အမယ်လေးနော်၊ ဒါ Boss လေသံလား။ တစ်ဖန်
က ဘယ်လိုနားထောင်မယ်မှန်းမသိပေမယ့် လွန်းနားထဲမှာထေ
အသံတောင့်တောင့်ကြီး ဝင်ရတာအမှန်ပင်။

“နင်တို့အစ်မ ဆေးရုံသွားပြမှာမို့ နောက်ကျလိမ့်မယ်
ဆယ်နာရီလောက်မှရောက်မှာ။ သူမရှိတာနဲ့ ပြီးစလွယ်လုပ်ထ
မယ် မကြုံနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေပါစေ၊ နားလည်လား... အစ်မ

ဒါပဲလား၊ လွန်းအတွက် Hotel ကိုလွှမ်းပြီး သတိ
ကြိုပို့တာပေါ့လေ။ ဩချလောက်ရပါရဲ့ ဦးဟိန်းကျော်ဇေရစ်
ကိုယ့်အလုပ်တွေကို ပစ်ထားပြီး လွန်းကို ဂရုစိုက်ရသတဲ့လား

“ဆေးရုံပြပြီးလို့ အခြေအနေမဟန်ရင်... မင်း၊ က

မောင်းရတော့ဘူး လွန်းနန္ဒာ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဦးကျော်ရဲ့”

“မဖြစ်လို့မရဘူး။ မင်းအတွက် Driver Stand by
ခန့်ပေးမယ်။ နှလုံးသမားဆိုတာ ဖြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ထဖောက်တတ်
တာကွ။ ကားမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“လွန်းက သေလုမျှောပါးဝေဒနာသည်မှမဟုတ်တာဘဲ
ဦးကျော်ရယ်”

“မရှည်နဲ့၊ ငါက ဒါဆိုရင် ဒါပဲလိုက်လုပ်ရမှာပေါ့ လွန်း
နန္ဒာ။ မင်း၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုအာခံနေတာလဲ”

မျက်နှာရှုံ့ကာ အသံတိတ်သွားရတော့၏။ လွန်းတော့
ဝဋ်လည်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို မော်
ပြီး မကြည့်ရဲအောင် ဖိဟောက်ခဲ့သမျှ အခု ကောင်းကောင်းကြီး
အထူအထောင်းခံရတော့တာလေ။

ဝန်ထမ်းတွေရဲ့လေသံက ပျော့ပျော့တိုးတိုးလေးနဲ့ ရှင်း
ပြတာကိုတောင် လက်မခံဘဲ ငေါက်ပြ ဟောက်ပြ လုပ်ခဲ့သမျှ
လွန်းရဲ့လေသံခပ်မာမာ (အနည်းငယ်တိုးသော) လေသံကို ဦး

ကျော် လက်မခံတာ ဘယ်ဆန်းပါ့မလဲ။ အပြစ်ကလည်း ကြီးကြီး
မားမားရှိနေတာကိုး။

ဒီနေ့မပြုဖြစ်ရင်လည်း နောက်မှရက်ချိန်းပြီး ပြလိုရတာ
ပဲဟု စောဒကတက်ပြီး ပြောချင်လိုက်ပေမယ့် မပြောဖြစ်ဘဲ လည်
ချောင်းတွင်းသို့သာ မျှီချလိုက်ရတော့၏။ ခံပေဦးတော့ လွန်း
နန္ဒာ... နင်က တခြားသူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ‘တူ’ဖြစ်ခွင့်ရပေမယ့်
ဦးကျော်ရှေ့ရောက်ရင်တော့ အမြဲပဲ ‘ပေ’ဘဝ ရောက်နေတော့
တာလေ။

“ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းလေ။ မင်းကိုယ်မင်း ပြိုင်
ကားပြေးလမ်းပေါ် မောင်းနေတဲ့ ချန်ပီယံများ ထင်နေသလား။
ကားတွေ ဒီလောက်ရှုပ်နေတာ သတိထားနိုင်မှ တော်ကာချမှာ
ပေါ့။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

ဟင်းနော်... တခြားမိန်းကလေးတွေလိုမျိုး မူယာမာ
ယာများပြီး စိတ်ကောက်ပြလိုက်ချင်တာ မပြောပါနဲ့။ ရှာကြံပြီး
တော့ကို ဆူနေတာလေ။ ကားရိုက်ကိုလျှော့လိုက်စဉ် နောက်ကား
တွေမှ ဟွန်းသံတွေ ထွက်လာပြန်လေ၏။

“အဲဒါ ငါ့ကိုရွံ့တာလား!”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လွန်းနန္ဒာ”

ဂူးခနဲဆောင့်ထွက်မိတော့ ဦးကျော်လက်က လွန်းလက်
ပေါ် ရောက်လာတော့၏။ စီရာတိုင်ကို ကွေ့လိုက်တာမို့ လမ်း
ဆားဘက်ကို ထိုးလိုက်သလို ကားဘာရိုက်ကိုပါ နင်းလိုက်ရလေ
သည်။ ကဲ၊ ကားတော့ ရပ်သွားပြီမဟုတ်လား။

“အသက်ကို ဝဝရှု၊ ခေါင်းကိုမော့ထားလေ။ မျက်လုံး
ကိုမှိတ်ထား... ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ဦးကျော်ပြောလိုက်မှပင် အသက်ရှူမဝသည့်နှယ် ဖြစ်
သလေ၏။ ကားမောင်းတိုင်း ကားမှန်ချကျင့်ရှိတာမို့ အသက်
ချကြပ်တဲ့ဝေဒနာကို ဘယ်သောအခါမှ မခံစားခဲ့ရပါလေ။ အခု
တော့ ဘေးနားမှာ စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ပြောနေတာမို့ ဒီလိုတွေ
ဖြစ်ကုန်တော့တာလေ။

“လွန်းနန္ဒာ”

လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်လိုက်တာကြောင့် မငြိမ်သေး

သည့် ရင်ခုန်သံက ထပ်တစ်ဖန် ဆက်ခုန်လာတာကြောင့် မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့သွားရလေ၏။

မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်တော့ပါလား။ ဒီလိုသာ ဦးကျော်၊ လွန်းကို လက်ပွန်းတတီး ဆက်ဆံပြောဆိုတဲ့ဒဏ်ကို လွန်းနှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတာ အမှန်ပါလားလေ။

“ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လား လွန်းနန္ဒာ”

“အင်း”

“အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကားဆက်မောင်းလို့ ရရဲ့လား။ မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

“ရတယ်”

“ဘာရတာလဲ... သေချာရဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ အဖုံးဖွင့်ပြီး ကမ်းပေးလိုက်သည့် ရေသန့်ဘူးအသေးလေးကိုယူ၍ မော့သောက်လိုက်ရလေသည်။

ကဲ၊ မြန်မြန် ဆေးခန်းရောက်မှပါပဲ။ နို့မို့ ဦးကျော်ရဲ့ မေးခွန်းမှန်သမျှ အကုန်ပြန်ဖြေရဦးမှာလေ။ ကားစက်ကိုပြန်နှိုး

လိုက်ပြီး ဆေးရုံဆီသို့သာ အာရုံစိုက်မောင်းလိုက်ရတော့၏။

ဦးကျော်၊ ကျေးဇူးပြု၍ လွန်းကို အသက်ရှူမှားရအောင် မပြုစားလိုက်ပါနဲ့နော်။

□□□

အခန်း (၈)

“နံပါတ်ပြောပါရှင်”

“Phone နဲ့ပဲ လွမ်းမှာထားတာပါ။ စာအုပ်မလုပ်ရသေး
တဲ့ ပထမဆုံး Patient... ပါ။ နံပါတ်က (7) ပါ”

“ဪ၊ အန်ကယ်ဆက်ထားတဲ့ လွန်းနန္ဒာအောင် ဆို
တာပေါ့နော်။ စာအုပ်က နံပါတ် (၁၀)ထိ အထဲမှာရောက်နေပါ
ပြီ။ အခု နံပါတ် (၆) ဝင်နေပါတယ်။ ခဏနေ ဝင်ရပါစော့မှာ
ပါရှင်”

ခုံတန်းမှာပင် မထိုင်ဖြစ်တော့ဘဲ ဆရာဝန်ရှိနေသည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်းဝမှာပင် ရပ်နေရန်အတွက် လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်လာသော ဦးကျော်နောက်သို့ ပါခဲ့ရလေ၏။ ဆေးကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် စာရေးမလေးက နောက်ထပ်စာအုပ် ဆယ်အုပ်ကို ကိုင်ကာ လွန်းတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားကာ ခေါင်းပြန်ပြုတ်ထွက်ရင်း လွန်းကိုလှည့်ပြောလေ၏။

“မမ, အခုလူနာထွက်လာရင် ဝင်ခဲ့နော်”

ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ အခန်းထဲမှ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတော့မှ လိုက်ကာကိုအသာဖယ်ကာ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဟော! အခုမှ လာတာလား ညီမလေးရဲ့။ မမမောင်လေး ပြောထားကတည်းက မျှော်နေတာ”

အလိုလေးနော်... ဘယ်တုန်းကများ သိဖူးလို့ တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်လိုက်တာပါလိမ့်။ ဦးကျော်မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် စိတ်ရှုပ်သည့်အချိန်အရောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေါက်တာကောင်းဆက်ဘော် ဘာတွေပြောထားလို့များ သူ့အစ်မဖြစ်

သူ ဒေါက်တာမေမြတ်ဘော် ဤမျှအထိ ဖော်ရွေနေပါလိမ့်နော်။

ကုတင်ထက်လှဲပြီး BP တိုင်းတာတို့ စမ်းသပ်တာတို့ကို လုပ်ပေးချိန်ထိ အနီးမှာ ဦးကျော် ရှိနေသေးလေ၏။ ဆေးထိုးရတာမျိုး မရှိပေမယ့် ဦးကျော်ရှေ့မှာ ဒီလိုစမ်းသပ်မှုမျိုး ပြုလုပ်နေတာကိုတော့ အလိုလိုမျက်နှာပူရသည်လေ။

“လေးလေး, ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်လိုက်နော်”

“ဘာလို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ညီမလေးကို E.C.G ရိုက်ရမှာမို့ ဟိုဘက်အခန်းထဲ ခဏခေါ်သွားရမှာ။ လေးလေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“OK...OK, ကိုယ်သိပြီ အပြင်ကပဲ စောင့်တော့မယ်”

ဦးကျော်မျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားပြီး အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ဘေးခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင်ပင် လွန်းကို E.C.G ရိုက်ပေးပါသည်။ ဘေးမှာ ရှိနေသည့် အကူ Nurse တွေက ဝိုင်းကူရုံသာ။

“ရပြီ, ဆေးကို ကောင်တာမှာ သွားထုတ်လိုက်နော်။ နှစ်ပတ်စာဖြစ်ဖြစ်, တစ်လစာဖြစ်ဖြစ် လိုသလောက်ထုတ်သွား

ပါ။ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးပါ သောက်ရမယ်။ Heart က လစဉ်မှန်မှန်ပြုမှ ဖြစ်မယ်နော်။ မပေါ့နဲ့... အအေးမခံနဲ့၊ အပင် ပန်းမခံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်လေးနဲ့ အတော်ရင်းနှီးသလား”

“ရှင်!”

“ကောင်းက လေးလေးတူမ ဆေးခန်းလာပြတယ်။ မမ ဂရုစိုက်ကုပေးလိုက်ဆိုလို့ မေးကြည့်တာ”

“လွန်းနဲ့မရင်းနှီးပါဘူး၊ ဦးကျော်နဲ့သိတာပါ မမ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ ညီမလေးအကြောင်း တွေ ပြောနေတာများ ရွန်းရွန်းကိုဝေလို့ မာမိတို့ကတောင် တအံ့ တသြဖြစ်ကုန်တာ”

အလိုလေး... ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်နော်။ ခဏတဖြုတ်လေး တွေဖူးလိုက်တာနဲ့ ဒီလောက်ထိ လိုလားတဲ့ အချိန်အယောင်တွေ ပြောပြနေတာ ရိုးသားခြင်းများ ရှိပါရဲ့လား။ ဦးကျော်တော့ ပြဿနာရှာတော့မှာပါလားနော်။

“ညီမလေးမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ဟင့်အင်း”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုမေးခွန်းကြီးပါလိမ့်။ တစ်ချိန်က ချစ်သူ ထားခဲ့ပါလျက် မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်မိတာ မှားများမှားသွားတာ။ အိုလေ၊ အခုလည်း လွန်းမှာ ချစ်သူရှိတာမှမဟုတ်တာ။ ပြောတဲ့အမှုကို ကျူးလွန်တာမှမဟုတ်တာနော်။

“တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲဟင်”

ကျစ်! ဒီနှုတ်က ဆပ်ဆော့မိပြန်ပါပြီ။ တော်တော်လျှာ နှုတ်ထဲပါးစပ်ပါပဲလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်မှောင် မှောင်လိုက်မိလေ၏။

“ကောင်းက အိမ်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ပတ်သက် နဲ့ ဒီလိုတစ်ခါမှမပြောဖူးဘူးလေ။ ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဒီလိုစကားတွေ ထွက်လာတာ။ မာမိကတောင် ပြောနေသေး သယ်၊ သားငယ် စိတ်ဝင်စားနေပြီလားတဲ့”

မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။ ဒီလိုပြောလာဖို့အတွက် လွန်း

က လမ်းကြောင်းလိုက်ပေးသလို ဖြစ်သွားရတာကိုး။ ဘယ်
ဖြစ်ပြီး တစ်ခါမြင်ရုံလေးနဲ့ အဲဒီဒေါက်တာက လွန်းကိုစိတ်ထဲ
စားသွားရတာပါလိမ့်။

“ပြီးပြီလား”

တံခါးဟကာ လှမ်းမေးလိုက်သည့် ဦးကျော်ကြောင့် စိတ်
သက်ကတင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ စိတ်မရှည်
တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ လွန်းကိုစောင့်နေရတာ နာရီဝက်ကျော်
ပြီကိုး။

“ပြီးပါပြီ လေးလေးရဲ့၊ ရပြီ ညီမလေး”

စာရေးမလေးက လွန်းရဲ့စာအုပ်ကို ယူသွားပြီမို့ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ဆေးကောင်တာမှာ စောင့်ရပြန်တော့
ဦးကျော်မျက်နှာက ပိုပြီးမုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်လာလေသည်။ ဆေးခန်း
လာပြမှတော့ အချိန်ကုန်တော့မှာပေါ့ ဦးကျော်ရယ်။ ဒါကိုသိရဲ့
သားနဲ့ ဘာလို့လိုက်ပို့သေးလဲ။

အချိန်ကိုလေးစားပြီး တိတိကျကျအသုံးချတတ်တဲ့ ဦး
ကျော်အနေနဲ့ လွန်းအတွက် အခုလို လိုက်ပို့ရတာဟာ တမန်

သက်သက် အချိန်ဖြုန်းတီးရာ ကျတာလေ။ ဒါနဲ့တောင်မှ ဘာ
လို့လိုက်လာခဲ့သေးလဲ။ အင်္ဂါတူး မေးလိုက်ချင်သော်ငြား မမေး
ခဲ့ပါ။

“ဆေးခန်းလေး တစ်ခါလာပြပါတယ်၊ ဆွေမျိုးခုနစ်
ဆက် လာစပ်နေသလားမှတ်တယ်။ အတော်လေကြောရှည်တဲ့
မောင်နမဲ့”

ကားမောင်းရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဦးကျော်တောင် ရေ
ခွတ်တတ်လာပြီပဲ။ အပိုစကားမပြောတတ်တဲ့လူတောင် ဤမျှ
စကားတွေထွက်လာအောင် ဟိုဒေါက်တာမောင်နမနစ်ယောက်
ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကိုး။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မရယ်ပါဘူး ဦးကျော်ရဲ့”

“ဟိုက လိုလိုလားလားပြောဆိုဆက်ဆံတာနဲ့ စိတ်တွေ
ယိုင်မသွားနဲ့ လွန်းနန္ဒာ။ တစ်ခါသေဖူးရင် ပျဉ်ဖိုးနားလည်မှပေါ့”

နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ တစ်ခါသေဖူးရင်တဲ့ . . . ဟုတ်
ပါတယ်၊ လွန်းက တကယ်ကိုသေဖူးခဲ့တာပါ။ ကိုကိုလိုမှ မဟုတ်

ဘဲ။ ကိုကိုတို့စုံတွဲကတော့ မပြေလည်တဲ့အကြောင်းကို တိတိကျကျဆွေးနွေးပြီးမှ နှစ်ဦးသဘောတူလမ်းခွဲခဲ့ကြတာပါ။ ကိုကိုချစ်သူကတော့ မိဘသဘောတူသူနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီး ကိုကိုတို့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ခဲ့တာလေ။

လွန်းကတော့ ရင်နင့်အောင်မျှ ချစ်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ လွန်းရဲ့လက်ကို တမင်တကာဖြုတ်ချပြီး လွန်းရဲ့ရင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ချိုးချေဖျက်ခဲ့တာပါ။ နာကျင်ခြင်းတွေ အတိုင်းအဆမဲ့ခံစားခဲ့ရတာလေ။

‘ဘဝ’ဆိုတာ တိုက်ပွဲတစ်ခု...

‘အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး...

စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး လမ်းပျောက်နေတာက ‘ဘဝ’မဟုတ်ဘူး...

ဟုတ်ပါတယ်... ဦးကျော် ပြောဖူးခဲ့သလို ဘဝနဲ့အချစ်ကို လွန်း ခွဲခြားနားလည်တတ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကိုတည်ဆောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အတွေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချီးနဲ့ ရူးခဲ့တဲ့လွန်းကို လမ်းမပေါ်ရောက်အောင်လို့ ဦးကျော် ဆွဲတင်ပေးခဲ့တာလေ။

‘လမ်း’ဆိုတာ သွားဖို့...

‘တံတား’ဆိုတာ ကူးဖို့...

‘လှေကား’ဆိုတာ တက်ဖို့...

ရပ်ကြည့်နေရုံနဲ့ စရီးတစ်ခုဖြစ်မလာဘူး...

အရိုးစွဲနေအောင် မှတ်သားနိုင်ခဲ့တာပါ။ လမ်းပျောက်တွေဝေပြီး ယိုင်လဲနေခဲ့တဲ့လွန်းကို အလင်းပြပေးခဲ့တဲ့ ဦးကျော်သာလျှင် လွန်းရဲ့မီးပြတိုက်တစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့အဆုံးအမကို လွန်းမှ မနာခံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အခုလည်း ရှေ့ကို ကြိုမြင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဦးကျော်စကားက လွန်းဦးနှောက်ထဲမှာ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံ Alum မြည်သည့်နှယ် ကျယ်လောင်လွန်းနေတာလေ။

“နောက်လသွားရင် ဆရာဝန်ပြောင်းပြန်ဖြစ်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဘောပေါ့။ လွန်းက ဘာ Complain တက်ရဲမှာတဲ့လဲ။ လွန်းထံမှ အသံမကြားရတော့ ဦးကျော်က လှည့်ကြည့်လာလေ၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေမိပြန်တော့လည်း ဆူရောတစ်ပြစ် ဖြစ်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒါက မကျေနပ်တဲ့သဘောလား”

“အာ... မဟုတ်တာ”

“ငါပြောတာ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တာချည်းပဲ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး... မင်း၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မင်းအတွက် Secretary တစ်ယောက် အမြန်ဆုံးခန့်မှပါပဲ”

“ရပါတယ် ဦးကျော်၊ လွန်းအလုပ် လွန်းနိုင်ပါတယ်”

“အလုပ်နိုင်တာ မဆန်းဘူး၊ မင်းရဲ့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့က ပိုအဓိကကျတယ် လွန်းနန္ဒာ၊ နှလုံးကွ... ပေါ့ပေါ့လေးမထင်နဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် နန္ဒ့ရင်ကွဲလိမ့်မယ်”

သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ကိုကိုရင်ကွဲတာနဲ့ ခိုးရိပ်တာပေါ့လေ။ ဦးကျော်ကတော့ ဘာမှမခံစားရတော့ဘူးလား... ခက်ပါရဲ့။

□□□

အခန်း (၉)

အမုန်းဆုံးအလုပ်က စလုပ်ရပြီပဲ။ အမြဲစားလေ့မရှိတဲ့ Breakfast ကို စားရပြီလေ။ မနက် ဆေးသောက်ရမှာဆိုတော့ မစားလို့ ဘယ်ရပါတော့မလဲ။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် မှန်ထဲကြည့်သည့် အလုပ်ကို နောက်ဆုံးလုပ်ဖြစ်၏။ ထမင်းစားခန်းနှင့်မီးဖိုခန်းတွဲ လျက်ရှိသည့်အခန်းတွင်းဝင်ကာ ကော်ဖီဖျော်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ကျစ်! မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကော်ဖီက ရင်တုန်စေတာမို့ Teamix တစ်ထုပ်ကိုသာ ခပ်မြန်မြန်ဖျော်လိုက်ပါ၏။

မုန့်ပုံးထဲမှ Biscuit နှစ်ချပ်ကိုထုတ်ကာ ဝါးစားရင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို မှတ်သောက်လိုက်ပါသည်။ သူများတွေမြင်ရင်တော့ နောက်က ကျားလိုက်သလို ထင်ကြဦးမှာပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ကုန်သည်နှင့် ရေသန့်ဘူးလှည့်ဖွင့်ကာ (ဖန်ခွက်ထဲမည့်ဘဲ) အဆင်သင့်ချထားသည့်ဆေးတစ်ခွက်စာကို မော့သောက်လိုက်စဉ် တံခါး Bell သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“တင်းတောင်! . . .”

စောစောစီးစီး ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကိုကိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ယူသွားရမည့်ပစ္စည်းကို စုကိုင်လျက် ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာ၏။ တံခါးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်စဉ် အခန်းပြင်မှာ ရပ်နေသည့်မိန်းကလေးက ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

အလို! အင်မတန် နှစ်လိုခင်မင် ချစ်ချင်စဖွယ် ခေတ်မီ ဇယပ်လွန်းပါတဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်နေပါရောလား။

“Morning ပါ မမ၊ သဲက ဦးဟိန်းကျော်စေ လွှတ်လိုက်တဲ့ မမရဲ့အတွင်းရေးမှူးပါ”

“ဘာရယ်. . . အတွင်းရေးမှူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ သဲနာမည်က သဲစုပါ”

အလို! Secretary ခန့်ပေးမယ်လို့ပြောပြီး နောက်နေ့ လွန်းရှေ့ဆီ အရောက်ပို့လိုက်ပါရောလား။ မြန်ပျံ၊ ဦးကျော်

Phone သံက မြည်လာတာမို့ လက်ထဲမှ Phone ကို မြန်ဖွင့်လိုက်စဉ် လွန်းလက်ထဲမှ File နှင့် ကားသော့ကို ထိုအလေးမက လက်ကမ်းယူလိုက်လေသည်။

ဟောတော့. . . အစစလိုက်လုပ်ပေးတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်လို”

“ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်”

“Secretary ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားကို သူပဲမောင်းပေးလိမ့်မယ် လွန်းနန္ဒာ၊ ဆေးသောက်ချိန်၊ နားချိန်၊ အလုပ်ချိန်မှန်သမျှ အားလုံး သူလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မင်းဘယ်သွားသွား၊ သူအမြဲပါနေပါစေ လွန်းနန္ဒာ။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့လခကို ငါကိုယ်တိုင်ပေးမှာမို့ မင်းတွက်စရာမလိုဘူး။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်... ဒါပဲ”

“ဦးကျော်၊ ဟယ်လို့... ကျွန်!”

Phone ချသွားပြီမို့ စုတ်သပ်ကာ Phone ပိတ်လိုက်စဉ် ကောင်မလေးက လွန်းလက်ထဲမှ Phone ကို လှမ်းတောင်းနေပြန်လေ၏။ ကဲ၊ ရှိရှိသမျှအကုန်ကို အပိုင်သိမ်းနေသလိုပါပဲလား။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် Phone ကို သူမလက်ထဲသို့ ဆောင့်ခနဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

လုပ်ချင်တာလုပ်တော့ အမိရေ။ ရှင်က ဦးကျော်ခန့် လိုက်တဲ့လူမို့ လွန်းထက် ပို Power ရှိနေသလိုပါပဲလား။ Main ချလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။ Lift ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လွန်းရဲ့ Note book ကို သဲစုက လှန်လေပြီ။

“အပြင်ထွက်စရာရှိရင် သဲကိုပဲ လွှတ်ပါလို့ အန်ကယ်မှာထားပါတယ် မမ။ ခိုင်းစရာရှိသမျှ အားမနာတမ်းခိုင်းပါ။ ဆူစရာရှိရင်လည်း နာနာဆူပါ”

“ဒါလည်း ဦးကျော်မှာလိုက်တာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်းရော... အခုမှ မူကြိုကျောင်းသူဖြစ်ပြီလေ။

ဒီလို ဘေးကနေ တကောက်ကောက်လိုက်ကပ်နေတာမျိုး နဲ့ မူကြိုကလို့ ဘာမဆို တစ်ယောက်တည်းနိုင်အောင် လုပ်ခဲ့သောက် ခုတော့ ဦးကျော်စီစဉ်ပေးသမျှ နာခံရတော့မည်လေ။

“အသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“နှစ်ဆယ်ပါ မမ၊ B.Con ပါ။ သဲရဲ့ Certificate ဆွာ ဒီမှာတစ်ခါတည်းပါပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ မမစစ်ဆေးလို့ နှာပါ”

မိချောင်းမင်း ရေခင်းပြခံရပါရောလား။ လွန်းနဲ့စိတ်ထပ်ပုံတည်းဖြစ်မယ့်ကောင်မလေးကို ဦးကျော် ဘယ်ကများ ခုတော့ခဲ့တာပါလိမ့်။ တစ်ထွာလောက် ပြသည်နှင့် တစ်လံကို ခြုံငုံပြီး စီစဉ်တတ်ပုံက ဒုတိယ၊ လွန်းနန္ဒာအောင် ထပ်တူထပ်မျှပါလေ။

ကားပေါ်တက်တော့ လွန်းကို နောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးတာမို့ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့၏။ ကားမောင်းထွက်

တာကအစ အမြန်မောင်းတာကိုပါ ကြည့်ရုံဖြင့် ကျွမ်းကျင်သူ
မှန်း သိစေလေသည်။ လွန်းကမှ ကားမောင်းကြမ်းနေသေးတာ
လေ။

“အရင် ဘယ်မှမှ မလုပ်ဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါ သဲအတွက် ပထမဦးဆုံးအလုပ်ပါ မ...
ဒါပေမဲ့ မမစိတ်တိုင်းကျစေရပါ့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမစိတ်ထဲ
ရှိသမျှ ပြောပါ။ သဲက မမကိုယ်စား အန်ကယ့်ကို နေ့တိုင်း ဝင်
ပြောပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“မင်း၊ ဦးကျော်ရဲ့အမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ပါးစပ်ပိတ်ရချေပြီ။ နေ့စဉ် ဦးကျော်ဆီ သွားရမှာတဲ့
ဘယ်လိုလဲ... လွန်းမှာ ဦးကျော်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မရှိတော့
ဘူးလား။

ဘယ်လိုကြီးလဲကွယ်... မကြာခဏဆုံခွင့်ရတဲ့အခွင့်
လေးကိုတောင် လက်လွှတ်ရတော့မှာပါလား။ ဘာသဘောထဲ
ဦးကျော်။

ခံစားတတ်တာကို အပြစ်မပြောလိုဘူး...ဒါပေမဲ့ လူ
မမြင်စေနဲ့၊ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူး...
အဲဒါဟာ ကျွမ်းမှပဲ...

မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်မိ၏။ အနိုင်အရှုံး
တွက်ဆရအောင် လွန်းနဲ့ဦးကျော်က ပြိုင်ဘက်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။
ဒါဖြင့် ဒီငယ်ငယ်ကောင်မလေးနဲ့ရော၊ မဖြစ်နိုင်တာ... လွန်း
ကိုတောင် တရင်းတနှီးမရှိတဲ့ဦးကျော်အနေနဲ့ ဒီကောင်မလေး
ကို လွန်းထက်ပိုပြီး တွယ်တာစရာမှ မရှိတာဘဲနော်။

အို! လွန်း ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။ စိတ်တွေ ယောက်
ယက်ခတ်တဲ့အရွယ်ကို လွန်ခဲ့ပေမယ့် ဒီခံစားချက်မျိုး ခုတစ်ခါ
ထပ်ပေါ်လာရတာလေ။ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထားနဲ့ လွန်းထက်
မှိုငယ်နု ချောမောနေတဲ့ ချာတိတ်မလေးကို Jealous... ဝင်ရ
အောင် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျရတာတဲ့လဲ။ ရှယ်ဖွယ်ကောင်း
လေစွ။

Phone မြည်လာစဉ် သဲစုက နားကျပ်ကို တပ်လိုက်

ကာ ကားမောင်းမပျက် ပြောလေ၏။ လွန်းကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ Phone လည်း မပိုင်တော့ပါလားနော်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရောက်တော့မှာပါ အန်ကယ်။ ဟုတ်ကဲ့... အစဉ်ပြေပါတယ်၊ စိတ်ချပါ။ မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ အန်ကယ်ဆီကို သဲလားပါမယ်။ ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ကျစ်! မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပြောရိုးပြောစဉ်ပြောမှန်း သိနေပါလျက်နဲ့ ဦးကျော်ကို Phone နဲ့ပြောပုံကိုက ချဲ့ပျစ်ပျစ်အသံလိုဖြစ်နေပါရောလား။ ကွာပါ့ လွန်းနဲ့နာ၊ နင့်လိုမာဆတ်ဆတ်ထဲ ဩဩလေသံထက် ဒီလိုချိုမြတဲ့အသံကိုပဲ ဦးကျော် သဘောကျတော့မှာပေါ့။

“မမ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲတဲ့”

“ဘာမှမရှိဘူး”

ကျစ်ကုန်ကန်နိုင်သလားဟု မဆန်းစစ်မိပါလေ။ မကျေ နပ်တာနဲ့ မျက်နှာထက်မှာ ပေါ်လာတတ်တာ လွန်းရဲ့အားနည်းချက်ပါပဲ။ ဟန်မဆောင်တတ်တာ အမှန်ပါ ဦးကျော်။ ဒီကလေးမလေးနဲ့ ဦးကျော် အဘယ်မျှရင်းနှီးမှန်းတောင်မှ မသိသေးပါဘဲ

ချွန်းရင်ထဲ ပူလောင်နေတာကို ဘယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ။

“မမ အရင်ဆင်းလိုက်နော်၊ သဲ Parking ထိုးပြီးမှ ညိုက်ခဲ့မယ်”

အမိန့်လား... အဆင်ပြေအောင် ပြောနေသော်ငြား ဆန္ဒက ဆန့်ကျင်ချင်သည့်နှယ်။ Hotel ရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်သည့်ကားတံခါးကို Doorman က အဆင်သင့်စွင့်ပေးလိုက်သည့်မှီ ဆင်းလိုက်ရ၏။ Hotel တွင်း ဝင်တော့ စီတန်းရပ်နေသည့် ဝန်ထမ်းတွေကို ခါတိုင်းလို စေ့စေ့စပ်စပ် မစစ်ဆေးဖြစ်ဘဲ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာဖြင့် သူတို့ကြားမှ ဖြတ်လာခဲ့မိသည်။

ကောင်တာတွေ ပန်းအိုးတွေကို တစ်ချက်မျှမကြည့်ဘဲ Lift ဆီ လျှောက်သွားတာကို ဝန်ထမ်းတွေက တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ Lift တံခါးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်စဉ် နောက်ဆက်မှ အသံချိုချိုလေးက ထွက်လာလေသည်။

“အားလုံးပဲ... သဲက ဒီနေ့မှအသစ်ဝင်တဲ့ မမရဲ့ Secretary ပါ။ နာမည်က သဲစုလို့ခေါ်ပါတယ်။ မနေ့က ဌာနဆိုင်ရာတရားမှန်သမျှ မမရုံးခန်းကို လာတင်ပေးပါလို့ Supervisor

sor တွေကို မှာခဲ့ပါရစေ။ ဒီမှာမရှိတဲ့ တခြား Supervisor တွေကိုပါ တစ်ဆင့်အကြောင်းကြားပေးပါရှင်။ အားလုံး ကိုယ် အလုပ် ကိုယ်လုပ်နိုင်ပါပြီ”

ဒါပဲလား... လွန်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို စပြီးလုပ်တော့ တာလေ။ Lift ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လွန်းနောက်မှ ခပ်သွက် သွက်ဝင်လာသည့်သဲစုက အတွင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ချေပြီး နားတော့ လွန်းနန္ဒာ၊ ဒီ Hotel တာဝန်ကိုပင် ဒီကလေးမထံ များ လွှဲပေးဖို့အစီအစဉ် ဦးကျော်မှာ ရှိနေပြီလား မပြောတတ် တော့ပါလေ။

ရုံးခန်းထဲထိုင်သည်နှင့် ဝင်လာသည့် Phone မှန်သံမှ ခိုင်ခံ့ပြောပြီး လွန်းမျက်စောင်းထိုးရှိစားပွဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ကောင်မလေးကို အငေးသားကြည့်နေမိတော့၏။ ဟုတ်တယ်၊ လွန်း အတော့ကိုအလုပ်ပါးသွားသလို ဦးနောက်ခြောက် သက် သာသွားတာ အမှန်ပါပဲ။

Supervisor အသီးသီး စာရင်းလာတင်တော့ လွန်း ရှေ့မှာ မိုးမိုးသူတစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ မိုးမိုးသူ”

“မနေ့က ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်အကြောင်း ပြော ချင်လို့ပါ မမ”

“ဘယ်အခန်းကလဲ”

“ဝမ်းအိုဝမ်းပါပဲ”

“ကျစ်!... လာပြန်ပြီလား”

“မနေ့ကတည်းက မန်နေဂျာခေါ်ပေးလို့ချည်း ပြောနေ တာပါ။ မမကိုတွေ့ပြီးမှ Hotel ပြောင်းမယ်တဲ့”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ တောက်!”

လွန်း ဆတ်ခနဲထရပ်တော့ သဲစုပါ ဖျတ်ခနဲထလိုက် တာလေသည်။ Guess Room ကို တံခါးပင်မခေါက်ဘဲ ဒေါသ ကြီးဖြင့် Door Lock ကိုလှည့်ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ရင်ထဲ ဒိန်း ခံရသည်ကာ လူက တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လိုက်မိလေ၏။

ဘုရားရေ!... ဒါ ဒါ လွန်းရဲ့တစ်ချိန်က ‘မောင်’ဖြစ် ခဲ့ပါရောလား။

အပိုင်း (၂)

Love is Posion to kill it,
if the Life is Plant.

'တဝ' ဆိုတာကို 'သစ်ပင်'လို့ သတ်မှတ်ရင်...
'အချစ်' ဆိုတာကတော့ အဲဒီသစ်ပင်ကို သေ
အောင်သတ်မယ့် 'အဆိပ်'ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကြောင့် ကားဂိတ်၏ အမိုး
အောက်ထဲမှာ လူတွေ ပြည့်ကျပ်သွားရပါ၏။ ဆံပင်ရှည်တွေကို
နှိပ်စေရန် အရှေ့ဘက်ကို ဆွဲယူသိမ်းလိုက်စဉ် နောက်ပါးဆီ
မှ အသံခပ်တိုးတိုးထွက်လာလေသည်။

“တွန့်တိုလိုက်တာကွာ”

လူက တကယ်ပဲ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်
ကို ရှေ့တိုးရပ်လိုက်သလို လွယ်အိတ်ဖြူလေးကိုပါ ရင်မှာ ကျစ်
ကျစ်ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဟိုအုပ်စုပဲ ထင်ပါရဲ့၊ အတန်းထဲ

မှာ ရှိသမျှကောင်မလေးတွေကို အနေခက်အောင် လိုက်စနောင်
လေ့ရှိတဲ့ ငါးယောက်အုပ်စုလေး။

Class ကို မတက်ချင်တဲ့အချိန် မတက်၊ တက်ချင်တဲ့
အချိန် တက်ပြီး ဗရတ်က ကျပါဘိ။ ကြည့်လိုက်ကတည်းက
ပိုက်ဆံရှိသားသမီးမို့ အတော့်ကို ဆိုးဆိုးပဲဟု ယူဆနိုင်တာလေး။
လွန်းနဲ့ချိုက အတူထိုင်ပေမယ့် နေတာက ဆန်ကျင်ဘက်မို့ ကား
စီးတော့လည်း တကွတပြား။

ဒီနေ့ ဘယ်မိန်းကလေးကို အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
လိုက်ဒုက္ခပေးဦးမလို့ပါလိမ့်။ ဂိတ်ထဲ မျက်စိတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
လိုက်တော့လည်း မရင်းနှီးသည့်မျက်နှာတွေသာ။ ဘယ်လိုလဲ၊
ဒီနေ့ မဲကျတာ လွန်းများဖြစ်နေပြီလားဟင်။

“အရမ်းမတိုးနဲ့လေ”

ကျောကို လာဖိသလို ဖြစ်သွားတာမို့ လေသံခပ်တိုးတိုး
ထွက်သွားတော့ အုပ်စုထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့။ မထိတထိ နောက်
ချေပြီလား။ လွန်းက သူတို့ စနောက်သင့်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးမှ
မဟုတ်တာလေ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထိ အလုပ်ဆင်း
အထဲကိုကိုအတွက် အဆင်ပြေတာလေး ချက်ပြုတ်ပေးရဦးမှာ။

အိမ်ကလည်း ကျောင်းပြန်ချိန်ကိုမှ အချိန်ကိုက်ရွာချရတယ်လို့။

သူများတွေအတွက် မိုးရေအောက်မှ စိတ်ကူးယဉ်ပျော်
ရွှေ့နှင့် ရနိုင်ပေမယ့် လွန်းအတွက်ကတော့ ဒုက္ခမိုးပါပဲ။ ဒီနှစ်
အလိုက်ရသည့်နေ့မိုးက ခုချိန် ဘယ်နှပေါက်လောက် ယိုနေပြီ
လဲ။ တခြားမစွဲလည်း မိုးစိုတာအကြောင်းမဟုတ်။ ညဘက် ခင်းတဲ့
အုတ်ချပ်နဲ့ စောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေ မိုးစိုကုန်မှ ပြဿနာ။
အင်းရယ်... လွန်းအပေါ် ဒီလောက်မရက်စက်ပါနဲ့လား။

“မိုးပေါ်မှာ ဘာမြင်ရလို့ လှမ်းကြည့်နေတာလဲ”

“မင်းကိုကြည့်တာလေကွာ... မိုးပေါ်မှာ မိုးယံပိုင် ရှိ
စယ်”

ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်၏။ သူတို့အတွက်ကတော့ ဘာကိုပဲ
ကြည့်ကြည့် ပျော်ရွှင်စရာတွေချည်းပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ လွန်းတို့
လို ဘဝသမားအတွက်ကဖြင့် ပြုံးဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ပါလေ။

လွန်းကိုငဲ့ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပါလျက် ဘာကျောင်း

မှ ဆက်မတက်ဘဲ လွန်းကိုသာ ကျောင်းဆက်တက်ခိုင်းသည့် ကိုကိုစေတနာနှင့် မေတ္တာတရားကို နားလည်သည့်ညီမမို့ စာသင်ပြီးသည့်နှင့် ကိုကိုအကြောင်းကသာ ဦးနှောက်ထဲ ဝင်လာတတ်တာပါ။

အခုတော့ လွန်းအနောက်မှာ လွန်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပြုလုပ်မယ့်သူစိမ်းတွေက နီးကပ်စွာရှိနေတာမို့ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ အဲဒီအုပ်စုက နေ့စဉ် ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနဲ့ ကျောင်းတက်တာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါလျက် ဒီညနေမှာ ဘာအကြောင်းကြောင့်များ လွန်းနောက်ကို ပါလာကြတာပါလိမ့်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ဟာ... မင်းလမ်းစဉ်ကြီးက ရိုးလိုက်တာ မိုးယံရာ၊ တခြားကောင်မလေးတွေလိုမဟုတ်ဘဲ ဒီတစ်ခါ အတည်ကြတာ ဆိုနေရင်တောင် ဆန်းသစ်တဲ့စကားလေးများ မင်းစဉ်းစားစမ်းပါ ငါ့ကောင်ရာ”

“မနှောင့်ယှက်နဲ့ မျိုးဇင်ရာ”

“အမယ်၊ အမယ်... မနှောင့်ယှက်နဲ့ဆိုပါလားဟေ့”

အသံသေးအသံကြောင်တွေ ‘ဝူး’ခနဲထွက်လာပြန်လေ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလှချည်လားနော်။ လွန်းတို့မောင်နှမမှာဖြင့် ဒီလိုမျိုးရယ်မောစရာတွေကို ရှာတွေ့ဖို့နေနေသာသာ၊ တစ်လတစ်လ ကိုကိုရှာပေးသည့်ဝင်ငွေလေးဖြင့် လောက်ငှအောင် စိစစ်ဆွဲနေရသမျှ ရင်မောစရာဘဝကြီးပါပဲ။ သူတို့မှာဖြင့် မပူပင်ကြောင့်ကြ၊ နေသာတဲ့ဘဝတွေပါပဲလား။

“ကိုယ် တကယ်ရင်ခုန်လို့ ကြိုးစားမိနေတာပါ နန္ဒာ၊ ဆိုပါ”

ဘုရားရေ! ဒါဆို... ဒါဆို လွန်းကို သူသိနေတာပေါ့။ အတန်းတူပဲလား။ Major တူပဲလား။ ဘယ် Class ကလဲ၊ မေးခွန်းများစွာက ဦးနှောက်ထဲ ပလံ့စီပြီး ဝင်လာတာမို့ မျက်လုံးကို မှိတ်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်မိ၏။ ကျေးဇူးပြု၍ လွန်းခေါင်းထဲကို အမှိုက်တွေ လာထည့်မပေးပါနဲ့လား။

“တခြားကောင်မလေးတွေလို နန္ဒာနား အပျော်သဘောနဲ့ ချဉ်းကပ်တာလို့ မယူဆလိုက်ပါနဲ့”

ဒါဖြင့် ဘာသဘောနဲ့လဲရှင်၊ အချောင်တွဲခွင့်ရ နည်း

လားဆိုပြီး တစ်ပတ်လောက် ဇွဲရှိရှိ တကောက်ကောက်ပါလာ တတ်သမျှ ဘယ်လောက်များ ကြာလို့လဲ။ ‘အလကားပါကွာ’၊ ‘ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အထာကိုင်တာ’၊ ‘သူ့ထက်သာတာ တစ်ပုံကြီး’ ဆိုတဲ့ဝေဖန်သံတွေက နောက်ကွယ်မှာ မကြားတကြားပြောဆို ကြတာ လွန်းနားထဲ ကြားနေကျပါပဲ။

ဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို မလိုက်ဘဲ လွန်း နောက်ကို ဘာလို့လိုက်ကြသေးလဲ။ နေ့စဉ် ဝတ်ဆင်နေသမျှ ဝတ်စုံတို့က လက်ချိုးရေနိုင်တဲ့အရေအတွက်သာရှိမှန်း အားလုံး မျက်မြင်ပါ။ ပိုင်ဆိုင်တာဆို၍ လက်ညှိုးထိုးပြစရာက ရှုချင်စဖွယ် ရှိရည်လေးနဲ့ အရပ်အမောင်းသာရှိပြီး ဘာဆိုတာမှ သူများထက် မသာနိုင် မယှဉ်နိုင်တဲ့ အညတရကောင်မလေးကို လက်တည့် စမ်းလိုကြလေသလား။

‘ချစ်တယ်’လို့ တစ်ခွန်းအပြောခံရတိုင်း ‘စော်ကားခံရ လေခြင်း’ဆိုတဲ့အသိတစ်ခုက ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲရောက်ကာ ရင် ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး နှင့်ခနဲခံစားရတာကို ဘယ်သူက သိ နိုင်မှာတဲ့လဲ။ အများတကာနည်းတူ နာမ်စားချင်း တူခဲ့ရင်တောင်

ယှဉ်မပြနိုင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးပါ။

ရေဖြစ်ရင်တောင် ပြောင်းထဲကရေပါ။ ပန်းဖြစ်ရင်တောင် ဘယ်သူမှမခူးချင်တဲ့ လမ်းဘေးက အပေါစားပေါက်လှေရှိတဲ့ နန်းမျိုးပါ။ ခဲဖြစ်ရင်တောင် လူတကာနင်းလှေရှိတဲ့ လမ်းခင်းခဲ လေးပါ။ ဒီလိုအဖိုးမတန်တဲ့ကောင်မလေးကို ဘယ်သူက အတည် သဘောထားမှာလဲ။

အခုတစ်ခါ လာပြန်ပြီ။ လွန်းဘေးကနေ တစ်ပတ်ခန့် ချဉ်းကပ်လာမယ့် ပိတုန်းပါပဲလား။ ရှင်လည်း အလွန်ဆုံးကြာလှ ငါ့ရက်ပေါ့ရှင်။

“ကိုယ့်က ဘာမဆို အကောင်းစားချည်း ရွေးကြိုက် စက်တဲ့ကောင်လေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ နန္ဒာသိထားဖို့ ရိပါလိမ့်မယ်”

“အလယ်...လယ်... လာတယ်ဟေ့၊ ခြေထောက် ကြီးနဲ့”

သူပြောသမျှ လိုက်နောက်နေသည့်သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ပြန်ရိုက်ကာ သတိပေးပြီး တွန်းထိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာ

မို့ သူ့ရင်ဘတ်က လွန်းလက်မောင်းကို လာထိသွားလေ၏။

အသားထိရင် မနေတတ်သည့်ဉာဉ်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိစဉ် သူက လန့်သလိုဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“ငါ့ရင်ကို မြားတစ်စင်း စိုက်သွားပြီ”

“အလို! . . . တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား မောင်ရင်ရဲ့။ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လို လာစိုက်သွားတာတဲ့တုန်း”

‘ဝေါခနဲ’ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ကားဂိတ်မှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေချည်းရှိတာမို့ ပိုအတင့်ရဲနေပုံပါလားနော်။ ကားတွေကလည်း ဒီနေ့မှ ကြာလှချည်လား။ မိုးကလည်း သည်းချင်သည့်နှယ်ပင်။

“ကိုယ် တကယ်ချစ်သွားတာပါ”

“သွားပြီ၊ မိုးယံတော့ သွားပြီဟေ့”

“ယုံပါ နန္ဒာ”

“မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မပြောလို့ မဖြစ်တာကြောင့် စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားချင်သည်။ ဒီပုံစံနဲ့ ကားပေါ်တောက်လျှောက်ကြီး ပါလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ လွန်းက အရှက်သိပ်ကြီးတဲ့မိန်းကလေးမျိုးဟုတ်ပေမယ့် နှုတ်ထက် လက်က ပိုမြန်တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ထင်နေတာလား။ ကိုယ်က ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောနေတာပါ နန္ဒာ။ မင်းအတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံပေးပါဆိုရင်တောင် ရက်ရက်ရောရောကြီးပေးရဲပါတယ်”

သွားသေလိုက်ရှင် . . . လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောသမျှ ချွန်းက အလွယ်တကူယုံမယ်လို့များ ထင်နေသလား။ ဝေးပါသေးရဲ့။

ဂိတ်မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည့်ကားပေါ်သို့ ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ် တိုးတက်တော့ ထင်ထားသလိုပင် လွန်းနောက်မှာ သူတို့အစ်အုပ်လုံး ပါလာပါရောလား။ ဘယ်လိုလဲ၊ အိမ်အထိ လိုက်သွားတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးနော်။ လွန်းတို့ရဲ့ကြယ်မြင်လူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြင် လေဟာနယ် တဲလေးကိုဖြင့် လိုက်မကြည့်လောက်ဘူးထင် ပါရဲ့။

“ကဲ၊ ကားခလေးတွေ အဆင်သင့်ထုတ်ပေးထားကြ ပါ။ ဝေးတဲ့လူတွေက အတွင်းကိုဝင်ပေးကြပါခင်ဗျ။ နောက်မှာ လိုက်တက်မယ့်လူတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ ကျေးဇူးပြု ပြီး ကူညီပေးကြပါ”

တွန်းထိုးဝင်လာသည့်လူတွေကြောင့် ကားခေါင်းခန်းနား ထိ ဆက်ဝင်လာခဲ့ရ၏။ လွယ်အိတ်ထဲမှ Note book လေးကို ရှိုက်လိုက်စဉ် ရင်ထဲထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

ဘုရားရေ! ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

စာအုပ်တွေကြားထဲ သေချာရှာကြည့်တော့လည်းမတွေ့ ပါ။ ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်နော်။ လွန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဝှေ့ရှိုသူမဟုတ်တာကြောင့် အဲဒီ Note book အနက်လေးထဲ မှာပဲ ပိုက်ဆံထည့်ထားတတ်တာလေ။ ဒီစာအုပ်မရှိတော့ရင် ကား ခကို ဘယ်လိုပေးရပါမလဲ။

“နှစ်ယောက်”

“ဟာ . . . ငါတို့ဖို့ ပေးဦးလေ၊ မိုးယံ”

လူက ထူပူလာပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးလံလာတော့၏။

အဲဒီကောင်းလိုက်တာနော်။ ကိုကိုသိရင် အဆူခံရတော့မှာပဲ။

အဲဒီလိုကိုယ်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတာကို မေ့သွားပြီး ကား မှာ မျက်ရည် ပေါက်ခနဲကျ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတဲ့အဖြစ်ကို ကောက်ကြီး သိပါရဲ့လား။

အခန်း (၁၁)

အလွဲလွဲအချော်ချော်ပါပဲ ဒီနေ့ ဘာတစ်ခုမှအဆင်မပြေ။
ဒီပါပါလျှက် ထုတ်မဆောင်းဖြစ်ဘဲ ကားပေါ်မှ ဒီအတိုင်းဆင်း
ပြီးလာခဲ့သည့် လွန်းအနောက်မှာ သူပါလာသလားမှန်းတောင်
သတိမထားမိတဲ့အဖြစ်ပါ။

အိမ် (တဲ) ထဲအရောက်မှာ အဝတ်အစားပင် မလဲဖြစ်
သဘာဝ လွယ်အိတ်ကို ဘုန်းခနဲပစ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ငိုနေလိုက်
သ အတော်ကြာကြာ။ ဝမ်းနည်းတာလား၊ ရှက်တာလား၊ ဒေါသ
ချက်တာလား... ဘာမှန်းမဝေခွဲနိုင်ဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ငိုချလိုက်မှ ရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲ နှင့်နေသည့်အဆိုင်အခဲက ပြေသလိုဖြစ်သွားတာလေ။

ထမင်းချက်ဖို့ မီးမွှေးပြန်တော့လည်း ထင်းက ရေစို ထင်းမို့ မီးခိုးအူအူကြားမှာ မျက်ရည်က ကျရပြန်၏။ ဒီညနေမှ တစ်ခုခု ဝယ်ချက်ဖို့ ထားထားတဲ့ငွေခွဲအတူ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာ အုပ်လေးက ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားပြီကိုး။

ထမင်းအိုးတည်၊ ဟင်းချိုအိုးတည်၊ ငါးပိအိုးနွေး၊ တို့ စရာပြုတ်ပြီးမှ ရေချိုးသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရတော့၏။ မိုးရေခဲ ထားသည့် စည်ပိုင်းပြတ်ထဲမှရေက လွန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို အေး စက်သွားစေသည့်နှယ်ပင်။ မိုးစဲလေမှ တဲထဲယိုထားသည့်မိုးရေ ကွက်တွေကို ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် လိုက်သုတ်ကာ ခြောက်သွေ့စေပြီး လက်ပြန်ဆေးရသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်လေးဖြင့် ထမင်းပွဲပြင်စဉ် သက် ပြင်းကိုနှိုက်လိုက်မိ၏။ ဒီနေ့လိုက်လာသည့်ကောင်လေးသာ ဒီ ထမင်းပိုင်းကိုမြင်ရင် မျက်ရည်တွေ ဗူးသီးလုံးလောက် ကျသွား မှာ အသေအချာပါလေ။

“ညီမလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုလာပြီ”

ဝါးခင်းကို ခပ်ဖွဖွနင်းပြီး တဲတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့် ထိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ဘေးရှိ စဉ့်အိုးကွဲထဲမှရေဖြင့် ခြေ ဆောက်ဆေးနေသည့်ကိုကိုကို တွေ့ရလေသည်။ ခပ်တိုတိုဝတ် ဘာသည့်ပုဆိုးကို မထားပြီး လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းထားသည့် ကိုကိုကိုယ်မှာ မိုးရေ မစို့တစုံနှင့်လေ။

“ကိုကို ရေချိုးမှာလား”

“အလုပ်မှာ ချိုးလာပြီးပြီ။ အဝတ်လဲဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒီ ဆောက်အေးနေတာ ခေါင်းဘာလို့လျှော်ထားသလဲ လွန်း။ အင်္ကျီ ဆူထူဝတ်ထားမှပေါ့ ညီမလေးရယ်”

မိုးထဲလေထဲ မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်ရတဲ့အစ်ကို ထစ်ယောက်ရဲ့ ကရုဏာသံပါပဲ။ အရိပ်ထဲ ကျောင်းတက်ခွင့်ရ သည့်လွန်းကို စိုးရိမ်သတဲ့လေ။

“မိုးစိုလက်စနဲ့မို့ ခေါင်းလျှော်လိုက်တာပါ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာလို့လဲ၊ ထီးကျိုးသွားပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်းကာမှ ကျွန်းရော၊ ညီမလေးရယ်။ မိန်းကလေး
မိုးစိုလို့ ဘယ်မြင်ကောင်းပါ့မလဲ”

အိမ်ထဲဝင်ကာ ပြင်ထားသည့် ထမင်းပိုင်းကို ငုံ့ကြည့်မိ
တော့ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ထမင်းဇလုံကို အုပ်ထားပြီး ငါးမိ
ရည် တို့စရာနှင့် ဟင်းချိုသာ မြင်ရတာမဟုတ်လား။ စားနေကျ
(နတ်သုဒ္ဓါ) ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကဖြင့် မပါ။

“ဈေးမဝယ်ဖြစ်ဘူးလား”

“အင်း”

ခပ်တိုတိုသာ ဖြေလိုက်တာမို့ ကိုကိုက အဝတ်စုံတို့ကို
ဆက်လဲနေလေ၏။ ကြွေရည်သုတ်ပန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲသို့ ဇလုံ
ထဲမှထမင်းကို ခူးခပ်ထည့်ပြီးစဉ် ကိုကိုက လက်ဆေးပြီး စား
ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဆာရှာမှာပေါ့၊ ခွန်အားနဲ့လုပ်ရ
တဲ့အလုပ်သမားပေကိုး။

“ညီမလေး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လွန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့”

“နင်ငိုထားသလား”

“အာ. . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

ကိုကိုက ငါးပိရည်နဲ့ထမင်းနယ်ကာ တို့စရာတမျှမ်းမျှမ်း
တို့က်၊ ဟင်းချိုခပ်သောက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်စားနေသလောက်
ထွန်းထမင်းက တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းစားနေတာမို့ မလျော့။
ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကုန်ပြီး နောက်တစ်ပန်းကန်ထပ်ထည့်သည့်
တို့ကိုယ်မှ အသံထွက်လာပြန်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ နင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရာ”

“ဒီအစ်ကိုမှမပြောရင် နင် ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောမှာလဲ
ညီမလေးရဲ့။ ပြော၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုလေ၊ ကိုကိုဆူလည်း ခံရမှာပဲ”

“အင်း. . . ပြော”

“လွန်း ဒီညနေ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရလို့”

“ဘာရယ်... ပိုက်ဆံအိတ်မကိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတာလဲ”

“လွန်းလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကားပေါ်မှာ ကား ခပေးမယ်ဆိုပြီး စာအုပ်ရှာတော့မှ မတွေ့တော့တာ”

“ကျစ်!... မရှိပါဘူးဆိုမှ ဒီခါးပိုက်နှိုက်ကလည်း ရက် စက်ပါ။ ဘယ်လောက်ပါသွားသလဲ”

“ထောင့်ငါးရာ”

“မနွေကအပ်တာ အကုန်”

“အင်း”

“ကောင်းရော၊ နေပါဦး... စာအုပ်က ကားပေါ်ရောက် မှ ပျောက်တာလား။ အတန်းထဲမှာ စာအုပ်သိမ်းရင်းထုတ်ရင်းနဲ့ ကျသလား... ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ”

ဟုတ်သားပဲ... အတန်းထဲမှာ ကျတာမျိုးလည်း ငြိမ် ကောင်းဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဲဒီဗလာစာအုပ် တစ်ဝက်လောက်သာရှိတဲ့ Note book လေးကို လွန်းမှထုတ် လေ့မရှိတာဘဲ။ အတန်းထဲ ကျပျောက်တာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့

မှ မဖြစ်နိုင်တာလေ။ ဟုတ်တယ်၊ လူနှိုက်တာပါ။

“အဲဒါနဲ့ ကားစပယ်ယာကို တောင်းပန်ရရောလား”

“ဟင့်အင်း၊ လွန်းကားခေါ် သူငယ်ချင်းပဲ စိုက်ပေးလိုက် တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

အမယ်လေး!... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ ဘာညာဆိုပြီး ဆက်မမေးလို့လေ။ အဲဒီလိုသာဆို လွန်း ဘယ် လိုဖြေရမယ်မှန်းတောင် သိတော့မှာမဟုတ်။ ဒီငွေဟာ ကိုကိုရဲ့ နေ့စားလုပ်ခဖြစ်သလို လွန်းတို့အတွက် အင်မတန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါလေ။ ဒါကိုသိလျက်သားနဲ့ လွန်းက ပျောက်အောင် အလွယ်တကူ ပျောက်မိရတယ်လို့။

“ဒီအချိန်ဆို ဈေးဆိုင်တွေလည်း ပိတ်ကုန်ပြီ။ မနက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ ဘာမှမရှိဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ကြက်ဥနှစ်လုံး ရှိပါသေးတယ် ကိုကိုရဲ့... ငါးနီတူ ခြောက်လေးလည်း နည်းနည်းကျန်သေးတယ်။ ဆီပူလှိမ့်ပြီးရင် ချဉ်ပေါင်ဟင်းပျစ်ပျစ်လေးချက်ဖို့ လွန်း စီစဉ်ထားတာပါ”

“အင်းလေ၊ ရှိတာနဲ့ပဲ စားကြတာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့။ အလကားရတဲ့ငွေမဟုတ်လို့ နှမြောတာကတော့ နှမြောတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရင်ဘဝက မလှူခဲ့မိလို့ ဒီဘဝမှာ ဘာမှမရှိမှန်းသိရင် လှူတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

လှူတာတဲ့လား။ လက်ထဲဘာမှမကျန်တဲ့အထိ လှူရအောင် လွန်းတို့က ဇောတိကမျိုးရိုးမှမဟုတ်တာဘဲလေ။ လွန်းဆယ်နှစ်သမီးဘဝမှာ မိဘမဲ့ဘဝရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ကိုကိုခွေးနှစ်ကောင်ကို အခုလို လက်လွှတ်စပယ်ပျောက်အောင် လုပ်မိတာမှ နောင်တမရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ ပြောပါဦး...

“အင်း၊ ဒါနဲ့စားလည်း နှစ်ပန်းကန် အသာလေးပါပဲ။ အာဟာရဖြစ်ပြီး တစ်ထွာဝမ်း ဝလင်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ကိုကိုရှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ချက်ကျွေးတာပါနော်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ ချက်ကျွေးတဲ့လူက စေ

စာနာပါတဲ့အတွက် ဘာပဲစားစား အရသာရှိနေတာက အဓိကဓာတ်တယ်လေ။ ဝဗ္ဗီ၊ စိတ်ကြည်အောင်ထားဦး၊ တော်ကြာ ဘုရားဦးမပြောင့်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ကိုကိုကလည်း”

စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်ခွက်ယောက်လေးတွေကို ဆေးကျောပြီး စင်ပေါ်မှောက်ကာ နောက်ဖေးတံခါးကို သံကြိုးချည်၍ ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ဆံပင်တွေ ခြောက်စပြုပြီမို့ ဘီးဆံပတ်စည်းကာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာတော့ ဘုရားစင်ရှေ့ (အခန်းနံရံဘေး) မှာ ဖျာခင်းလျက် ကိုကို လှဲနေချေပြီ။

“စာအုပ်ဖတ်ဦးမှာလား”

“ဒီဖယောင်းတိုင် ကုန်တဲ့အထိပါ”

နို့ဆီခွက်ပေါ် ထွန်းထားသည့်ဖယောင်းတိုင်တိုလေးကို ဆေးငေါ်ပြလျက် ခေါင်းအုံးပေါ် မှောက်လှဲလိုက်သည့် ကိုကိုလက်ထဲမှာက ဆရာဖေမြင့်၏စာအုပ် ရှိနေ၏။ အမည်ကတော့ ‘ဘေဘီလုံမှ အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်’ ပါပဲ။

ခွန်အားရှိသောစာမှန်သမျှ ရှိတဲ့ငွေလေးစုပြီး ဝယ်ဖတ်

၁၄၀ □ မမသဒ္ဓါမောင်

သလို၊ ယူသင့်သည့်နည်းမှန်သမျှ လိုက်နာသလို၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နေတာပါလေ။ လွန်းတို့မှာ ကြွေးမြီမရှိတာမို့ လူမချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်ဖြစ်တာအမှန်ပါ။

“ဒီလကုန်ဝယ်ဖို့ ခေါင်းစဉ်ရှာပြီးပြီလား”

“အေး”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ဆရာဦးသိန်းလွင်ရဲ့ ကမ္ဘာပတ်မယ် ရက်ရှစ်ဆယ်”

“မြန်မာပြည်တောင် မပတ်နိုင်သေးဘဲနဲ့များ”

“တစ်နေ့ ပတ်နိုင်ခွင့်ရမှာပေါ့ ညီမလေးရ”

ဘုရားသောက်တော်ရေ လဲ၊ ဆီမီးပူဇော်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းနေပြီမို့ ကိုကိုအသံတိတ်သွားပါ၏။ ကိုကိုအိပ်ရာဘေးမှာ ဖျာသေးသေးကလေး ခင်းလိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိတ်တော့နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာသွားလေသည်။

ပုတီးကိုးပတ်ပြည့်မှ ဦးချလျက် မျက်စိဖွင့်လိုက်စဉ် လွန်း၏တစ်ဦးတည်းသောကိုကိုက ရင်ဘတ်ပေါ် စာအုပ်တင်လျက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သား အိပ်မောကျနေချေပြီ။

ကုန်ခါနီးနီး တိုနေပြီဖြစ်သည့် ဖယောင်းတိုင်တို့ကို ခပ်ထမ်းလှမ်းရွှေ့ကာ စစ်ခြင်ထောင် ထောင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ခြင်ဆွရှိနေတာမို့ ချည်စောင်လေးဖြင့် ရမ်းခါကာ ခြင်ထောင်ညှပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ... ကိုကိုတစ်ယောက် သူဌေးကြီးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်သည်ပဲလေနော်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နင်နဲ့ငါ အတူပြန်တဲ့ဟာ။ ခုံပေါ်
မှာရော ခုံအောက်မှာပါ အဲဒီစာအုပ်မကျန်တာ သေချာတယ်
လွန်းရဲ့”

“လွန်းလည်း စဉ်းစားလို့ကို မရတာ ချို့ရဲ့။ ကားပေါ်
မှာ လူကျပ်တုန်း ပါသွားတာပဲထင်တယ်”

“ဆန်းပါ့၊ ဘယ်လိုခါးပိုက်နှိုက်ကများ အဲဒီစာအုပ်ထဲ
မှာ ပိုက်ဆံရှိမှန်း သိရတာလဲ”

“မသိတော့ပါဘူး ချီရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောကာ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်လျက် ငြိမ်နေမိ၏။ သောကြာနေ့က လွန်းနောက်လိုက်တဲ့ကောင်လေးအကြောင်းကို ချို့သိအောင် ပြောလို့ဖြစ်မလား။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုမကြာခဏလိုက်တတ်သည့်ကောင်လေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါလျက် ဒီတစ်ယောက်ကိုမှ ပြောမိရင် ထူးဆန်းတယ်လို့ ချို့ အပြစ်ပြောရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ။

ခက်လိုက်တာနော်... ရင်ဖွင့်ဖော်ဆိုလို့ ကိုကိုနဲ့ ချို (ချိုမာ) တို့နှစ်ယောက်သာ ရှိတာပါ။ ကိုကိုကိုတော့ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေ ဘယ်လိုပြောရဲမှာလဲ။ ချိုနဲ့သာ ဒီလိုမျိုးပြောရဲမှာပါလေ။ သို့သော် ဘဝသမားရဲ့စာမျက်နှာထက် မှာ အချစ်ဆိုတာကတော့ မှင်မပါဘဲ ရေးတဲ့စာလုံးတွေလို မှန်ဝါးဝါးအဖြစ်မျိုးသာ ရှိနေမှာအမှန်ပါပဲ။

“လွန်း... ဟဲ့”

“ဟင်”

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လာပြန်ပြီ ဒီမေးခွန်း၊ ကိုကိုလည်း လွန်းကို ဒီလိုပဲမေး

ခဲ့တာလေ။ အရင်ကလည်း စကားနည်းပါလျက် ခုတော့ ဘာစကားမှမပြောချင်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချင်တာပါပဲ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မျက်နှာကလည်း နွမ်းလိုက်တာ။ ဘာလဲ၊ ပိုက်ဆံမရှိသို့ စိတ်ညစ်နေတာလား။ လိုရင် ငါ့ဆီက ယူထားလည်း ရပါအယ် လွန်းရယ်။ ခေါင်းထဲ အရှုပ်မခံပါနဲ့”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စထက် ဟိုလူရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျမိခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ရှက်နေမိတာက ဦးနေတာလေ။ ဒီလိုအရှက်တာကွဲဖြစ်ရပ်မျိုး သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ထားမှာတဲ့လဲ။ ကားခ ပေးစရာမရှိဘဲ အရှက်ကွဲခဲ့တဲ့ ဒီမျက်နှာကို ဘယ်ချောင်မှာ သွားဝှက်ထားလို့ရပါ့မလဲနော်... ခက်ပါရဲ့။

ဘာမှန်းမသိဘဲ လွန်း၊ မျက်ရည်ကျတာကို စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ဘေးက တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့သူ စကားသံတို့က တိုးတစ်လှည့်တိတ်တစ်လှည့်ပါလေ။ ချောမော့ပြောလေသလားမှန်းလည်း လွန်းမေ့ခဲ့တတ်ခဲ့ပါ။ ထူပူရက်အမ်းမှုတွေသာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံလွှမ်း

နေပြီး မျက်နှာမဖော်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

နောက်ထပ်မတွေ့ပါရစေနဲ့။ ဘယ်တော့မှ လွန်းအနားမှာ ပေါ်မလာပါနဲ့တော့နော်။ ရှင့်ကို လွန်း မသိချင်ဘူး။ မပယ်သက်ချင်လို့ပါ။ ရှက်အားပို အားငယ်လွန်းသူရဲကဲကြွေကို ဒီထက်ပိုပြီး မထိခိုက်ပါစေနဲ့လား ရှင်ရယ်။

“နေပါစေ ချိုရယ်။ ကျောင်းမှာ စာရွက်စာတမ်းကြေးတောင်းတိုင်း ချိပ် အမြဲစိုက်ပေးနေကျကို။ အားနာပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒါတွေထည့်တွက်စရာလားလွန်းရယ်။ ငါ့မိဘတွေကအစ ဒီလိုကူညီတာ ပညာပါရမီဖြစ်တဲ့ကုသိုလ်ရတယ်လို့ အမြဲပြောကြတာဟဲ့။ နင့်ကိုလည်း မေမေတို့ချစ်တာ... နင်အသိပဲကို။ ငါ့မှာသာ အစ်ကိုရှိနေရင် နင့်ကို ယောက်မတော်တယ်၊ သိလား”

“အမယ်! ရှင့်မှာ အစ်ကိုမရှိပေမယ့် လွန်းမှာ အစ်ကိုရှိပါတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုပေးမလား”

“သူကြိုက်ရင် ရက်ရက်ရောရောပေးပါ့မယ်ဟယ်”

“တွေ့လား... မိန်းမ၊ စတာလေးတောင် အစ်ကိုကို ချောတာသနဲ့၊ ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာ၊ ဦးကပ်စီးမြေး၊ တွတ်ပီတောက် မသေးမျှင်... ဟွန်း”

ချို ဒေါသသံမပါဘဲ ပြောတာကိုတောင် မရယ်ဖြစ်ဘဲ သာသနာတော်တို့ ပြုံးမိ၏။ ရယ်သံဆိုတာက လွန်းတို့ဘဝမှာ မရှိဖြစ်တဲ့ ရှားပါးပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲ။ တစ်ခါတလေလေး ဘဝအောင်တွေ့ကို မေ့ဖျောက်ပြီး အားပါးတရရယ်ချလိုက်မိရင် လေးမပြည့်နှက်နေတဲ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်မှန်း သိထားပါလျက်မဲ့ အသံတော့မှ မရယ်ခဲ့တာပါလေ။

“ဟဲ့! ဘာကြီးတုန်း”

လွန်းစားပွဲရှေ့ပေါ် လာတင်လိုက်သည့်နှင်းဆီရောင်စုံအိပ်စည်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား လန့်သွားသလို ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့်သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဆုတောင်းပြီး အမှ မိနစ်ပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ချက်ချင်းကို မပြည့်နိုင်တော့သေးနော်။

“ဟယ်! အဲဒါ Physics က Star မဟုတ်လား”

မကြားတကြားထွက်လာသည့် နောက်တန်းမှစကား
တွေကြောင့် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးလာသလိုနှယ်ပင်
ဘာလဲ... ဘာသဘောနဲ့များ ဒီလိုမျိုး ရှေ့ကိုဆက်လှမ်းတိုးလာ
ရဲတာပါလိမ့်နော်။ ရှင်တော့ တံကယ်မလွယ်တဲ့ယောက်ျားမေး
ပါပဲလား မိုးယံပိုင်။

“ချိုမာရဲ့ Best Friend ကို ခွင့်လာတောင်းတာပဲ”

“ဘာခွင့်လဲ”

“ချစ်ခွင့်”

“ဟဲ့!”

“ရှို့!... ကျိတ်လိုက် မိုးယံရေ”

Corridor ဆီမှ အုပ်စု လေချွန်သံတွေ ထွက်လာသည့်
နံရံ လွန်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်းရဲလာရတော့၏။ ထို
တယ်လေ၊ သူတို့အုပ်စုရှေ့မှာ လွန်း တစ်ခါအရှက်ကွဲပြားပြီး အ
နောက်ထပ် အရှက်ရစရာဖြစ်အောင် သူလုပ်ပြန်ပြီကိုး။

“နင် သူ့ကိုသိလို့လား လွန်းရဲ့”

ခေါင်းခါပြလိုက်စဉ် သူ့ထံမှ အသံထပ်ထွက်လာ

ကြည့်ရတာ သူငယ်ချင်းတွေ ပင့်မြှောက်ပေးတာမို့ သိပ်ရဲ
တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“သူသိအောင်လုပ်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲလေ ချိုမာရဲ့။

စားခွင့်ပေးမှာလား နန္ဒာ”

“နင်နော်၊ ကျောင်းခန်းထဲအထိ အတင့်မရဲနဲ့ဟဲ့။ ငါ

ရာမနဲ့သွားတိုင်မှာ”

“ဒါ State ကျောင်းမှမဟုတ်တဲ့ဟာ ချိုမာရာ။ မင်း

မော်ကွန်းထိန်းဆီ သွားတိုင်ရင် ကိုယ်က တစ်ကျောင်းလုံး

အောင် ကြွေးကြော်ပြလိုက်မှာပေါ့”

“ဘာရယ်”

“လွန်းနန္ဒာအောင်ကို မိုးယံပိုင်က သိပ်ချစ်နေပြီလို့”

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒီလိုကြီးပဲ။ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး နန္ဒာရဲ့”

လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလျက် ခေါင်း

မောင်းနေတော့ သူက စားပွဲပေါ် မေးတင်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး

လွန်းမျက်နှာကို မရရအောင် ကြည့်လေ၏။

ရော်...ခက်တာပဲ၊ ရှင် ဘယ်လိုတွေ လျှောက်လှမ်း
နေတာလဲ မိုးယံပိုင်ရယ်။

“ရှားရှားပါးပါးလေး ပြုံးပြပါဦး နန္ဒာရဲ့။ ကိုယ်နဲ့မင်း
ကြားမှာ ပြောစရာစကားလုံးတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

“ပြန်တော့”

“အားပါး!.. ထွက်လာတဲ့လေသံကလည်း နားကို ခါ
သွားတာပဲ”

“ရှင်ကိုပြောနေတယ်နော်... ပြန်တော့။ လူကြားထဲ
အရှက်ရအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“စွဲချွက်က ပြင်းလှချည်လား နန္ဒာရဲ့။ ကိုယ့်ကို လျှောက်
လဲချက်လေးလည်း ပေးခွင့်ပြုပါဦး”

မသိချင်ဘူး။ ဘာကိုမှမသိချင်ဘူး။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ
ပိတ်အော်လိုက်ရင် ရှင်၊ လွန်းရှေ့ကနေ အဝေးဆုံးကို လွင့်သွား
တော့မှာပဲ။

“စဉ်းစားပေးမှာလား”

“နွားစာ... နွားစာ၊ စဉ်းပြီးမှ စားရတာ၊ ‘ဘွတ်အဲ’လို့

ခေါ်တဲ့နွားကွ မိုးယံရဲ့”

တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြပြန်
အဲ့။ ရှက်စရာအတိပါပဲ။ ရည်းစားစကား လာပြောနေမှန်းသိပါ
ချက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်လှောင်စရာလား။ သူကတော့
ဘာတစ်ခုမှ ဂရုမစိုက်ပုံနဲ့ စားပွဲရှေ့မှာ ဒူးပင် ထောက်ချလိုက်
တာလေ။

“ကိုယ့်နာမည် မိုးယံပိုင်၊ Physics Final က၊ ဖေဖေ
က Export & Import ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးနေပိုင်၊ မေမေက
စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ထက်ထက်၊ အဲဒီမိဘနှစ်ပါးရဲ့တစ်ဦးတည်း
သားသားက ကိုယ်။ အသက်က (၂၀)၊ အရပ်က (၆)ပေတိတိ၊
Body Weight က ပေါင်(၁၃၀)၊ နေတာက...”

“ဘာမှမသိချင်ဘူး”

“အာ... လန့်သွားတာပဲကွာ။ ပြောနေတဲ့ Feel ငုပ်
သွားအောင် လုပ်ရလား နန္ဒာရဲ့။ စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုရင် အခုပဲ
ဦးထွက်သွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျစ်! ခက်လိုက်တာနော်။ ခဏနေ Major ဆရာမ

လာတော့မှာကို မသိဘူးလား။ ဒီလိုသာ လွန်းရှေ့မှာ လာပြီး ဒူးထောက်ပြောတဲ့ပုံကို တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နား တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သိကုန်ရင် လွန်းတော့ အလိုလိုတံဆိပ်နှိပ်ပြီး သား ဖြစ်တော့မှာလေ။

“ပြောလေ”

“ပြန်တော့လို့ဆို”

“အဲဒါပဲ ပြောတတ်တော့တာလား”

“ရှင်နော်”

“ချိုမာလည်း ကူပြောပေးဦးနော်”

“အံ့မာ! ငါ့ကို ရှေ့နေငှားရတယ်လို့၊ မရဘူး”

“ကူညီကောင်းပါတယ် ချိုမာရဲ့၊ သူတစ်ပါး ချစ်ရေးချစ်ရာကို ကူညီပေးတဲ့သူက ဒီဘဝမှာပါမက နောက်ဘဝအထိ လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး ရှစ်ရောစိတ်ပါ လှပသတဲ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ Teacher လာတော့မှာမို့ ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ် နန္ဒာ။ ဒါလေးတော့ ကိုယ်အပိုင် ယူလိုက်တော့

“အိမ်နော်”

“ဟင်!”

မျက်လုံးအစုံ ပြူးသွားရလေ၏။ မအံ့သြဘဲနေမလား။

သူ့လက်ထဲ ထောင်ပြလိုက်တာက လွန်းရဲ့ Note book အနက်ချင်လေး ဖြစ်နေတာလေ။ လှမ်းယူရန် ရွယ်လိုက်စဉ် သူက ဆတ်ခနဲနောက်ကျောဘက် ဝှက်လိုက်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်မြဲလိုက်လေ၏။

‘See you Nandar.’ တဲ့။ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးစရာ

အောင်းတဲ့ ကောင်လေးပါလိမ့်။

အခန်း (၁၃)

ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲနော်။ သူ့ဆီမှာ လွန်းရဲ့စာ
အုပ် ရှိနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟုတ်မှာပါ၊ ကားပေါ်တက်တုန်း
က လူကျပ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ တမင် ဒီစာအုပ်ကို
နှိပ်ယူထားလိုက်တာပဲဖြစ်မှာ။

အခု သူ့လက်ထဲရှိနေတဲ့စာအုပ်ကို ဘယ်လိုပြန်တောင်း
ချာလဲ။ သူ့ကို စကားလုံးဝမပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လွန်း၊
မိတ်ကို ပြန်ပြင်ရတော့မှာလားဟင်။ စိတ်တွေ ညစ်လိုက်တာ
နော်။

“လွန်း...ဟဲ့၊ ခေါ်တာ မကြားဖူးလား”

“ဟင်၊ ဘာလဲ ချို”

“နင်နော်၊ ငါမရှိခိုက်အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဒီကောင်
နဲ့ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားတာလဲ”

“ပေါက်ကရတွေ၊ လွန်း၊ သူ့ကိုမသိပါဘူးနော်”

“မသိဘဲနဲ့ သူ့ဆီမှာ နင့်မှတ်တမ်းစာအုပ် ရှိနေမလား
ဟဲ့။ အထဲမှာ ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရေးထားမှန်းမသိ။ ဟိုက
နင့်ကို အပိုင်ချည်ပြီးတုပ်ပြီးတော့ကို ပြောသွားတာ”

“ဟင့်အင်း... နင်ထင်သလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ချို။ အဲဒီ
စာအုပ်ထဲမှာ လွန်းရေးထားသမျှ စိတ်ကူးရင်ခွန်တဲ့စကားလုံးမျိုး
တွေမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဘဝသမားရဲ့လက်တွေ့ခန်းကို စိတ်ကူး
နဲ့ တည်ဆောက်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ။

ခါးသည်းတဲ့ဘဝက အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်ချင်တာက
လွဲပြီး သမားရိုးကျဖြစ်စဉ်တွေကိုသာ ခပ်တိုတိုရေးမှတ်ထားတာ
လေ။ အများဆုံးကတော့ ကိုကို နေ့စဉ်အပ်တဲ့ လုပ်အားခတွေ
ပါပဲ။ ဒီကိန်းဂဏန်းလေးလောက်ကိုဖြင့် သူ့လို သူဌေးသားက

ဟာသအဖြစ်လောက်သာ ထင်မှတ်သွားမှာပါလေ။

ဒါနဲ့များတောင် ဘာအတွက်နဲ့ ဒီစာအုပ်ကို လက်ထဲ
သိမ်းချင်ရတာပါလိမ့်။

“ဘာမှထွေထွေထူးထူးမပါပါဘူး ချိုရယ်။ အိမ်ကလေး
ပြင်ဆောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒရယ်။ ကိုကိုလုပ်အားခလေးတွေကို နည်း
နည်းစီဖွဲပြီး စုဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ရေးထားတာပါ။ စာ
ရေးထားတာက နည်းနည်းပါပဲ။ အနောက်ဘက်မှာမှ စာရင်းတွေ
မှတ်ထားတာ”

“နင်ဘယ်လိုပြန်တောင်းမှာလဲ”

“လွန်းလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနေ့က နင့်နောက်ကို သူလိုက်လာတာပေါ့
လေ”

သက်မကို ရှိုက်လိုက်မိပြန်၏။ အတန်းစောပြီးသည့်နေ့
မို့ ဝင်းအပြင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ညနေခင်း
နေက အလင်းဖျော့သလို လေကလည်း ခပ်နွေးနွေးပါပဲ။ ခပ်
စောစောပြီးသည့်အတန်းက နည်းတာမို့ ဂိတ်မှာ လူနည်းမှာ

အမှန်ပင်။

“အဲဒီကောင်လေးက မျက်နှာခပ်များများတဲ့”

“လွန်း၊ သိပါတယ် ချိုရဲ့... သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ သူ နောင်ယှက်လည်း အလွန်ဆုံးကြာလှ၊ တစ်ပတ်ပေါ့ကွယ်။ ကြာ တော့လည်း ရိုးသွားမှာပါ”

“လျှော့တော့ မတွက်နဲ့နော်။ ဇွဲက မသေးဘူးဟဲ့”

မပြုံးချင်ပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ ဇွဲရှိရှိ၊ လွန်းရဲ့ မာကျောကျော အေးစက်စက် ပြောဆိုတတ်တဲ့ အမူအရာကြောင့် ဘယ်ကောင်လေးကများ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနိုင်ခဲ့လို့လဲ။ မကြာလောက်သေးတဲ့ကာလအခိုက်အတံ့ လေးမှာပဲ လွန်းကို ကျောခိုင်း တာတာ၊ ပြသွားကြတာ အမှန်ပါ လေ။

တဘုတ်ဘုတ်ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဟို တစ်ဖက် ကားဂိတ်ကို ရပ်တော့မည့်ကားနံပါတ်ကို ကြည့်တော့ ချို့စီးရမည့်ကားဖြစ်နေသဖြင့် ချိုက လွန်းလက်မောင်းကို အသာ ရိုက်လိုက်လေသည်။

“ငါစီးရမယ့်ကား လာနေပြီ လွန်းရဲ့”

“သွားလေ၊ ချိုရဲ့၊ ကားချောင်တယ်”

ချိုက ကားလမ်းကို ခပ်သွက်သွက်ကူးသွားစဉ် လွန်း ဆားသို့ လူတစ်အုပ် ရောက်လာလေ၏။ ဘုရားရေ! ဘယ်လို တာ ဘယ်လိုသိပြီး သူတို့အုပ်စု ရောက်လာပြန်ပါလိမ့်နော်။ သူ တာ လွန်းဘေးမှ လိုက်လျှောက်ရင်း လွန်းကို ငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြ ဆိုက်လေ၏။ မျက်နှာကိုက သကာအိုးထဲက မလိုင်လုံးလေးလို ချုံ့ချုံ့နိုင်လွန်းပါရဲ့။

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဂိတ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်း ဆိုက်တော့ သူက ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးမှခြေလှမ်းအညီ လိုက် လေတော့၏။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ နောက်ချန်ပြီး လိုက် မှာလေသည်။ ပုံစံကိုက လွန်းဘာမှမပြောရင် သူလည်းမပြော ဘူးဆိုတဲ့ Style နဲ့လေ။

“တကယ်အပိုင်ယူလိုက်ပြီနော်”

စပါပြီ။ ဂိတ်မှာ လူတွေရှိမှ စကားကို စပြောတော့တာ လေ။ ရှင်ကတော့ လွန်းကို အမြဲတမ်းအရှက်ရအောင် “လုပ်မယ်”

လူပဲထင်ပါရဲ့၊ မိုးယံပိုင်ရယ်။

“ဒီစာအုပ်လေးက နန္ဒာအတွက် အရေးကြီးသလို ကိုယ့်အတွက်လည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး၊ သိရဲ့လား။ အင်း... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီထဲမှာ ကိုယ်အလိုချင်ဆုံးအဖြေက အလိုလိုပဲ ပြီးသားဖြစ်နေတာကိုး”

ကြည့်စမ်း! ငွေ (၁၅၀၀)ကို ဆိုလိုတဲ့သဘောပေါ်ထောင်ရှင်၊ လွန်းဆီကနေ ခါးပိုက်နှိုက်ပုံစံနဲ့ ခိုးသွားပြီးတော့ ဒီလိုယူဆလို့ရမှာတဲ့လား။ ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းကလေးတွေထဲ လွန်းက ခပ်ပျော့ပျော့လေးနဲ့ ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး မိုးယံပိုင်ရဲ့။

အဲဒီနေ့က အဘယ်မျှအရှက်ရခဲ့သလဲဆိုတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ သားရဲ့သိမ်ငယ်မှုကို ရှင်မှ ထည့်မတွက်တတ်တာ မဆန်းပါဘူးလေ။ ရေပေါ်ဆီလို လူတန်းစားမျိုးက အညာတရလူတန်းစားတွေရဲ့ရင်ထဲက ခံပြင်းချက်ကို ဘယ်မြင်တတ်မှာတဲ့လဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်း၊ စာအုပ်ကလေး ပြန်ထောင်အောင်လည်း ဒီလက်ရေးစောင်းစောင်းလေးတွေကို မမြင်ရအောင်”

မှာစိုးတယ်။ နောက်တစ်ခုကိုတော့ လုံးဝပြန်မပေးချင်ဘူး။ နန္ဒာပြန်လိုချင်ရင်တော့ ဆယ်ဆ အဆတစ်ရာ ပြန်ပေးရမယ်ဆိုရင် ထည်း ကိုယ် အနှမြောမရှိ၊ ပေးမယ်လေ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိတော့ သူက မချိုမချဉ်လေး ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ပြောရင်လည်း နာမယ့်ပုံမဟုတ်ပါလားနော်။ တစ်ခါတည်းနဲ့ ရှင် နောင်ကျဉ်သွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ချင်တာပဲ။ သိတော့တယ် မိုးယံပိုင်။ ဒါမှ အရှက်ရသွားပြီး ရှင်၊ လွန်းနားနား လုံးဝကပ်မလာရဲတော့မှာလေ။

“ကျွန်မစာအုပ် ပြန်ပေး”

သူက လွန်းစကားကို ကြားရပြီမို့ ကျေနပ်သလို မျက်စာလေး ကြည်သွားလေသည်။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့်စာအုပ်ကို လွန်း၊ လိုက်လုမှာစိုးပုံဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်မှာကပ်ပြီး ခိုက်ထားလိုက်ပါ၏။ ရှင်နဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။

“မပေးချင်ပါဘူးဆိုနေ”

“ရှင် မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး... ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ သဘာဝတရား”

ကြီးကိုက ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ဟာ။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်တဲ့ လေ”

“ကျစ်! . . . မဆိုင်တာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ Friday တုန်းက ကားပေါ်မှာ ကျွန်မမသိအောင် ရှင်နှိုက်သွားတဲ့စာအုပ် ကိစ္စကို ပြောနေတာရှင်။ သူများမသိအောင် ယူတတ်တာ သူနဲ့ မှန်း ရှင်မသိဘူးလား”

သူ့ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး အံ့သြသွားလေ၏။ လွန်း လိုပြောမည်ဟု ထင်မထားတာကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ၊ တွေ့ဝေသွားလေသည်။ မှတ်ထားပေါ့၊ မိုးယံပိုင်၊ လွန်းနု အောင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားတယ်ဆိုတာလေ။

“ဟာ . . . မဟုတ်ဘူးနော်၊ နန္ဒာထင်သလို ကားပေါ် မှာ ယူလိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ယူတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်ခိုးသွားတာလို့ ဝန်ခံလိုက်တာပဲ ပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“သူတစ်ပါးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်စပ်စုတတ် ဆွဲ ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့များ ရှင် ထင်နေသလား”

“မှားနေပြီ နန္ဒာ၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် အဲဒီစာအုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်ဆီမှာ ခန့်မှာလဲ။ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ရောက်လာတာလို့တော့ ရှင် ခန့်လေနဲ့။ ကျွန်မက ရှင်ပြောသမျှယုံမယုံ မိန်းမတွေထဲမှာ မပါ ခန့်”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ ခပ်လွယ်လွယ် ခန့်ရယ်လို့ ရှင်ထင်နေတဲ့ပန်းမှာ အဆိပ်ဆူးတွေ ရှိနေတာ တို့တော့ ဂရုစိုက်သင့်တာပေါ့၊ မိုးယံပိုင်ရယ်။ ကဲ၊ ရှင် ဘာဆက် ပြောမလဲ။ ပြောချင်တာသာ ပြောပါလေ။

“စွပ်စွဲချက်က ပြင်းလိုက်တာ နန္ဒာရယ်။ အဲဒီနေ့က ဘုရားအဆင်း Corridor မှာ လူကျပ်သွားတုန်း ကိုယ် စချင် သဘောမျိုးနဲ့ ယူထားလိုက်မိတာပါ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါ သေး”

“တမင်မရည်ရွယ်ရင် ဒီစာအုပ်က ရှင့်ဆီ ပါသွားစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး... အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ငွေက ရှင့်အတွက် မုန့်နီ
လောက်တောင် မရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့မောင်နှမအတွက်ကတော့
ဝမ်းပြည့်ဖို့ တစ်ရက်စာမို့ သိပ်တန်ဖိုးကြီးလေးတာရှင့်။ ဒါတွေ
ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ရှင့်လိုလူက ဘာမှသိမှာမှမဟုတ်
ဘဲ”

“ကိုယ်...”

“မိဘဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေတဲ့ရှင့်အတွက် ငွေ
တာ လွယ်လွယ်ရတဲ့အရာလို့ပဲ ရှင့်တွေးထားမယ်မှန်း သိထား
ပြီးသားပါ။ နောက်ကို ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ ကျွန်မကိုချဉ်းကပ်ဖို့မပြု
ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“ကိုယ်၊ မင်းကို...”

“ယုံတမ်းစကားတွေထဲ မျောပါပျော်ဝင်ရအောင် ကျွန်
က စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူးရှင့်။ ကဲ၊ ပေး...”

သူ့လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ယူလိုက်စဉ် သူက ပြန်မေး
ဘဲ ဆွဲလိုက်တာမို့ လွန်းကိုယ်က ယိုင်သွားပါ၏။ သူနဲ့ ရင်ဘက်

ချင်း အပ်လုမျှဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်မှာ ဘာကိုမှမတွေးဖြစ်တော့
ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

မြန်တယ်... အဲဒီလိုမျိုး လွန်းက လက်အရမ်းမြန်တဲ့
နီကလေးပါ။ ချင့်ချိန်ဖို့ထက် စဉ်းစားဖို့မတွေးဘဲ ဆုံးဖြတ်တာ
မြန်သလို တုန်ပြန်မှုကလည်း သွက်လွန်းတာပါပဲ။

ကားဂိတ်မှာ သူ မည်သို့ကျန်ခဲ့မှန်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်
ဘဲ ဂိတ်မှာရပ်လိုက်သည့်ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ လွန်းလက်
ထဲမှာကတော့ Note book အနက်ရောင်လေးကို တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်လျက်သားနဲ့ပါလေ။

ပြီးပြီမဟုတ်လား မိုးယံပိုင်...

အခန်း (၁၄)

တကယ်ပျောက်သွားတာပါ။ ရှက်သွားပေမပေါ့။ သိပ်
အမှတ်မပေးမယ့် လွန်းနောက်ကို သူ့ပါမလာတာ တစ်ပတ်ကျော်
လောက်တော့ ရှိမှာပင်။

နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲနော်။ လွန်းပြောသလို
အလွန်ဆုံးကပ်ပါလှ၊ တစ်ပတ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

“နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုကောင်လေးကို နင် ပါးရိုက်လိုက်တယ်ဆို လွန်း

ရဲ့။ လုပ်တုန်းကတော့ လုပ်ပြီး သွေးကလည်း အေးပါ့ဟယ်။”

“တမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ချိုရယ်။ သူက ခေါင်းမာတာရော လွန်းက ဒေါသဖြစ်နေတာပါ အကုန်ပေါင်းပြီး အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ။ သူ့သာ စာအုပ်ကို အသာတကြည်ပြန်ပေးရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဟင်း... သူခေါင်းမာတာက တော်တော်ပါ့ဟယ်။ နင်ကမှ ခေါင်းရော အသည်းပါ မာတာဟဲ့။ ဘယ်လိုမိန်းကလေး မှန်းကို မသိဘူး”

ပြောပြပေါ့လေ၊ အစကဖြင့် လွန်းကိုချစ်လှချည်ရဲ့ဆို တဲ့သူယေချင်းတောင်မှ လွန်းကြောင့် နာကျင်သွားရတဲ့သူကို သနားသတဲ့။ အတော့်ကို တရားရစရာပါပဲလား။

“ကျောင်းတောင် ထွက်သွားပြီလားမသိဘူး”

“အေးလေ၊ အတော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ”

“သူ့အသားမှမဟုတ်တာကိုးဟဲ့။ ဟိုတက်က မိဘတွေ သာသိရင် ရင်ကျိုးမှာ။ သူတို့သားလေးကို ရွှေပေါ်မြတင် ပူးဖူး မှတ် အလိုလိုက်ထားကြတာတဲ့”

မကြားတကြားပြောလာကြသည့် အတင်းအဖျင်းတွေကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ကျောင်းအပြင်မှာ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဘယ်လိုသိကုန်ကြတာပါလိမ့်။ အင်းပေါ့လေ၊ နဂိုကတည်းက သူက Popular ဖြစ်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ လွန်းက လုပ်မိလိုက်တာကိုး။

ရင်ထဲ တင်းကျပ်ပြည့်နှက်နေတာ အတော်ကြာချေပြီ။ သူတို့အဆောင်ကို ဒီညနေ Pratical သွားလုပ်ရမှာမို့ မျက်နှာ ချတာလည်း ပါလေ၏။

‘သချာ’ (Maths Major) သမားတွေ လာပြီဆိုတိုင်း သူတို့အဆောင်က ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက လွန်းကိုရှာ သလိုမျိုးနဲ့ အာရုံစိုက်လေ့ရှိတာလေ။

လွန်း၊ အရှက်ရတုန်းက ဘယ်သူတွေ သိကြပါသလဲ။ ခြင်ကြပါသလဲ။ လွန်းမျက်ရည်ကျရတာကိုရော ဘယ်သူက စာပေးလို့လဲ။ သူ့အလှည့်ကိုယ်အလှည့်ဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့ရင် လွန်း နဲ့ သူလည်း တစ်လှည့်ပြန်ခံရပါစေပေါ့နော်။

“ငါတောင် နင်နဲ့တွဲရတာ လန့်လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချို့ကိုတော့ လွန်းက ကိုယ်ထိလက် ရောက် ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲကွယ်”

“အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ Physics ဆောင်ရောက် ရင် Final အတန်းရှေ့ဖြတ်တိုင်း သူတို့မျက်စိတွေ ပြိုကျလာလို့ ပြောနေတာ။ တော်ကြာ... မကျေနပ်လို့ ချောင်းရိုက်ရင် ငါ့ အချောင်အစပျောက်သွားမှာစိုးလို့”

ပြီးမိလေ၏။ ဒီလောက်ထိ ရိုင်းရိုင်းပြပြကျောင်းသား မျိုးတွေ လွန်းတို့ကျောင်းမှာ မရှိလောက်ပါဘူးနော်။ တကယ် တမ်း မကျေနပ်ဖြစ်ရင် သူ့သာဖြစ်ရမှာပါ။ ပြီးတော့ ဒါက သူ နဲ့လွန်းကြားက ပဋိပက္ခမဟုတ်လား။ တကယ်လို့ သူက အငြိုး ထားပြီး လွန်းကိုပြန်ရိုက်ရင်ရော...

အတွေးက တိခန့်ရပ်သွားပါ၏။ သက်ပြင်းကို ခပ်လေး လေးချလိုက်မိလေသည်။ ‘ကောင်လေးတွေနဲ့ပြဿနာမဖြစ်စေ နဲ့နော်’လို့ ကိုကို မကြာခဏသတိပေးဖူးပါလျက် ဒီညီမလေးက အစ်ကိုရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နာခံရှာတာလေ။

“ချိုက... အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူမှ မဟုတ်တာကွယ်”

ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

“အပြစ်... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“သူ့ကိုကျူးလွန်လိုက်မိတာကို အပြစ်လို့ နင့်ကိုယ်နင် ထင်ထားပြီလား လွန်း”

“မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်ပြောတတ်ပါတော့မလဲ၊ နဂိုကမှ စကားလေးလုံး ကွဲတဲ့မမက ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက အ၊အလို နေ့တိုင်းထိုင် နေတာ။ ငါ့မှာ သာလိကာကိုဖြစ်လို့”

ရင်ပေါ်အောင်ပြောမှန်သီပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့မသွား ပါလေ။ လွန်းရဲ့အဖြူရောင်နေရက်တွေ မှုန်မှိုင်းနေတာ အဘယ် ချွဲကြာပြီလဲ။ မတုန်မလှုပ်ပုံစံမျိုးမဟုတ်တောင်မှ လွန်းက ချိုနဲ့ အတူ မေးထူးခေါ်ပြော အလိုက်သင့်နေတတ်ခဲ့ပါလျက် ခုတော့ ကျောက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိတာတဲ့လေ။

“လွန်း”

“ဟင်”

၁၇၂ □ မေသဒ္ဒါမောင်

“နင်နောင်တရနေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့ကိုရိုက်မိတဲ့အတွက်လေ”

အကြည့်တွေ ဝေဝါးသွားပြန်၏။ ‘နောင်တ’တဲ့လား။
ဟင့်အင်း... လွန်းက သူ့ကိုတမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာမျိုးမှ
မဟုတ်တာ။ အမှတ်မထင်ဖြစ်သွားတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ လွန်းရဲ့
အမှားမကင်းဘူးဆိုတာ ဝန်ခံချင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ သူ့ပယောဂ
လည်း ပါနေတာလေ။ ဒီတော့ လွန်းမှာက နောင်တရစရာ ဘာ
အကြောင်းရှိမှာတဲ့လဲ။

“တူညီတဲ့တုန့်ပြန်မှုတစ်ခုအတွက် နောင်တဆိုတဲ့အရာ
မပါဝင်ပါဘူး ချို”

“နင် စိတ်တော့မကောင်းဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်း...”

ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်သည့်သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပြီး Physics Pratical စာအုပ်ကို အကြောင်းမဲ့လှန်ကြည့်
နေမိ၏။ စိတ်မကောင်းတာလား၊ မပျော်တာလားဆိုတာ လွန်း

ကိုယ်လွန်းတောင် မဝေခွဲတတ်တာအမှန်ပါပဲ။ လူက နုံးချီနေပြီး
ရင်ထဲမှာ ပူနေကာ၊ ခေါင်းထဲရှုပ်နေတဲ့ခံစားချက်မျိုးကို ဘယ်
သူတွေ ဖြစ်ဖူးကြပါသလဲ။ လွန်းက တကယ်ခံစားနေရတာပါ
လေ။

“ဟော! ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ရောက်လာပါပြီ။ ဒင်းတော့
အသက်ရှည်ဦးမယ်”

ချို ရေရွတ်လိုက်တာမို့ လွန်းအကြည့်က အမှတ်တမဲ့
အတန်းအပြင်ကို ရောက်သွားရ၏။ တကယ်ပဲ သူရောက်လာပါ
ရောလား။ ဘယ်လိုလဲ... ပြီးပြတ်ပြီလို့ထင်ထားတာ၊ ခုတော့
ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ရောက်လာပြန်ပြီလဲ။

တစ်ပတ်နဲ့ ရှင်ရင်ထဲကဒဏ်ရာ မကျွတ်နိုင်လို့လား မိုး
ယံပိုင်။ ဒါမှမဟုတ် လွန်းကိုနာကျင်အောင် တစ်ခုခုပြန်လုပ်ဖို့
များ ရည်ရွယ်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာများလဲဟင်။

“ဟဲ့! နင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ငါ့ကြောက်တောင်
ကြောက်လာပြီ လွန်းရဲ့”

ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး ချို။ နင်အမြင်မှားနေပြီ။ သူ့

မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါသတွေ အာယာတတွေကိုများ တွေ့ရလို့လား။ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီအရည်လဲ့လဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း တွေကိုပဲ လွန်းတွေ့နေရပါတယ်။ သူ့နှုတ်က ဘာကိုမှဖွင့်မပြော ပေမယ့် လွန်းကို တောင်းပန်သလိုအကြည့်တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့ နေတာလေ။

အလို! . . . လွန်းစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သူ့ မျက်ဝန်းတွေကို ဘာသာပြန်နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိမျိုးတွေ လွန်းမှာ ရှိနေပြီလား။ မဟုတ်တာ . . . သူနဲ့လွန်းက ဘာပတ်သက်မှုများ ရှိနေလို့ သူ့အကြည့်တွေကို လွန်းက သိနေရမှာလဲ။

“ကဲ၊ အားလုံးပြီးရင် Pratical ခန်းမှာ ဆုံကြမယ်”

Teacher အသံကြောင့် အတွေးစက ပြတ်သွားရပါ၏။ Minor ချိန်ပြီးတာတောင် သူ့ရှိနေသေးတာလေ။ မပြန်သေးဘူး လား . . . သူတို့အဆောင်က ဆရာမ စာသင်နေတာကိုတောင်မှ မကြောက်မရွံ့ရပ်နေသေးတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“နင့်ကိုဘာပြောချင်လို့များလဲ”

“မသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး”

“ရေခဲတုံးမ”

ချို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတာကို စိတ်မဆိုးဖြစ်ပေ။ ရေခဲ တုံးတဲ့လား . . . အေးစက်စက်ကြီးလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့နော်။ ချို ခယ်၊ ရေခဲတုံးဆိုတာ မာကျောတဲ့အရာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့ကို လွှဲ ခြွတ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားနဲ့ပိုင်းရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စစီကြေမွသွား ခုမယ့်အရာတစ်ခုပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း အပူဒဏ်ကြောင့် အရည်ပျော်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမှာလေ။ ဒါဆို သူက လွန်း အတွက် နေမင်းကြီးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ‘နေမင်း’ ဆိုတာ စာ အလင်းရောင်နဲ့အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်ပေမယ့် သူ့အင်အားက တော့ဖြင့် အရာမှန်သမျှကို အရည်ပျော်ကျသွားအောင် ပြုလုပ် နေတီးပေးနိုင်တာအမှန်ပါလေ။

“သူများတွေ သွားကုန်ပြီ၊ ထွက်ကြတော့မလား”

“အင်း”

ဖြေသံမပီမသနောက်မှာ ခြေအကြွက အင်အားမရှိသည့် နယ်ပင်။ အဲဒီအဆောင်ကို သွားရဦးမှာပါလားနော်။ သင်္ချာတွက် တာ ပျော်ပေမယ့် အဲဒီ Physics ပုစ္ဆာတွေ တွက်ရတိုင်း စိတ်

ညစ်ခဲ့ရတာပါ။ အခု Final မှာ Maths က Paper လေး
သင်ရပြီး Physics က Paper နှစ်ခုသင်ရတာမို့ စိတ်ပျက်လိုက်
တာမပြောပါနဲ့။ အဲဒီနှစ်ခုကို တစ်ဘာသာပေါင်း ဖြေရတာမို့ က
ကောင်းသွားရတာလေ။

“လွန်း”

“ဘာလဲ”

“ဟဲ့. ဟိုတစ်ယောက် ပါလာပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ, သူ့ခြေထောက်နဲ့သူ လိုက်လာတာ လိုက်
ပါစေပေါ့။ မှုစရာလား”

“နင့်ကိုတစ်ခုခုလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါကြောက်
တယ် လွန်းရဲ့”

ချို့စကားကို ပြန်ပြောဖို့ သတိမထားဘဲ ခြေလှမ်းတွေ
က Lab ခန်းဆီသို့သာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာလိုက်မိတော့
အရင်လို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းမှုမျိုးရှိမနေဘဲ နှေးကွေးလေးလံသည့်
ခြေထောက်တွေ ဖြစ်နေပါရောလား။

Practical ခန်းမှာ Lab ပစ္စည်းတွေ တွက်ပြီး Teacher

“လက်မှတ်ထိုးဖို့ တန်းစီနေရင်း အမှတ်မထင်အကြည့်တို့က
အနီးဝဆီ ရောက်သွားလေ၏။

အလို! ခုချိန်ထိ သူ မပြန်သေးဘဲ လွန်းကိုငေးကြည့်
နေတုန်းပါပဲလား။ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ မိုးယံပိုင်။ မုန်းစရာလုပ်ပြီး
ထွက် ဒီလိုကောင်မလေးကို ရှင့်ရင်ထဲမှာ ထည့်ထားဖို့ ရည်
ရွယ်ချက်ကို မဖျက်သေးပါလားနော်။

□□□

အခန်း (၁၅)

“နင်တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်ပြီ လွန်း”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နင်နဲ့သူ့သတင်းက တစ်ကျောင်းလုံး ပြန့်နေပြီလေ။

ဦးစားမဖြစ်သေးပါဘဲနဲ့ နင်ကပဲ သူ့အသည်းကို ဟက်တက်

တဲ့မိန်းကလေးလို့ အားလုံးက သတ်မှတ်ထားနေတာ”

“ဟင်! . . .”

ရင်ဘတ်ကို ဖိမိသည်အထိ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရ

သေး။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလိမ့်။ သူ့နဲ့လွန်းကဖြင့် စကား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင် ကောင်းကောင်းပြောတာမျိုးမရှိသေးပါဘဲ ဒီလိုအချောင့်နာမည်ပျက်တာတော့ ရင်နာစရာအဖြစ်ကို ရောက်ပြီလေ။

ဘာသဘောလဲ၊ ဒါ သူ တမင် ဒီသတင်းတွေကို ခြေနေတာများလား။ အဲဒီလိုမျိုးပြောနေကြရအောင် လွန်းက မှာနာများတဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ ရှင်နဲ့လွန်းတော့ 'ဆစ်ရန်ရှိသေးသည်' ကဏ္ဍမှာ မဆုံပါရစေနဲ့လား မိုးယံပိုင်။

“ထမင်းစားကြရအောင်”

“Canteen သွားမလား”

“မသွားချင်ဘူး၊ လူရှုပ်ကရှုပ်နဲ့”

Steel နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ချိုက ဆင့်ချိုင့်မို့ ဟင်းနှစ်ချိုင့်ထည့်လာမှန်း သိပါသည်။ ပြီးတော့ က အမြဲ အသားဟင်းဆီပြန်တစ်မျိုး ထည့်လာတတ်သည်ကို

“လွန်း၊ဟင်းက နံနံပင်နဲ့လေး မွှေးလိုက်တာ။ ဘာချစ်လာသလဲ”

“ငါးသေးသေးလေး အိုးကပ်ချက်လာတာပါ ချို ကြိုရဲ့လား”

“ကြိုက်တာပေါ့၊ ငါက ငါးဆို အကုန်ကြိုက်တယ်”

“သိပါတယ်၊ အကောင်ဆိုလည်း ချို(ကြို)နဲ့ ခွာပဲ ရှောင်သွားနဲ့”

ချိုက ရယ်ဟဟဖြင့် လွန်းလက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲမိုက်သွားလေ၏။ အားလပ်ချိန်မို့ အတန်းထဲမှာ လူရှင်းသလောက် ခြေနေပါသည်။ လွန်းက ချိုဝယ်လာသည့်ရေသန့်ဘူးကို Plastic ခွာ၍ ဖွင့်နေစဉ် လွန်းတို့စားပွဲကို လူတစ်စုက ‘ဝုန်းခနဲ’ ဝင်သွားလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့! ဟဲ့!”

အရှိန်ဖြင့်တိုက်လိုက်ကြတာမို့ စားပွဲအစွန်းမှာ တင်ထားသည့် လွန်း၏ဟင်းချိုင့်သေးသေးလေးက လျှောခနဲဖြုတ်ကျပြီး ချောက်သွားတော့သည်။ ကြည့်စမ်း! ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘဲ ဒီအုပ်စု ဒီလောက်ထိ ဆော့တာတော့ လွန်ချေပြီ။

“နင်တို့ဘယ်လိုဖြစ်... ဟင်!”

ချိုအသံက တစ်ဝက်မှာ ရပ်သွားပါ၏။ လွန်းက ထမင်းချိုင့်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေတာမို့ ရှေ့ကိုမော့

မကြည့်ဖြစ်သေးပေ။ ဒီဟင်းကို လွန်း အရမ်းကြိုက်ပါတယ်ဆို
မှ မစားဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ကြသည့်လူအုပ်ကို အတော်လေး
စိတ်ချင်ပေါက်သွားရတာ အမှန်ပါလေ။

“နန္ဒာ”

ခေါ်သံကြောင့် စူးခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လာပြန်ဦး
ပြဿနာကောင်... ဒင်းက လွန်းကို အမြဲတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ပြဿနာရှာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တစ်ခါထိခဲ့ပါလျက်
အမှတ်မရှိသလိုပါပဲလား။

“Sorry...နန္ဒာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စနောက်ရင်း
တိုက်မိသွားတာပါ။ ကိုယ် ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်နော်”

Sorry တဲ့လား။ သူ့လိုလူအတွက်ကတော့ ဘာမဆို
Sorry ဆိုတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားလေးနဲ့ အရာရာကိုဖြေရှင်းလို့
လွယ်လွယ်ရမှာပေါ့။ လွန်းတို့လိုအခြေခံလူတန်းစားတွေအတွက်
ကတော့ အဲဒီလိုတောင်းပန်စကားပြောရင် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်
ထည့်တွက်ရတာလေ။ ဒင်းကတော့ လျှာအရိုးမပါသလို ပါးပါး
လေး ပြောပြန်ပါပြီကော။

“ကျွန်မရှေ့ကနေ ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

“နန္ဒာ... ကိုယ်”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်... သူများ ထမင်းစားချိန်မှာမှ

သွားရသလား။ ကစားကြရင်လည်း အဆောင်ပြင် ထွက်ဆော့
ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ မှောက်ကုန်ပြီ”

“ဟာ... စွာလိုက်တာ၊ ငါ့ဘော်ဒါက လျော်ပေးမယ်
ဆိုပြောနေတယ်မဟုတ်လား ပိန်သေးမရဲ့”

“ဘာ! နင်တို့ နင်တို့ဘက်ကလည်း လွန်သေးတယ်။
ငါ့ကိုလည်း မှီချိုးမျှစ်ချိုး”

“Sorry...ချိုမာ၊ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေကိုယ်စား ကိုယ်
ဆောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းတို့လည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားတော့။ ဒီမှာ
မိမြေရှင်းပေးနေတဲ့ဟာ”

ဗိုက်ကလည်း အတော့်ကိုဆာနေတာပါ။ မနက်တုန်းက
ထမင်းကြမ်းနည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တာမို့ ဒီစားထဲပူအောင်ထည့်
ဆွပ်ပြီး (အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည့်) ကိုကိုကိုသာ ကျွေးခဲ့တာလေ။
ဗွန်းက ကျောင်းတက်စာသင်ရတာမို့ မပင်ပန်းဘူးဆိုပြီး ဘာမှ

မစားဖြစ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ အခု နေ့လယ် (၁၂)နာရီ ကျော် ပြီမို့ ဗလာဝမ်းက ဆန္ဒပြနေပြီလေ။

နဂိုကတည်းက သိပ်မရှည်သည့်စိတ်က လွန်းကိုဒေါသ အဖြစ် ဖြစ်တည်စေလေ၏။ ရှေ့မှာရပ်နေသည့်သူ့ကို စိတ်နှိုး လက်ရှိအော်ဟစ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းချုပ်ထားနေရတာပါ။ ဒီလောက် မျက်နှာမာပြီး ပြောနေပါ လျက် ရှောင်ထွက်မသွားဘဲ အရှေ့မှာ လျှာဆက်ရှည်နေဦးမယ့် ပုံစံပါလား။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် နန္ဒာ၊ ဘယ်လိုမျိုးတောင်း ပန်မှ ကျေနပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျွန်မလိုချင်တာ ရှင်ထွက်သွားဖို့ပဲ”

“ကိုယ့်ကိုမကျေနပ်သေးဘဲနဲ့တော့ ကိုယ်ထွက်မသွား နိုင်ဘူး နန္ဒာ”

“အဲဒါ၊ ရှင်စရိုက်ပဲလား မိုးယံပိုင်၊ လူတစ်ဖက်သား စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်အောင် နောက်ယုက်ရမှ ရှင် စားဝင်အိပ် ပျော်တတ်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဘာလို့ ဒီအထိလာပြီး နောက်ယုက်ရတာ ပဲ”

ဒေါသသံက ပါလာချေပြီ။ ‘စိတ်’ဆိုတာ ထိန်းရခက် ဆုံးအရာဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဖို့လို့ ကိုကိုက ဆုံးမနေလည်း မြန်တတ်သည့်စိတ်ကို လွန်းက ဘယ်တော့မှမထိန်းတတ်တာ အမှန်ပါလေ။

“ကိုယ် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နန္ဒာ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ပေါ့”

“ဟဲ့... ”

ချိုက လှမ်းဟန်လိုက်ပေးမယ့် သူက ပြုံးယောင်ယောင် ခြင်္သေ့ ချို့ကို အမူမထားပါချေ။ သူငယ်ချင်းတွေ မြှောက်ပေးလို့ အယ်လောက်ထိ ရဲတင်းလာတာပါလိမ့်။ သူ့ကို ရိုက်လိုက်ပြီး အတည်းက အခန်းရှေ့ ရပ်ကြည့်ငေးရုံငေးနေတာထက် ဘာမှ အပြောဘဲ နေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီပဲ။

အခုတော့ လွန်းကိုအသေအချာဒုက္ခပေးဖို့ နောက်ယုက်

ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ရောက်လာပြီပေါ့။ ရှင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ လွန်းက ရှင့်ဘက်ကို ယိုင်လာမယ့်ကောင်မလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး မိုးယံပိုင်။ ရှင့်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့ Plan တွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့မာနကို ရိုက်ချိုးဖို့ကိုပဲ ပစ်မှတ်ထားမှန်း လွန်းက အမြဲကြိုသိနေတာလေ။

“ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် ကိုယ့်ခြေထောက်တွေက အလိုလိုရောက်လာခဲ့ရတာပါ နန္ဒာ”

“ကျစ်!”

“မင်းယုံအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ နန္ဒာ ပြောပါ”

“ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူးလို့ပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ရက်မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အို! . . . အတော်လေးကို အားတင်းပြောနေပုံပါပဲလား။ ရှင်က တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်ဖို့ ကြံစည်ရင် လွန်းက မိုးကြိုး

အိပ်ချွေး ခွာချဖို့ Ready ပဲ မိုးယံပိုင်ရေ။ လက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်တဲ့စိတ်က အခု ရှင်လုပ်ပုံကြောင့် နည်းနည်း အလျှော့မပေးချင်အောင် ဖြစ်နေမှန်း ရှင်သိပါရဲ့လား။

“သွားသေလိုက်”

“ရက်စက်ပါ နန္ဒာရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်ပြောစရာလား။ မင်းအချစ်ကို ပြန်မရသေးဘဲနဲ့တော့ ကိုယ်သေပါရစေနဲ့ဦး”

ကြည့်စမ်း! . . . ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ရှေ့ဆက်ပြောနေတာလေ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားတာကြောင့် လွန်း မည်မျှဒေါသဖြစ်နေမှန်း ချိုသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်အင်္ဂလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး လာကိုင်လိုက်တာလေ။

“ကဲ၊ ပြော . . . ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်နိုင်မှာလား”

မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပြောနေသည့်သူ့ကို အမြင်ကပ်စွာ ခြုံ ရိုက်ချလိုက်ချင်တာ မပြောပါနဲ့။ အတန်းထဲမှာ လွန်းနှင့် ချစ်ကလွဲပြီး သူတို့ငါးယောက်သာ ရှိတော့တာလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမရှိတာကို အခွင့်ကောင်းယူလွန်းနေသည့်သူ တော်တော်

၁၈၈ □ မမသဒ္ဓါမောင်

လွန်နေပြီဟု ယူဆလိုက်မိတာကြောင့် ထမင်းချိုင့်အံ့ကို ဖျတ်
ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ်၊ နန္ဒာ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ယုံပါ”

“အဲဒါ ချစ်ဦး”

“ဟာ!”

မျက်နှာကိုပေါက်လိုက်ပေမယ့် သူ ငဲ့ရှောင်လိုက်တာ
မို့ ရင်ဘတ်ကိုတော့ ထိသွားပါ၏။ အတန်းရှေ့မှာ ထမင်းတွေ
ပွကျဲသွားသလို သူကလည်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ် ပေနေသည့်
ထမင်းစေ့တွေကို လက်ဖြင့်ခါချရင်း အပြုံးက ပျက်မသွားပါချေ။
အတော့်ကို မျက်နှာပြောင်တဲ့လူပါပဲလား။

“မင်း၊ ကိုယ့်ကို ထိခိုက်အောင်လုပ်တာ နှစ်ခါရှိပြီနော်
နန္ဒာ။ ကိုယ်မှတ်ထားတယ်”

“ရှင်သိရင် နောက်ထပ်မလာနဲ့ပေါ့”

“ခက်တယ် နန္ဒာရဲ့၊ ကိုယ်က မလုပ်နဲ့လို့တားရင် ပို
ပြီး လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ဟိုတစ်ခါပေးရမယ့်လျော်ကြေး
အတွက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့! . . .”

အမှတ်တမဲ့မို့ လွန်းကြောင်သွားရလေ၏။ သူက ဘာ
မပြောညာမပြောဖြင့် လွန်းနဖူးကို ဖျတ်ခနဲမွှေးသွားတာလေ။ လူ
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်အမ်းသွားရစဉ် သူက ခပ်တိုးတိုးပြောကာ
လက်ပြဲထွက်သွားလေသည်။ ‘အတိုးကို နောက်မှယူနော်’ တဲ့
လေ။ ကောင်းရော. . .

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

“သွားပြီ... သွားပြီ၊ နင်တော့ ဈေးဦးပေါက်သွားပါ
ပြီ လွန်းရယ်”

“နင့်စကားကြီးက ဘာတုန်း၊ ဒီမှာ ကျောင်းလာရတာ
ဆောင် မျက်နှာပူနေရတဲ့ကြားထဲ၊ သူက တစ်မောင့်”

Corridor မှာ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်
မိန်းမ ချိုကတော့ လွန်းကို အသည်းတယားယားဖြစ်နေပုံပါလေ။

ပြောပုံကိုက လွန်းကပဲ ဈေးဦးပေါက် ရောင်းကုန်ကျနေတာပဲ။

“ဟိုနေ့က သူ နင့်ကိုလုပ်သွားတာ အားလုံးမြင်သွား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြတာဟဲ့။ အကုန်လုံး ထမင်းစားပြီး Canteen က ပြန်ချိန်မှ တိုက်ပြီး ဖြစ်ရတယ်လို့”

ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါသတွေရော ရှက်စိတ်ပါ ထူပြီလွန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခဲ့တာပါ။ ထမင်းစေ့တွေ လဲ့ကျင်းဖယ် ရှားပစ်တာကအစ ချို့ပဲ လုပ်သွားတာလေ။ အဲဒီနေ့က လွန်နေ့လယ်စာ မစားဖြစ်လို့ ဗိုက်အောင့်တာကိုအကြောင်းပြပြီး ငိုခဲ့မိသေးတာပါ။

မကျေနပ်ဘူး၊ ဒင်းကို နောက်ထပ်တစ်ခုခု ပြန်မလုပ် မရမချင်း ဒီကိစ္စမကျေနပ်ဘူးလေ။ နေနှင့်ဦးပေါ့ မိုးယံပိုင်။ နှစ်ကို ဒီထက်ပိုနာအောင် ကျွန်မ လုပ်ပြဦးမယ်။ စောင့်သာကြည့်နေပေတော့။

“စိတ်ကောက်နေတဲ့ချစ်သူလေးကို ချောနေလို့ပါဆိုပြီး အတန်းအပြင်ဘက်မှာ သူပြောသွားလို့ ငါတို့တစ်တန်းလုံး ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ နောက်ကမမတွေ့ မခံချိုမခံသာဖြစ်ကုန်တာ နှင်လည်းအသိပ်”

သိထယ်၊ မသိဘဲနေပါ့မလား... အဲဒီကောင်မလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေရော၊ သူ့အဆောင်က မိန်းကလေးအများစုကအစ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေတာ လွန်းလည်း သိတာပါပဲ။ ခက်တာက လူတပတ်ကောင်မလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ လွန်းနောက်ထပ်ကပ်ပါနေတဲ့ ဖားကပ်ကြောင့်ပါလေ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟဲ့၊ နောက်က ကျားလိုက်လာတာထင်ရတယ်။ ငါမောနေပြီ”

“ဒီနေ့ Practical မရှိရင် စောစောပြန်ရမှာပေါ့”

“အေး”

“ကောင်းတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ လွန်းရဲ့”

“မတွေ့ချင်တဲ့မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့ ချိုရဲ့။

လည်း ပိတ်တော့မှာပါ။ အတင်းပြောချင်ကြတဲ့ပါးစပ်လည်း အလိုလိုပိတ်သွားမှာပါပဲ”

“မထင်ပေါင်”

“ဘာကိုမထင်တာလဲ ချိုရဲ့”

“နှင်မမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာကိုလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မတွေ့ပါဘူး ချိုးရဲ့၊ ကားဂိတ်မှာကတည်းက ငြိမ်တာဘဲ။ အလကားပါဟယ်”

“နင် သူ့ကိုများ ဂရုစိုက်၊ ရှာနေပြီလားဟင်၊ လွန်းလားသေး... ”

အတန်းရှေ့ရောက်လာပြီမို့ စကားစက်ဖြတ်ကာ အထဲထဲ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် လွန်းရင်ဘတ်ကို တစ်စုံတစ်ခု လာထိမိ၏။ လွယ်အိတ်ကိုပိုက်ပြီး လျှောက်လေ့ရှိပေမယ့် အတန်းရှေ့ရောက်ပြီမို့ လွယ်အိတ်ချလိုက်မှ ရုတ်တရက်ဖြစ်ရတယ်လို့

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

“Sorry...Sorry...နန္ဒာ၊ ပန်းပေးရင် အလှမ်းဝေးဆီဆိုလို့ အရှုပ်ပေးတာပါ။ ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေါ့”

“တောက်! နင်တော့ စောစောစီးစီးလုပ်လာပြန်ပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နန္ဒာရဲ့၊ ကားဂိတ်မှာ လာမကြိုလို့ထမင်းသာကြိုစေချင်ရင် အိမ်ကနေ လာကြိုပေးပါတယ်။ တကယ်တကယ်ကို အပြစ်ကင်းသည့်မျက်နှာပေးနှင့် ပြေးတာမို့ လွန်းပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ သူ့ရဲ့

လွန်းနှင့် တကယ်ပင်ချစ်သူတွေဖြစ်နေပုံဖြစ်လေ။ ချိုပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာပြီမို့ စိတ်တိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။

ရင်ဘတ်ကို လာထိထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ဖယ်လိုက်တော့ သူက လွန်းထိုင်လေ့ရှိသည့်ခုံမှ စားပွဲသို့ အသာတင်လိုက်လေ၏။ အတန်းထဲမှာ လူစုံသလောက်ရှိနေချိန်မှာမှ စတန့်လာထွင်ရတယ်လို့။

“ဒီနေ့ ချိုတို့စားချင်တာကို ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

“အမယ်... မလိုပါဘူးနော်”

“ထမင်းချိုင့် မိမလာဘူးမဟုတ်လား ချိုးရဲ့၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ဝယ်ကျွေးချင်လို့ပါ”

“စေတနာပလ္လပွနဲ့ပါလား၊ ဒီနေ့ ချိုတို့ Pratical မရှိတော့ စောစောပြန်ရမှာမို့ ထမင်းချိုင့်ယူမလာတာပါ မိုးယံရယ်။ ရှင်ကျွေးချင်ပေမယ့် Sorry...ကန်တော့ပါပဲ”

“ဟား... ဒါဆို ကိုယ့်ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်၊ နန္ဒာ”

“ဘာစောင့်နေမှာလဲ၊ မစောင့်နဲ့။ မလိုချင်ဘူး... ရှင်း အရုပ်ကြီးကို ယူသွားစမ်းပါ။ မျက်စိ၊ နောက်က နောက်နဲ့”

ခုံမှာ ဆောင့်အောင်ဝင်ထိုင်ပြီး အရုပ်ကိုတွန်းချလိုက်တော့ သူက အရုပ်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်ပိုက်လိုက်လေ၏။ ကြည့်ပြီး သူလက်ဆောင်မေးတာ ဝက်ဝံထီးလေးပေါ့လေ။ လည်ပင်းမှာ bow အနီရဲရဲလေး တပ်ပေးထားတာမို့ အထီးအမခွဲခြားသိနိုင်သည်။ ဘာအဇ္ဈေးထပြန်တာလဲ မိုးယံပိုင်။

“ခုထိ ဒီမျက်နှာလေးကို ကြည့်မရသေးဘူးလား”

စားပွဲပေါ် မေးတင်လျက် မေးလိုက်ပုံကြောင့် နောက်တန်းမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာချေပြီ။ လုပ်နေပုံကိုက ထုချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ Teacher မြန်မြန်ရောက်လာမှပါ။ ဒါမှ ရှေ့ကနေ ဒင်း မြန်မြန်ပြေးမှာလေ။

“ဟင်လို့”

“ကျစ်! နင်နော်”

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ကို ပေါက်စရာချိုင်ပါမလာဘူးမဟုတ်လား နန္ဒာရဲ့”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်၏။ လူတွေရှေ့ သက်သေ ထူနေပုံပါလားနော်။ ချို့ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ပခုံးတွန့်၊ မျက်ခုံး ဝင့်ပြကာ မချိုမချင်ပြီးနေလေ၏။ ဒီဇာတ်လမ်း ဘယ်တော့မှ ဖြတ်ပါ့မလဲ... ခက်ရချည်ရဲ့။

“ချိုင်မပါပေမယ့် ထီးပါတယ်လေ၊ နာချင်နေပြီလား”

“အား! အသည်းခွဲအောင်ချစ်ရင် အရိုးကွဲအောင် ရိုက် ဘယ်ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားသလား နန္ဒာရာ။ မင်း သာ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်လို့ကတော့ အနာခံဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ခေါင်းကိုရိုက်မှာလား... ရင်ဘတ်ကိုရိုက်ချင်သလား... ကိုယ့် Heart ကလွဲရင် ကျန်တာ ကြိုက်သလိုလုပ်လိုက်”

ရင်ဘတ်ကိုကော့ပေးပြီး ပြောပုံကိုက တကယ့် Style အပြည့်နဲ့ပါ။ သတ္တိတွေ ရှိလှချည်လား... သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အစ်ယောက်မှပါမလာဘဲ တစ်ယောက်တည်း အတန်းထဲမှာ လာ တဲ့နေတာလေ။

နာရီက ကိုးနာရီထိုးပြီမို့ Class စတော့မှာပါ။ Teacher လောသေးသရွေ့ ဒင်း ခြေထောက်ရွေ့မည်မထင်။ ဇွဲကတော့

၁၉၈ □ မမသဒ္ဓါမောင်

သြချလောက်ပါပေရဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မလုပ်ရက်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ကိုယ် ပြောထားသားပဲ နန္ဒာရဲ့၊ မင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ အတွေးထဲ အမြဲဝင်နေပြီမဟုတ်လား။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ညကပဲ date ကျသေးတယ်လေ”

“အံ့မာ... နင်နော်”

“ဟော၊ မျက်နှာလေးတောင် ရဲလာပြီ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ မှန်နေပြီမဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ နန္ဒာရဲ့၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဒီကောင်လေး အမှန်တကယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ ကိုလေ”

“တော်ရုံပဲ စ၊ ပါ ဖိုးယံရယ်၊ Teacher လာတော့မှာ ဟဲ့။ သွားပါတော့”

“ချို့ပြောရုံနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သွားပါ့မလဲဗျ။ သစ် ဆိုင်သူရဲ့အမိန့်ကိုပဲ နာခံရမှာပေါ့”

“ရှေးဟုတ်”

Corridor ထောင့်ချိုးမှ Teacher လျှောက်လာတာ

ကို လှမ်းမြင်လိုက်တာမို့ Physics စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ဒင်းကိုတော့ Teacher မောင်းထုတ်မှပဲ လစ် နှာထင်ပါရဲ့။

“အင်း... Pratical မရှိတော့ ကိုယ်တို့အဆောင်ကို လောတော့ဘူးပေါ့နော်။ လွမ်းသလိုလိုကြီးပဲကွာ”

“Teacher လာနေပြီဟဲ့။ သွားပါတော့လို့ဆို”

“ချို့ကလည်းလေ၊ ဒီမှာ မျက်နှာလေးတောင် ကြည့် လို့မဝသေးတာကို ကိုယ်ချင်းမစာနာ ဇွတ်နှင်နေတာပဲ။ ဝဋ်လည် လိမ့်မယ်၊ သိလား”

“အံ့မာ... သူကပဲ ရာရာစစ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခါလေးပဲ ပြုံးပြပေးပါလား နန္ဒာ၊ အပြုံး လေး လက်ဆောင်ရတာနဲ့ ကိုယ်ချက်ချင်းသွားမှာပါ”

“ဟယ်... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက နင်ဘယ်လို ကောင်လေးလဲဟဲ့”

“တစ်ခါလေးပဲလေကွာ၊ နော်... နော်”

“ဟဲ့၊ ဟိုကောင်လေး၊ ကိုယ့် Class ကိုယ်မတက်ဘဲ”

နဲ့ ဒီမှာဘာလာရှုပ်နေပြန်တာလဲ”

Teacher ဝင်လာပြီမို့ သူ့မျက်နှာ အိလယ်လယ်လေး ဖြစ်သွားလေ၏။ ကောင်းတယ်... ဒီလောက်အတင့်ရဲမှတော့ Teacher ဆူတာ ခံပေဦးတော့ မိုးယံပိုင်ရေ။

“မရှုပ်ပါဘူး Teacher ရဲ့”

“မရှုပ်ရင် ဘာလို့ ဒီမှာရှိနေတာလဲ... မင်းကိုယ်မင်း State ကျောင်းသားမှတ်နေသလား။ ကျောင်းကို ဒီအရပ်ကြီး ဘာကိစ္စယူလာတာလဲ”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော့်ချစ်ချစ်အတွက် လက်ဆောင်ယူ လာတာပါ”

“အလိုတော်”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာလေ၏။ သူ့ပုံစံက သူ့နိုး လူမိဖြစ်နေတာတောင် လေသံက နည်းနည်းမှမလျော့ပါလား။ ဘယ်လိုမှန်းမသိပါလေ။

“ကိုယ့်ကိုယ်စား ပွေ့ထားပေးနော်။ ညနေစောင့်နေ မယ်၊ သိလား။ သွားပြီနော် ချစ်ချစ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့”

Teacher ရှေ့မှာပင် လွန်းနှင့်ချို့အကြား ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အရပ်ကြီးကိုချပေးလျက် တီးတိုးပြောကာ တစ်ချိုးတည်းလစ်လေ တော့၏။ စောစောစီးစီးအရွှန်းဖောက်သလို ရယ်သံတွေမစဲ။

Teacher က ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် စာစသင်ရန် အစပျိုး တော့မှပဲ မျက်နှာပိုးတွေ သပ်နိုင်ကြလေသည်။

ဆောင်းတွင်းချမ်းချမ်းစိမ့်စိမ့်ရာသီမှာ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးက နွေးနေသလိုနယ်ပင်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိတော့ဘူး၊ ဒါကြီး အိမ်ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူး ချို့ရဲ့၊
ကိုကိုသိရင် သေပြီပဲမှတ်”

“အဲဒါဆို နင် ဘယ်နားလွှင့်ပစ်ခဲ့မှာလဲ၊ ဒါကြီးက တန်
ဖိုးနည်းတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ လွန်း”

“ချို့ပဲ ယူသွားလိုက်လေ”

“အမယ်လေးလေ၊ ငါက လိုင်းကားတိုးစီးတာ ဒီအရှုပ်
ကြီးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုပေးတာမှမဟုတ်တာ”

၂၀၄ □ မမသဒ္ဓါမောင်

“အို! ဘယ်သူပေးပေးပေါ့၊ လွန်းပေးရင် ချိုက ယူရမှာပဲ... ရော့”

“ဟဲ့၊ မယူပါဘူးလို့ဆို”

လမ်းလျှောက်နေရင်း လွန်းတို့နှစ်ယောက်လက်ထဲမှာ အရုပ်ကြီးကို သူတစ်လှည့်ငါတစ်လှည့် ပေးနေသည့်မြင်ကွင်းက လူရယ်ချင်စရာပင်။ ပြဿနာကို စမ္မေးတဲ့နေရာမှာတော့ မိုးယံပိုင်က ထိပ်ပါပဲ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့အရုပ်ကြီးကို အိမ်မှာ ကိုကိုမမြင်အောင် ဘယ်လိုဝှက်ထားလို့ ရပါ့မလဲနော်... ခက်ပါရဲ့။

“ဟိ!”

“အမေ့!”

နဘေးမှဖြတ်သွားသည့်ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်သွားသလို လွန်းလက်ထဲမှအရုပ်ကလည်း ကွန်ကရစ် Platform ပေါ် ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။ အလို! ဒီနေ့မှ သူ့ကားနဲ့အတူ တွေ့ရတော့တာပါပဲလား။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ၊ ကိုယ်စောင့်နေပါတယ်လို့ပြောထားရဲ့သားနဲ့ နန္ဒာရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဆောင်ရှေ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စောင့်ဘဲ ကားဂိတ်ကို လစ်ရတာတုန်း”

ချိုက ဖုန်ပေသွားသည့်အရုပ်ကို ပြန်ကောက်ကာ သဲတွေ ခါချနေပါသည်။ ဒီကိစ္စကို အမြန်ဖြတ်မှပါပဲလေ။ ဒါမှ ဒီအတ်လမ်းက ရှည်နေဦးမှာကိုး။

“အတော်ပဲ၊ ရှင်အရုပ် ရှင်ပြန်ယူသွားချေ။ ဒီမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပြဿနာပေးနေတယ်”

“ဟာ... နန္ဒာကလည်း”

သူပြန်ပေးလို့မရအောင် နောက်ခန်းမြှတင်းဝမှ အရုပ်တို့ အတင်းထိုးထည့်လိုက်တာမို့ ကားထဲသို့ ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ရောက်သွားတော့၏။ ကဲ၊ ကိစ္စဝိစ္စတော့ မြန်မြန်ဖြတ်ပြီလေ။

“နန္ဒာကတော့ လုပ်ပြီကွာ၊ ကိုယ်သေချာပြောထားပါလျက်နဲ့ ဒီလိုချည်းပဲ ဆက်လုပ်နေတာပါလား”

“ဒီမှာ ရှင်၊ ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လွန်တာရော၊ စကားလွန်တာတွေပါ များနေပြီ မိုးယံပိုင်။ ဒီမျှနဲ့ တော်သင့်ပြီထင်တာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူက အရေးမကြီးသလိုမျိုးပုံစံဖြင့် ကားပေါ်မှ အမြန် ဆင်းလိုက်လေ၏။ ချိုကတော့ လွန်းခါးကို ဖျတ်ခနဲတို့ကာ သတိပေးလိုက်ပါသည်။ ဘာလို့ကြောက်ရမှာတဲ့လဲ... လွန်းဘဝမှာ ကြောက်၊ ချစ်၊ ရိုသေရတာဆို၍ ကိုကိုတစ်ယောက်သာ ရှိတာပဲလေ။

“ကိုယ့်ကို ဒီလိုကြီးတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ နန္ဒာရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လောက်အထိချစ်မှန်း နန္ဒာသိရဲ့သားနဲ့”

“အို! ဘာဆိုင်လို့သိရမှာလဲ၊ ဘာမှမသိချင်ပါဘူး၊ ဖယ်ပါ”

ရှေ့မှကာထားသည့် သူ့လက်တို့ကို ဖတ်ခနဲပုတ်၍ ဖယ်လိုက်မိ၏။ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့တော့ လွန်းဆီက အဖြေတစ်ခုခု မရရင် လှည့်ပြန်မည့်ပုံစံ မပေါ်သလိုပါပဲလား။ မနက်ကလိုမဟုတ်ဘဲ တည်သလိုရှိနေသည့် သူ့မျက်နှာထားကြောင့် စိတ်ထဲထင်သွားရလေသည်။

“ချိုမာ”

“ဘာတုန်း”

“ဒီနေ့ နန္ဒာ့ကို အိမ်အထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ ချိုမာ ကူညီပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ပညာရှိလှသည်လားဟယ်၊ ငါနဲ့လွန်းက ဆန့်ကျင်ဘက်မှာနေတာဆိုတော့ ငါ့ကို (၉၆၉၃)နဲ့ သွားလို့ပြောတာပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး ချိုမာရဲ့”

“ရပါတယ်... ရပါတယ်... ဒီလောက်ပြောတာနဲ့ ငါက အလိုက်သိပါတယ်နော်၊ နင်သာ ငါ့လွန်းကို သူ့နန်းတော်အရောက် ပို့ဖြစ်အောင်သာပို့ဖို့ ပြောခဲ့ပါပေရဲ့။ စိတ်ချမယ်နော်”

“OK, Thanks...ပါ ချိုမာ”

“မလိုပေါင်ရှင်”

ချိုက ပြောပြောဆိုဆို လွန်းဘေးမှထွက်သွားတာကြောင့် အံ့သြနေရာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ အလို! ချို့ကိုများ ‘ပ’ထုတ်လိုက်တာ မြန်ပါ။ အတော်လူလည်ကျတဲ့သူပါပဲလားနော်။

“ချို့၊ ချို့... နေဦးလေ”

“သူနဲ့လိုက်သွားစရာလား နန္ဒာရဲ့၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်ဆိုနေမှ”

“ရှင်နဲ့ဘာလိုက်စရာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ မလိုဘူး”

ဒီလောက်ငြင်းနေသည့်ကြားထဲမှ သူက လွန်းရဲ့လက်
ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေ၏။

အို! ကျောင်းထဲမရောင် သူ ရဲတင်းလွန်းလှသည်လား။
လက်ကိုရုန်းဖယ်လိုက်ပေမယ့် သူ့လက်ကိုက မြဲမြဲလွန်းနေတာ
လေ။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်နော်”

“သိပ်ရှင်မပျက်နဲ့လေ နန္ဒာရဲ့၊ ကိုယ်နဲ့မင်းပုံစံက အများ
အမြင်မှာ စိတ်ကောက်နေတဲ့ရဲတဲပျံမျိုးဖြစ်နေတာကိုလည်း သတိ
ထားဦး”

“ဘယ်လို”

ရှက်တရက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိရသွားတာမို့ ဝေ့စိုက်
ကြည့်လိုက်မိစဉ် လွန်းတို့ကို ပြုံးမိစိဖြင့် ကြည့်ကြည့်သွားကြသည့်
ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှက်လိုက်
တာနော်... သူ့လုပ်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်းပုံစံနဲ့ လူကိုထိခိုက်မှုတစ်ဖန်
လုပ်နေပြန်ပြီလေ။

“ပြောနေတယ်နော်... လွှတ်လို့၊ ရှင် အမှတ်သည်း

ခြေမရှိဘူးလား မိုးယပ်ပိုင်”

“လုပ်ချင်လည်းလုပ်ပေါ့ နန္ဒာရဲ့၊ ကိုယ်ခွင့်ပြုထားတာ
ပဲဟာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို နာအောင်လုပ်ပြီးရင်
တော့ အလျော်ပြန်ပေးရမှာ၊ ဒီတိုင်းတောင် မရဘူး။ အတိုးပါ
အစစ်ပေးရမယ်၊မှတ်”

လူက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ အလိုလေး! လက်
ညှိုးထောင်ပြပြီး ကြိမ်းနေလိုက်တာများ တကယ်လုပ်မယ့်ပုံနဲ့
မိလေ။ သူလည်း လွန်းလိုမျိုး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်မှန်း
လက်တွေ့သိဖူးပြီးပြီမို့ လန့်သွားရတာအမှန်ပါပဲ။ ဘယ်လောက်
ပဲ ရဲတယ်မာတယ်ပြောပြော ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်
ပြီးတော့ လွန်း မရဲဝံ့ပါလေ။ လွန်းက မိန်းမသားပေကိုး။

“ရှင်နော်”

“ကိုယ်ပြောတာကိုသာ နားထောင်ပါကွာ။ လိုက်ပို့ပေး
မယ်ဆိုတာကို ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့ရဲ့ပဲ။ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ၊
လား...”

“အို! ရှင်၊ ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို သိလည်းမသိဘဲ
များ မလိုက်ဘူးဆို”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ နန္ဒာရဲ့၊ မင်းကို အိမ်အထိရောက်
အောင် နေ့တိုင်း ကိုယ် bus ခဲ့လိုက်ပို့နေတာများ ကြာနေ

“ဟင်!”

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ကားနဲ့ပို့တာကို လက်ခံလိုက်ပါလား
Please...”

ဝေဝေဝါဖြစ်သွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! သူက၊ သူက ငါ့
ကို နေ့တိုင်း bus စီးပြီး နောက်ကနေ လိုက်ပို့နေတာ ကြာ
တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူ့ကိုမတွေ့တာ အဘယ်မျှကြာပြီလဲ။ အ
အယောင်လေးတောင်မှ မမြင်ရတာကို သူညာပြောပြီထင်တယ်။

“အို. . . ဘာလုပ်တာလဲ”

အတွေးမဆုံးခင် ပခုံးကိုတွန်း၍ ကားထဲဝင်ခိုင်းနေရင်း
လူက ယိုင်ထိုးလျက် သူ့ကားပေါ် ထိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွား
လေ၏။ ဇွတ်ပါပဲလား၊ ဒီလူ ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှန်း သိသိကြ
လွန်းတော့ ပတ်သက်မိတော့မှာလေ။ ဒုက္ခပါပဲလားနော်။

“ရှင်နော်”

“ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့နော်၊ ပြီးမှ ကိုယ့်အဆိုးမဆိုလေ
နဲ့ ကိုယ့်ကို မေမေကတော့ လူဆိုးလေးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထား
တာ နန္ဒာရဲ့”

သူက ပြုံးစစပြောကာ ကားစက်ကိုပင် ခွီးချေပြီ။ ငြိမ်
မနဲမောင်းထွက်သွားသည့်ကားပေါ်မှာ အလန့်တကြားပါလာခဲ့ရ
လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ လွန်းလို့မိန်းကလေးက သူ့အလွယ်တကူ
ခေါ်တာမျိုးကို လက်ခံတဲ့အဖြစ်နဲ့ကြုံရတယ်လို့။ တခြားလူတွေ
မြင်ရင် လွန်းကို ခပ်လွယ်လွယ်ကောင်မလေးလို့ သတ်မှတ်ကြ
လေမလား။ အတွေးတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာရစဉ် သူက
တစ်နေရာမှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်! . . . ဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိသေးလို့ ဒီမှာ ခဏရပ်လိုက်တာပါ
နန္ဒာရဲ့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ရှင်ပြောတော့ဖြင့် အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမလို့ဆို။ လူတို့
ဘယ်လိုသဘောရှိမှန်းမသိ ကားပေါ်အတင်းခေါ်တင်လားခေါ်ရဲ့၊

ပြောချင်သမျှ လိုသလိုပြောနေတာ... တရားမျှတရဲ့လား ယံပိုင်”

“နန္ဒာ ကြားဖူးမှာပါ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ အားလုံး တရားမျှတတာချည်းပဲ။ စစ်မှာလည်း အင်အားကြီးတာငယ်တာ၊ လက်ဆန်းတာ မဆန်းတာမျိုး ထည့်တွက်ဖို့မလိုသလို အချစ်မှာလည်း မိုးနဲ့ပြေဆိုတာ၊ အဆင့်အတန်းဆိုတာမျိုး ထည့်တွက်ဖို့မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ်တို့ကမ္ဘာကြီးကို အာဒိဋ္ဌဝေက စခဲ့တယ်ဆိုတာ သမိုင်းအစ မဖော်ပြချင်ပေမယ့် မင်းကိုအသည်းနှင့်အောင် ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ နန္ဒာ။ ထွင်လုံးတွေကြီး ဖြားယောင်းတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး ကိုယ် လုပ်မပြချင်ဘူး။ ချစ်တယ်ရိုးရိုးလေးပြောပြဝန်ခံရုံပါပဲ”

တရားရေ!... ကားကိုလည်း Lock ချထားသေးတယ်ဦးတော့ လူပြတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ကားကို ထိုးရပ်ထားတာ။ နောက် လွန်းကိုလည်း ချစ်စကားတွေ သိကုံးပြောနေတာ။

ဒါ၊ ဓားပြတိုက်တာမဟုတ်ရင် ဘာများဖြစ်မှာလဲ။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြန်မဖြေဘူးဆိုရင်တော့ ကားနဲ့ ဆက်မောင်းဖို့ လုံးဝဆန္ဒမရှိဘူးနော်”

ကဲ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ စိတ်တိုတာထက် စိုးရွံ့မှုက ရင်ကို ခိုလို့သာ ဖြစ်ထွန်းလေ၏။ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာကို စိုးရိမ်စရာထက် လက်ရှိအနေအထားမှာ မည်သို့ရုန်းထွက်ရမည်မှန်း ထင်တော့ ထောင်ချောက်မိတဲ့ယုန်သူငယ်အဖြစ်သို့နယ်လေ။

အခန်း (၁၈)

“အဲဒါနဲ့ နင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရရော ဆိုပါတော့?”

“မိန်းမ... အဲဒါ ရှင့်စနက်လည်း ပါတယ်။ ရှင်သာ
သွန်းကို ထားမသွားရင် ဒီလိုအတင့်ရဲမှုမျိုး သူလုပ်တဲ့မှာတဲ့လား။
အကတည်းမှပဲ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး။”

“ဟိဟိ၊ ငါ့ကိုတော့ ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ။ နင့်ဘဲဘဲ
ကိုပဲ ကဗျာတွေစာတွေ စိကာသီကုံးပြီး ပြောချင်တော့မှာပေါ့။
ဪ၊ အချစ်... အချစ်... ‘အ’ပြီးချစ်တဲ့ အချစ်ပေပဲကိုး”

“နင်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လွန်း စိတ်တိုပြီး ချို့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်တော့ မျက်နှာ၊ ရှုံ့ပြ အနာခံပြီး ဆက်စ၊ နေသေးတာလေ။ အလိုလေး နော်... ရှက်ဖွယ်အတိပါပဲလား။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးပါတယ် ဆိုတဲ့ လွန်းရဲ့မာနတွေက အချိန်ပိုင်းကာလလေးမှာ သူ့လက်ထဲ ဝကွက်အပ်တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင် ထားပါ့မလဲ။

ဥံတာ၊ လွန်းကိုက ညံတာပါလေ။ သူ ဘယ်ခြေကို လှမ်းသလဲဆိုတာ မမှန်းဆဲရဲဘဲ သူဆင်တဲ့အကွက်ထဲ လုံးလုံး လျားလျားကြီးကျသွားတာ လွန်းလောက် ညံဖျင်းတဲ့မိန်းကလေး မျိုး ဘယ်သွားရှာကြမှာတဲ့လဲ။ အဲဒီနေ့က လွန်းရဲ့ခေါင်းတညိတ် မှာ သူ အဘယ်မျှပျော်ရွှင်ခဲ့သလဲဆိုတာ လွန်းမျက်မြင်ပါ။

တကယ်လည်း လွန်းကို အိမ်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ဖို့ ပေးခဲ့တယ်။ လွန်းတို့ရပ်ကွက်ထိပ်လေးမှာ ကားရပ်ပြီး အိမ်အထိ လမ်းဆင်းလျှောက်ခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ လွန်းရဲ့အခြေအနေ ဘယ် လိုဘယ်ပုံရှိမှန်း သူသိသိကြီးနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့တာမို့ ဒါကို အချစ် စစ်လို့ ခေါ်မည်လေလား။

“ဟယ်... ဘာလုပ်တာလဲ”

မေးစေ့ကိုကိုင်ပြီး မျက်နှာကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်ကြည့် လိုက်သည့် ချို့လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်နှယ် လူကို အဏုလုံ ပဋိလုံ စစ်စစ်ဆေးဆေးကြည့်ရတယ်လို့။

“နင့်မျက်နှာ ချိုင့်သွားပြီလားလို့ စစ်တာလေ”

“အို၊ လွန်းက ဘာလို့ မျက်နှာချိုင့်ရမှာလဲ”

“ပြောလို့ရမလား... သူ မွေးမွေးပေးလွန်းရင် နင့်ပါး ဖါးလေး ချိုင့်ချိုင့်သွားမှာလေ”

“ဟင်! အယုတ်တမာမ၊ လူကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့လိုက်ပြော ဦး ကဲ”

လွန်းမျက်နှာ ထူပူရက်အမ်းပြီး ချို့ကို တဘုန်းဘုန်းထု လိုက်မိတော့၏။ နားရှက်စရာစကားတွေကို ချို့ ဘယ်လိုများ ပြောထွက်ပါလိမ့်နော်။ ရှက်စရာကြီး... သူက ဒီလိုအခွင့်အရေး ယူတတ်တဲ့ကောင်လေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ လွန်းလက်ဖျားကို ဆွဲ ယူဆုပ်ကိုင်ရုံမျိုးသာ ပြုမူတတ်တာလေ။ ဟိုတစ်ခါ အတန်းထဲ ရောက်လာပြီး လွန်းနဖူးကို မွှေးသွားတာကတော့ ချွင်းချက်ပေါ့

နော်။

“ယောက်ျားဆိုတာ ကျားဟဲ့၊ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကျားရယ်
လို့ မရှိဘူး”

“အဲဒါဘာစကားကြီးတုန်း... လေသံကိုက အပျိုကြီး
လေသံပေါက်နေပြီ”

“ငါအတည်ပြောနေတာနော်၊ လွန်း၊ ရယ်စရာမထင်နဲ့”

“အင်းပါ”

“ချစ်တာကို မချစ်နဲ့လို့ ငါမတားလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စည်း
တစ်ခုကိုတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာလေးထားဖို့ သတိပေးချင်လို့ပါ”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ဒီသူငယ်ချင်းလေး
သာ လွန်းအပေါ် စိတ်နှလုံးစေတနာ ဖြူစင်ကောင်းမွန်လွန်းတာ
ကို လွန်းအသိဆုံးပါလေ။

“ဘာများလဲ”

“နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ချိန်ရင် လူရှင်းတဲ့နေရာကို
မသွားနဲ့။ ပန်းခြံခေါ်ရင် မလိုက်နဲ့။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ မဝင်နဲ့။ သူ့သူ
ငယ်ချင်းအိပ်ဆိုပြီး ခေါ်ရင်လည်း မပါမိစေနဲ့။ အဲဒါ ကြပ်ကြပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သတိထားပါ လွန်းနန္ဒာ”

“လိုက်သွားမိရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“နင် စောစောစီးစီး လင်ရသွားမှာစိုးလို့ဟဲ့... ဟိုက
အတည်ပဲပြောပြော၊ အကြည်ပဲဆိုဆို၊ ပျော့ပြီးမပါသွားစေဖို့ သတိ
ပေးနေတာ။ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူး သူငယ်မရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမ သေသေချာချာမှတ်
ထားပါ့မယ် ဆရာလေးရယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

ချိုက လွန်းကို အသည်းယားပုံဖြင့် မျက်စောင်းခဲလေ
တော့၏။ သူငယ်ချင်းမလေးကို တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်
လို့ သတိပေးသတဲ့။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ချိုပါ
လိမ့်နော်။ တကယ်စေတနာထားမှန်းလည်း သိတာမို့ ချို့ပန်းလေး
ကို အသာဖက်မိစဉ် ချိုက တွန့်ခနဲရုန်းလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့ကိုလာမဖက်နဲ့ရှင်၊ မိုးယံပိုင်မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ချိုကလည်းကွယ်”

“မတူမှန်းတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သလိုလိုတော့ရှိသား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က ငါနဲ့မတူတော့ဘူးလေ”

“ဟင်၊ လွန်းက ဘာဖြစ်နေလို့တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင့်လက်တွေ အရင်လိုမသန့်တော့ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဒီလက်တွေနဲ့ နင့်ကောင်လေးကို နင် ကိုင်ဖူးထုဖူး ပြီမဟုတ်လား။ လိပ်မယ်မကြလေနဲ့၊ ငါသိပြီးသား... မိလွန်းရဲ့။ ဖယ်စမ်းပါ၊ ပဲ့တယ်”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ကြီးကျယ်တာပေါ့၊ ကျွန်မမှာ (၁၅၀၀)တန် နှလုံးသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတာကိုး။ နင်က ရောင်းလို့ ကုန်သွားတဲ့ ရောင်းကုန်ကြီး”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်လိုက်မိကြ၏။ တကယ်ပဲ လွန်းက ရောင်းကုန်ကြီးဖြစ်သွားပြီလား။ မဟုတ်တာ... ချစ်သူ ထားမိတာလောက်နဲ့ သူ့ဆီ အကုန်ပါသွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်မှ

မဖြစ်နိုင်တာနော်။

“ချို”

“ဘာတုန်း”

“နင် ငါ့ကိုများ ကြိုက်နေတာများလားဟင်”

“ဆောင်းတွင်းကြီး ပိုးကြီးပစ်ချလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုများ ယောက္ခလျာ ထင်နေသလား။ အစုတ်ပလုတ်မ၊ အနုတ်စုတ်မ၊ ကုတ်စုတ်မ၊ အသည်းဗလာမ... ကဲ”

“ဟင်းဟင်း... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟယ်”

ဒီတစ်ခါ ချိုကို ကျစ်ကျစ်ကလေး ဖက်မိတော့ ချိုက မရုန်းတော့ပါလေ။ ဝမ်းနည်းရှာလို့ ထင်ပါရဲ့၊ လွန်းကိုမပိုင်တော့ ဘူးလို့များ ချို ယူဆထားပြီမို့လို့ အခုလို ဝမ်းပန်းတနည်းပြော ထွက်တာမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။

“ဟာ! ကုန်ပြီ ကုန်ပြီ၊ မှားနေပြီ နန္ဒာရဲ့၊ လူမှားနေပြီ။ နန္ဒာဖက်ရမှာက ကိုယ်လေ... ချိုကိုမှမဟုတ်ဘဲ။ ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါ”

ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် ရောက်လာသည့်သူ့ကြောင့်ချိုကို

အမြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိလေ၏။ ထမင်းစားပြီးချိန် ဘယ်လိုရောက်
လာပြန်ပါလိမ့်နော်။

“လိမ္မာတယ်၊ ဒါမှ ကိုယ့်ချစ်ချစ်”

“နင်နော်... အတန်းထဲလာပြီး အမျိုးမျိုးလာလုပ်တာ
ခဏခဏပဲ”

“ဘာ၊ နင်လဲ နန္ဒာရဲ့ မောင်လို့ခေါ်ပါကွ”

“ဟဲ့၊ အရှက်ကိုမရှိဘူး၊ လူကြားထဲ ဘာတွေလာပြော
နေတာလဲ”

“ချိုဘာမှမသိဘဲနဲ့ ပဲကြားက ဆားလိုနေရာတိုင်း မထီ
ချင်ပါနဲ့ဗျ”

“ဘာ”

“ညနေ Pratical မရှိဘဲ Minor အချိန်တွေပဲ ရှိတာ
မဟုတ်လား”

ကြည်စမ်း! ညာတာပါတေးနဲ့ လွန်းတို့ရဲ့ Time Table
ကို ဘယ်လိုသိခဲ့ပါလိမ့်နော်။ အရင်လို စားပွဲရှေ့မှာ မတ်မတ်
ရပ်ပြီး စကားပြောသလိုပုံစံမပြဘဲ စားပွဲပေါ် ကိုယ်စောင်း လှော်

ထောက်ပြီး ပြောနေတာမို့ လွန်းက မျက်နှာနီးတာကို ရှောင်သည့်
အနေဖြင့် နောက်ကိုမှီထားတာ ကျောပင်တောင့်နေပြီလေ။

“ကိုယ်နဲ့ date ရအောင်လားဟင်”

“ဘာကြီးလဲ”

“နန္ဒာရဲ့မောင်လေကွာ၊ မနွေတစ်နေ့ကပဲ ချစ်သူဖြစ်
ခွင့်ရတဲ့ကိုယ့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်မယ်မကြံနဲ့နော်။ ကိုယ်
က လက်ရဲဇက်ရဲဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“တိုးတိုးနော်”

“တိုးတိုးပြောတာ ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်မှာပဲ
ပြောရတာလေ နန္ဒာရဲ့။ လာလေ၊ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေး
ပြောကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ မျက်
လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ... အတန်းလစ်တတ်အောင် သူ
လုပ်နေတာပါလား။ ချိုက လွန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ဆွဲထား
တာကို သူက မကြည်သလိုကြည်လိုက်တာမို့ ချိုက ကြောက်
သွားသလို လက်ကိုလည်း လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဝဋ်လည်တတ်မှန်း ချိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“မိုးယံနော်၊ လွန်း မလိုက်ချင်ဘူး။ အတန်းရှိပါသေးတယ်ဆိုနေမှ”

“တစ်ခါတလေ အတန်းလစ်တာပဲ နန္ဒာရယ်၊ အတန်းလေး တစ်ခါပျောက်သွားရုံနဲ့ ဆရာမတွေ မသိပါဘူး။ ဒီတိုင်းခေါ်လို့မလိုက်ရင် ကိုယ်ပွေ့ချီပြီး ခေါ်မှာနော်၊ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“မလုပ်နဲ့နော်”

“ဒါဆိုရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့”

နှေးတုံနှေးကွေးဖြင့် ထရပ်လိုက်ချိန်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချိုကုန်ာ ကွက်ခနဲပျက်လေ၏။ ချိုရယ်... လွန်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်နဲ့ ချိုနဲ့အတူရှိချိန်တွေ ပျက်ရပါပေါ့လား။ အထူးသဖြင့် စာသင်ချိန်လစ်တဲ့ကျောင်းသူစာရင်းထဲမှာ လွန်းရဲ့ ခုံနံပါတ်နဲ့နာမည်တကာ ပိုပြီးနာမည်ပျက်စရာကောင်းနေပြီလေ။ ရှင် နည်းနည်းမှ နားလည်မှုမရှိပါလား မိုးယံပိုင်ရယ်။

“Clever...”

သူ့ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း ကားပေါ်ထိ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ချို

ကြီးမှာထားတဲ့စကားတွေက နားထဲမှာ အလိုလိုကြားနေတာမို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတိုင်း ခေါင်းခါမြဲမို့ နောက်ဆုံးတော့ ကန်ဆောင်သို့သာ ရောက်လာပါသည်။

“ကိုယ်မကျေနပ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“နန္ဒာက ချိုကို ကိုယ်ထက်ပိုချစ်နေလို့လေ။ ချိုစကားဆို အမြဲတမ်းနားထောင်ပြီး ကိုယ်ပြောလိုက်တိုင်း No ဆိုပြီး ဒီဆင်းလေးက ခါပြတာ ကိုယ်မသိဘူးများထင်နေသလား။ ဒီတစ်ခါငြင်းရင်တော့ ဟောဒီပါးပြင်လေးကို ဒဏ်ခတ်မှာပဲ”

“ဟင်!”

“ကဲ၊ ပြော... မောင်လို့ခေါ်မလား မခေါ်ဘူးလား”

ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ဖက်ထားပြီး အတင်းအကျပ်စေခိုင်းခြင်းရဲ့နောက်မှာ လွန်း၏ရင်ခုံနံသံတွေကိုသာ အကျယ်ကြီးကြားနေတာကိုသာ သိတော့တာအမှန်ပါလေ။

လေးလကြာပြီးနောက်...

A burnt child dreads fire.

တစ်ခါသေဖူးက ဖျဉ်ဖို့၊ နားလည်ပါ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

ဒီနေ့ စိတ်မကြည်ပါဘူး။ စာမေးပွဲဖြေရန် ကျောင်းတွေ
ပိတ်ထားပြီး အိမ်ရှင်းတာတွေ အဝတ်လျှော်တာတွေကို လုပ်ပြီး
ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကို မကွက်စမှ လူးရင်း
အရက်ရုံနဲ့ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလူးပြီးစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားလိုက်
မူလေ၏။

“နန္ဒာ”

အလို! ရောက်လာပြန်ပါပြီ။ ကိုကိုနဲ့တစ်နေ့နေတိုးရင်
တော့ ပြဿနာတက်တော့မှာပဲဟု ရင်ထဲပူလိုက်သွားပါ၏။ မောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကတော့လေ၊ စိတ်ထဲလုပ်ချင်ရင် ချက်ချင်းထလုပ်တတ်တဲ့အကောင်ကို မဖျောက်ပါလားနော်။

“မောင်၊ အိမ်ကိုဘာလို့လာရတာလဲ။ ကိုကိုနဲ့တိုးတော့မှာပဲ”

“နန္ဒာ့ကိုကိုက အလုပ်သွားတာမဟုတ်လား။ ဘာလို့စိတ်ပူနေတာလဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ အလုပ်သိမ်းတဲ့ နေ့မျိုးမှာ ဒီလို နှစ်နာရီလောက်နဲ့ ပြန်လာတတ်တယ်”

မောင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်မှာ မတ်မတ်ရပ်နေလေ၏။ အပေါ်မတက်ပုံထောက်ရင်တော့ လွန်းကိုအပြင်ထွက်ဖို့ ပြောတော့မှာထင်ပါရဲ့။ စာမေးပွဲနီးနေလို့ စာတွေမနည်းကြီးစားပြီး ကျက်နေရမှန်းသိလျက်နဲ့လေ။ ပြီးတော့... စာကျတ်တိုင်း လွန်းရဲ့စိတ်တွေက မောင့်ဆီ လွင့်ယုံသွားတတ်တာမို့ စာကျက်တဲ့စိတ်ကို အနှောက်အယှက်ဖြစ်တာ တော်တော်လေးကြာချေပြီ။

“မောင်နဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပါ နန္ဒာ”

“ဟင်! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ မောင်ရဲ့၊ လွန်း စာကျက်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတာ”

“မောင့်မှာ ပြောစရာတွေရှိလို့ ခေါ်ရတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီမှာပဲပြောပါလား မောင်ရယ်။ ဘာလို့အပြင်ကို ခေါ်ချင်ရတာလဲ”

“ဒီမှာမပြောချင်လို့ပေါ့ နန္ဒာရဲ့... ခဏပဲကြာမှာပါ။ အလွန်ဆုံးကြာလှ၊ နာရီဝက်ပါ”

မောင့်မျက်နှာက ခပ်နွမ်းနွမ်းမို့ အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီနုန်း ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ! မောင့်ကို အိမ်က အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ နားချပြီလား။ သဘောမတူဘူး၊ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းပြီး ပြဿနာတက်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်ပါ မောင်၊ လွန်း လုံခြုံညီတော့ထဲပါရစဉ်း”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်တာမို့ အိပ်ခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်ကာ အပြင်ဝတ်လုံခြုံညီ လဲဝတ်လိုက်၏။ ဆံပင်တွေ သပ်သပ်ချပ်ချပ်ဖြစ်ရဲ့လားဟု မှန်ထဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သိပ်နပ်

ခါးပါးကွက်ပင် မခြောက်သေးခင် အပြင်ထွက်ရဦးမှာပါလားနော်။

အပြင်ရောက်တော့ တံခါးသော့ခတ်လိုက်ပြီး မောင်ရဲ့ နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ခဲ့ရ၏။ တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမပြောဘဲ လမ်းကိုသာ ကြည့်လျှောက်နေသည့် မောင်မျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်မိသော်ငြား မောင်က လွန်းကို တစ်ခါမှပြန်မကြည့်ပါချေ။ အတော့်ကို ရင်ပူနေရှာပြီထင်ပါရဲ့။

“ကန်ဘောင်မှာပဲ ပြောရအောင်”

ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပုံစံဖြင့်ပြောပြီး တံခါးဖွင့်ထားသည့်ကားပေါ်သို့ အသာတက်ထိုင်လိုက်ရ၏။ အရင်လို မောင်နားထိုင်တိုင်း တပြိုင်တိုင်ရင်ခုန်တတ်သလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်းရှိန်းပူလောင်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ကားရပ်ပြီး ကန်ဘောင်ပေါ် တက်လာချိန်ထိ မောင်က ဘာမှမပြောသေးပါချေ။ ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေသည်မှာ အကြာကြီး။ စကားစမပြောသေးတာမို့ အလိုက်သိစွာဖြင့် လွန်း နှုတ်ဆိတ်နေပါ၏။ မောင်ပြောချင်တာကိုသာ အားမနာတမ်းပြောမိစေလေ။

သက်ပြင်းချသံနောက်မှာ မောင့်အသံ ပေါ်ထွက်လာလေ

၏။

“လမ်းခွဲကြစို့”

“ဟင်! . . .”

“ကိုယ်တို့လမ်းခွဲကြစို့လို့ ပြောနေတာပါ လွန်းနန္ဒာ”

“မောင်. . .”

“ကိုယ်တို့ရဲ့ချစ်သူသက်တမ်းကို ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်

ကြရအောင်”

“ဘာသဘောလဲဟင်၊ မောင်၊ ဘာသဘောနဲ့ အခုလို

ပြောလိုက်တာလဲ”

လှိုက်ခနဲဝမ်းနည်းမှုက ရင်ဝကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်ခတ်လေ၏။ ‘လမ်းခွဲကြစို့’ တဲ့။ ပေါ့ပါးလှချည်လား၊ ဒီလိုလမ်းခွဲစကားကို မောင်နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့လေးပြောထွက်လိုက်တာပါလားလေ။ ဖြေရှင်းပေးပါ. . . ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတာကို လွန်းသိအောင် ပြောပါလားကွယ်။

“မောင်”

လွန်းခေါ်နေပေမယ့် မောင် လှည့်မကြည့်ပါချေ။ ကန်
ရေပြင်ဆီမှာသာ အကြည့်ကို ပို့ထားပြီး လွန်းကိုကျောပေးထား
သည်လေ။ ဒီလိုပဲလား... ရင်ချင်းအပ်လေ့ရှိတဲ့ အနေအထား
ကနေ ခုတော့ လွန်းကိုကျောခိုင်းရက်စက်ပြီလား၊မောင်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီလိုပြောဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသလဲ။
ချစ်သူသက်တမ်းတစ်လျှောက် ကြင်နာဖေးမစွာ တွဲခဲ့တဲ့လက်
တွေကို မြဲမြံမြဲမြံဆွဲခဲ့ပါလျက် ခုတော့ အလွယ်တကူပဲ ဖြုတ်ချ
ဖို့ မောင်ဆုံးဖြတ်ရတယ်လို့ကွယ်။

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်၊ မောင်ပြောတော့ဖြင့် လွန်းကို
... လွန်းကို အသက်လိုချစ်တာပါဆို”

ရှိုက်သံအဖျားခတ်သွားစဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်
က ပေါက်ခဲနီးကျသွားလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့
ဝေဒနာကို မောင်မသိလေရောသလား။

“မေးခွန်းတွေ မထုတ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်မှာ ဘာအကြောင်းပြ
ချက်မှ မရှိလို့ပါ”

“မောင်ကို... မောင်ကို အိမ်က တခြားသူနဲ့ပေးစား

မယ်ဆိုလို့ ပြောရတာလားဟင်။ စေ့စပ်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း မောင်
လက်ခံလိုက်ပါ။ လွန်းနားလည်ပေးပါမယ်။ လွန်းတို့ရဲ့...”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် လွန်းနဲ့သဘောမတူဘူးလို့ ပြော
လို့လား မောင်၊ ဟင်”

ရုတ်တရက် မောင့်အသံတိတ်သွားလေ၏။ မှန်ပြီထင်
ပါရဲ့ ဒါကိုကြိုသိနေရင် လွန်းကို ဘာကြောင့်များ မောင်ဖွင့်ပြော
ခဲ့တာလဲကွယ်။ အချစ်ဆိုတာက ချိုမြိန်တဲ့သစ်သီးမျိုးမဟုတ်ဘဲ
နုလုံးကို သွေးစီးစေမယ့် ဆူးတစ်ချောင်းလို သဘောသက်ရောက်
အောင်လို့ မောင် ဘာကြောင့်ဖန်တီးပေးခဲ့ပါသလဲ။

“ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ လွန်းနန္ဒာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့
အဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝဖျောက်ဖျက်လိုက်ပါ။ . . ကိုယ့်နာမည်ကို
လည်း မေ့လိုက်ပါလို့ပြောပါရစေ”

လွယ်လိုက်တာ၊ လောကမှာ မှတ်ရတာလွယ်ပြီး မေ့ရ
တဲ့အရာက အခက်ခဲဆုံးဆိုတာကို မောင်သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်။ ဘာ
ကြောင့် အခုလိုခပ်ဝေါ့ပေါ့လေး ပြောရက်တာပါလိမ့်။

၂၃၆ □ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင့်အင်း၊ မောင့်ကိုမေ့ဖို့ လွန်းချစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊
မောင့်ကိုမုန်းဖို့ လွန်းခေါင်းညိတ်အဖြေပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“...”

“မောင်၊ လွန်းကိုလက်ထပ်ပါလို့ လွန်း အတင်းအကျပ်
မတောင်းဆိုပါဘူးမောင်၊ စောင့်ပါဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် အနှစ်
(၂၀)ကျော်အထိ လွန်းစောင့်နိုင်ပါတယ်။ လွန်းကို... လွန်းကို
ဒီလိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်... ရက်ရက်စက်စက်ကြီး မပြော
လိုက်ပါနဲ့”

ရှိုက်သံက လေထဲလွင့်သွားလေ၏။ လွန်းရဲ့မျက်ရည်
တွေကို မမြင်ချင်ဘူးဆို၊ ဒီစကားကိုပြောခဲ့ပါလျက် လွန်းရဲ့မျက်
နှာကိုတောင် တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်တော့ပါလား။ ဒီလောက်
ထိ ခါးသည်းစွာ ဥပေက္ခာပြုရက်ပြီလားကွယ်။

“ကိုယ့်မှာ ပြောစရာဘာမှမကျန်တော့ဘူး လွန်းနန္ဒာ၊
ကိုယ်တို့ ဒီမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ကြပါစို့”

“မောင့်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်များရှိခဲ့လဲ။ လွန်းရဲ့မာန
ကို ရိုက်ချိုးချင်လို့ အခုလိုဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့တာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထင်ချင်သလိုသာ ထင်လိုက်ပါ”

“မောင်”

“မင်းကို ကိုယ်မေ့လိုက်ပါ့မယ် လွန်းနန္ဒာ... ဒါပါပဲ။

နောက်ကို လမ်းမှာ မတော်တဆဆုံခဲ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်ဖြစ်
ဖို့ ဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကိုယ် အရင်ဆုံးပြန်ပြီ လွန်းနန္ဒာ”

ကျောခိုင်းချေ့ပြီပဲ။ တကယ့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထား
ရစ်ခဲ့တာပါလေ။ တစ်ချက်လေးတောင် ငဲ့မကြည့်တော့ဘူးလား။
ဒီမှာ ရင်ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ကောင်မလေးကို ငဲ့ညှာသနားတဲ့
ဂရုဏာစိတ်လေးတောင် တစ်စက်ကလေးမျှ မရှိတော့တဲ့အဖြစ်
ပါပဲ။

“မောင်”

မကြားတော့ပါ။ နှုတ်ဖျားကအသံပင် မထွက်တော့ပြီ
ပဲ။ ကန်ဘောင်လှေကားထစ်တို့ကို မှန်မှန်နင်းလျက် ဆင်းသွား
သည့် မောင့်ကျောပြင်က အမြင်မှာ ဝေဝါးသွားလေ၏။ အခုချိန်
မှာ လွန်းရဲ့နှလုံးသားဟာ မောင် အမြီးတကြီးနင်းချေနေတဲ့ အဲ
ဒီလှေကားထစ်တွေနဲ့အတူတူဖြစ်နေတာကို မောင်သိပါရဲ့လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဂျိုက်သံဖြင့် ထိုင်ချလိုက်မိစဉ် တစ်ဖက်ကန်စောင်းရှိ
Canteen ထဲမှ သီချင်းသံက ဆူညံပေါက်ကွဲလျက် ပေါ်ထွက်
လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

အတူလက်တွဲခဲ့တဲ့ချစ်သူ x x x အတူစွန့်စားခဲ့တဲ့ချစ်သူ
x x x ယုံကြည်ချက်တို့ ခြေမှာလဲပြို x x x အခုတော့ အားလုံး
ပဲ စွန့်လွှတ်ပြီလား x x x

ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ x x x ဖျော်လင့်ခြင်းတွေ x x x ပြန်
ရုပ်သိမ်းခဲ့တဲ့မင်းကတိတွေ x x x အပြစ်မတင်ရက်ပါ x x x ကြင်
နာသူရေ x x x

သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့နေ့ရက်ထဲ x x x မင်းမရှိတဲ့လမ်းမ
ထက်မှာ ရင်ဆိုင်မယ် တစ်ယောက်တည်း x x x ငါလေ နာကျင်
စွာ ရှင်သန်မယ် x x x တို့နှစ်ယောက်ပြန်မဆုံတော့ဘူး x x x
ဟိုး x x x

ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့လမ်းခွဲလေး x x x မေ့နိုင်ရန်
ကြိုးစားဖို့အတွက် ခက်နေပြီလေ x x x ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
လမ်းခွဲလေး နောက်ထပ်ပြန်မလာတော့ဘူး x x x ဟိုး x x x

သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့နေ့ရက်ထဲ x x x မင်းမရှိတဲ့လမ်းမ
တွေထက် x x x သွားတော့မယ် တစ်ယောက်တည်း x x x ငါ
လေ နာကျင်စွာရှင်သန်မယ် x x x တို့နှစ်ယောက်ပြန်မဆုံတော့
ဘူး x x x

အတူလက်တွဲခဲ့တဲ့ချစ်သူ x x x အတူစွန့်စားခဲ့တဲ့ချစ်သူ
x x x ကိုယ့်ရဲ့အနားမှာ အမြဲရှိသူ x x x

ရေဆန်လမ်း မုန်တိုင်းထဲမှာ x x x ရင်ဆိုင်ဖို့ နောက်
ဆုတ်သွားပြီ x x x လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာ x x x နင်ထားခဲ့
တော့မလားလေ x x x

မင်းအချစ်တွေ x x x ဒီအချိန်ပြောင်းလဲနေပြီလား x x x
ယုံကြည်ချက်တို့ ခြေမှာလဲပြို x x x အခုတော့ အားလုံးပဲ စွန့်
လွှတ်ပြီလား x x x

ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ x x x ဖျော်လင့်ခြင်းတွေ x x x ပြန်
ရုပ်သိမ်းခဲ့တဲ့မင်းကတိတွေ x x x အပြစ်မတင်ရက်ပါ x x x ကြင်
နာသူရေ x x x ဟေး x x x ဟေ့ x x x

သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့နေ့ရက်ထဲ x x x မင်းမရှိတဲ့လမ်းမ

တွေထက် x x x သွားတော့မယ် တစ်ယောက်တည်း x x x ငါ
လေ နာကျင်စွာရှင်သန်မယ် x x x တို့နှစ်ယောက်ပြန်မဆုံတော့
ဘူး x x x

ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့လမ်းခွဲလေး x x x မေ့နိုင်ရန်
ကြိုးစားဖို့အတွက် ခက်နေပြီလေ x x x ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
လမ်းခွဲလေး နောက်ထပ်ပြန်မလာတော့ဘူး x x x ဟိုး x x x

သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့နေ့ရက်ထဲ x x x မင်းမရှိတဲ့လမ်းစ
တွေထက် x x x သွားတော့မယ် တစ်ယောက်တည်း x x x ငါ
လေ နာကျင်စွာရှင်သန်မယ် x x x တို့နှစ်ယောက်ပြန်မဆုံတော့
ဘူး x x x

ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့လမ်းခွဲလေး x x x မေ့နိုင်ရန်
ကြိုးစားဖို့အတွက် ခက်နေပြီလေ x x x ဟိုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
လမ်းခွဲလေး နောက်ထပ်ပြန်မလာတော့ဘူး x x x ဟိုး x x x

သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့နေ့ရက်ထဲ x x x မင်းမရှိတဲ့လမ်းစ
တွေထက် x x x သွားတော့မယ် တစ်ယောက်တည်း x x x ငါ
လေ နာကျင်စွာရှင်သန်မယ် x x x တို့နှစ်ယောက်ပြန်မဆုံတော့

ဘူး x x x

နောက်တစ်ခါ တိုပြန်မဆုံနိုင်တာ x x x အသည်းမှာ
သိနေပြီကွာ x x x ဟူဟူဟူး x x x

ရှိက်ကြီးတင်ဖြင့် ကန်ဘောင်အပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့
ကားလမ်းထက်ရောက်စဉ် ရိပ်ခနဲဝင်လာသည့်ကားတစ်စင်းကဲ့
မြင်ပြီးနောက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်သွားသည်ကိုသာ
နောက်ဆုံးသိခဲ့လေ၏။

□□□

အပိုင်း (၃)

Forget it !

မေ့လိုက်စမ်းပါ !

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေမိပါသည်။ ဟိုတစ်ချိန်
တရင်းတနီးရှိခဲ့သည့်လူတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်တဲ့အချိန်၊
မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်ရတာမို့ မင်သက်
ကြည့်နေစဉ် သူက ဖျတ်ခနဲပြုံးလိုက်လေသည်။

ဒီအပြုံးပေါ့၊ မြန်မာပြည်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ
တတ်လေ့ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်းလေး တွန့်ရုံသာ ရှားရှား
ခါးပြုံးတတ်တာဆို၍ 'ရုပ်ရှင်မင်းသားကျော်သူ'တစ်ဦးသာ ရှိ
သည်။ အဲဒီတုန်းက ဦးကျော်သူကို အနီးကပ်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာနဲ့

၂၄၆ □ မေသဒ္ဒါမောင်

မှတ်မိခဲ့တာပင်။

လွန်းနှင့်ချို Second year ကျူရှင် သွားတက်တာ 'ဆူးလေ'ရှိ ဆရာဦးမြင့်သိန်းဆီမှာပါ။ Section တွေများလို့ လွန်းတို့ Major ဆရာက 'ဘုရင်'ရုပ်ရှင်ရုံနောက်က Class ကိုခေါ်လို့ သွားတက်ကြတော့ Shooting ထွက်ခါနီး 'မင်းသားကြီး' (တောသားကြီး)လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာသည့် ဦးကျော်သူနှင့် တန်းတိုးခဲ့တာလေ။

ချိုက မမြင်လိုက်ပေမယ့် လွန်းကတော့ လွန်းသိပ်နှုတ်မြှိုက်သည့်မင်းသားကို ပြုံးပြမိရာ ရည်မှန်စွာ ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည့် ဦးကျော်သူအပြုံးကြောင့် ယနေ့တိုင် အမှတ်ရနေခဲ့တာပင်။

ဒါကြောင့် သူနှင့်စဆုံစဉ် ဤသို့ပြုံးတတ်သည့်အပြုံးကို အမှတ်တမဲ့မှတ်မိပြီး သိနေခဲ့ရတာပါလေ။ ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မမေ့နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ မန်နေဂျာရဲ့၊ ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာကို ခြေရင်းမပေးဘဲ ဒီလိုပုံရိပ်ကြည့်နေတော့မှာလား”

သူ့စကားသံကြောင့် လက်ရှိပစ္စက္ခနေရာကို စိတ်က နှိုး

ချည်းပြန်ရောက်လာရပါ၏။ သတိ! လွန်းနန္ဒာ၊ အရင်လို ဆယ်ကျော်သက်နှလုံးသားနဲ့ အရူးထရင်ခုန်ဖို့ စိတ်များ မကူးလိုက်မိစေနဲ့။ ပြဿနာတွေ အကြီးကြီးတက်ကုန်တော့မှာလေ။

“လူကြီးမင်း ဘာပြောချင်ပါသလဲ”

“ဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့”

အသံက မတုန်ပေမယ့် တိုးသက်နေတာတော့ အမှန်ပါ။ ပျော့လှချည်လား လွန်းနန္ဒာ၊ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်မှာတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား မာမာထန်ထန်ဆက်ဆံပြောဆိုတတ်ပါလျက် အခုဘယ်လိုဖြစ်နေပါသလဲ။

“မင်းတို့ Hotel ရဲ့ရေပူရေအေးစနစ်က လုံးဝမကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ အခန်းထဲလွှတ်တဲ့ Aircon ကအစ System ညံ့တယ်။ လိုသလောက်အပူကို ထိန်းလို့မရဘဲ အခန်းက အေးမနေဘူး။ နောက်တစ်ခုက ရေသန့်ထည့်ပေးတဲ့တံဆိပ်၊ အဲဒီအမျိုးအစားလုံးဝမကြိုက်ဘူး။ နောက်ထပ်ပြောချင်တာ Refrigerator ထဲထည့်ပေးတဲ့သစ်သီးတွေ မလတ်တာ။ ပြီးတော့ Coffeemix သုံးလေးမျိုး ထည့်ပေးတာ... ကိုယ်က Tea ပဲ

သောက်တတ်တော့ အလကားပဲ”

ငါနော်၊ အားကုန်အော်ထည့်လိုက်ရ မှန်တံခါးကနေ Hotel အောက်ကို လွင့်ကျသွားတော့မှာပဲ။ ဒီလောက် အူများ ချေးခါးနေရင် ဒီထက်မြင့်တဲ့ Five Stars Hotel တွေမှာ သွား တည်းပါတော့လား။ ဘာလို့ ဒီမှာလာတည်းရသလဲ။

သို့သော် လွန်းတာဝန်ယူထားတဲ့ Hotel ကနေ ဧည့် သည်က Complain တက်ပြီး တခြား Hotel ကိုပြောင်းပါက ဦးကျော်ကို ပြေရှင်းလို့မရတဲ့အခြေအနေကို ရောက်သွားတော့ မှာကိုး။

သည်းခံ၊ လွန်းနန္ဒာ... သည်းခံ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန် အခါကိုလိုက်ပြီး လိုက်လျောညီထွေမနေတတ်ရင် ‘အသုံးမကျ ဘူး’ ဆိုတဲ့ နှိပ်ကွပ်သံကို ဦးကျော်ပြောတာ ခံရမှာ မလွဲမသွေပါ လေ။

“လူကြီးမင်းက ဘယ်နိုင်ငံက ရောက်လာပါသလဲ”

ကဲ၊ မှတ်ထား! မြန်မာပြည်မှာမွေး၊ မြန်မာပြည်မှာ နေ ထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ပါလျက် ဒီနိုင်ငံကို ပူတယ်လို့ အပြစ်တင်ပြီး ကျေး

ဇူးကန်းတဲ့လူကို ဒီလိုမေးမိတာလေ။

ဟော၊ ပြုံးပြန်ပါပြီ။ ဒီအပြုံးမှာ ပျော်စင်ခဲ့ဖူးတဲ့ကောင် ခလေးကို ဒီအရွယ်ရောက်ချိန်မှာ ထပ်ပြုစားချင်ပြန်ပြီလား။ မရ တော့ဘူး ဦးမိုးယံဝိုင်း... ကျွန်မက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် လွန်း နန္ဒာအောင်မှ မဟုတ်တော့တာလေ။

“မေးခွန်းက တယ်လုပါလား။ Guest တွေရဲ့ဆန္ဒကို သာ မင်းတို့ Hotel တာဝန်ခံတွေ လုပ်ပေးရမှာမဟုတ်လား၊ ဒေါ်...”

နာမည်ခေါ်ရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဆက်မခေါ်ဘဲ လွန်းရင် ဘတ်ထက်ရှိ Name Brooch ကို တမင်ကြည့်လိုက်တာမို့ လွန်း ဇွန်နာ နွေးခနဲပူသွားရပါ၏။ သိသိကြီးနဲ့ သူ တမင်တကာချိုး တဲ့အချိုးပါပဲလား။

“လွန်းနန္ဒာအောင်”

နောက်မှာရပ်နေသည့်သဲစုထံမှ ခပ်တိုးတိုးချောင်းဟန့် သံ ထွက်လာပါ၏။ သတိပေးပြီပေါ့၊ လွန်းက ဒီဧည့်သည်ရှေ့မှာ နှုတ်ကောက်ဟန်ပန်အမူအရာကို မနည်းကြီးထိန်းချုပ်နေရတာလေ။

“လူကြီးမင်း ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်။ ဒီအခန်းမနှစ်သက်ရင်လည်း နောက်အခန်းတွေကို ပြောင်းပေးလို့ရပါတယ်ရှင်။ ဒီရာသီမှာ ဧည့်သည်ပါးသေးတာနဲ့ အခန်းပိုတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“No, No...ကိုယ်က တမင် ဒီ Hotel ဒီအခန်းကို ယူလိုက်တာပါ။ အခန်းမပြောနဲ့... ဒီ Hotel ကနေ ပြောင်းဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

တောက်! ကြည့်စမ်း... ဒါ တမင်ကြံစည်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့လေ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီအခန်းရဲ့ နံပါတ်ကို သူ့သိနေပါလိမ့်။ လွန်းတို့ Hotel ထဲကနေ ဒီသတင်းကို ပို့ပေးသူတစ်ဦးဦးတော့ ရှိမှာသေချာပြီထင်ပါရဲ့။

“လူကြီးမင်း ဒီအခန်းကရွှေပေးမှ ဒီကစက်ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးပြီး ပြင်ဆင်ပေးလို့ရမှာပါ”

“သိတယ်လေ၊ ကိုယ် ရှိနေတုန်း ပြင်ပေးလည်း ဖြစ်တာပဲဟာ။ အဲဒါမှ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား... No Problem!”

တွေ့လား... ဘယ်လောက် ကပ်ဖိုးကပ်ဖဲနိုင်တဲ့လူပါလဲ။ တမင်သက်သက်ကြီးကို ပြဿနာရှာနေတာလေ။ ဒီအခန်းမှာ ပြဿနာပေါ်တိုင်း လွန်းကိုယ်တိုင် ရှင်းပေးရတာ အမြဲပါပဲ။ လွန်းရှင်းပေးမှပဲ ပြီးပြတ်လေ့ရှိတာကိုး။

အခုလည်း သူ တမင်ကျေကရောင်ကျနေတာကို သေချာစောင့်ကြည့်ရမှာပို့ ဒီအခန်းမှာ လွန်းရှိနေရဦးမှာလေ။ ကောင်းပြီ၊ ဦးမိုးယံပိုင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်သူက ခေါင်းပိုမာသလဲဆိုတာကို ဆက်ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။

‘လူ’ဆိုတာ အတ္တနဲ့ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့အစိုင်အခဲတစ်ခုပဲ...အဲဒီအတ္တကြောင့်ပဲ ‘လောဘ’ဆိုတာတွေဖြစ်လာတာ...ဒီလောဘကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာပဲ... ဒါကြောင့် လောဘစိတ်ကိုထိန်းမလား...စိတ်စေရာအတိုင်း တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ချင်သလား... စဉ်းစား...

ဟုတ်တယ်၊ လွန်းမှာ အဲဒီအတ္တတွေ ရှိခဲ့လို့ အချစ်ဆို

တာ အကြောင်းပြပြီး သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့တာလေ။
တကယ့်ကို အရူးတစ်ပိုင်းနဲ့ အနာဂတ်ပျောက်ခဲ့တာကို မေ့မရခဲ့
ပါဘူး။

ဦးကျော်ရဲ့ကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကိုရောက်
ခဲ့တာ၊ ခင်းနှီးခဲ့တာ၊ ဖေးမကျညီခွင့်ရခဲ့တာတွေဟာ ကြိုတင်
စီစဉ်ပေးထားသလို အလိုက်တသင့် အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာခဲ့တာ
တာကြောင့်လဲ။

‘ကံကြမ္မာ’လို့ အမည်တပ်ခွင့်ရရင်တော့ လွန်းရဲ့ကမ္ဘာ
ထဲမှာ ဦးကျော်ကလွဲပြီး သူရှိမနေတော့တာ အသေအချာပါလေ။

“သဲစု”

“ရှင်၊ မမ”

“Hotel Service Group ကို အကြောင်းကြားလိုက်
ပါ။ Electrical Staff တွေ အကုန်အစုံပါပါလေစေ။ နားလည်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ပြီးရင် ဒီ Room အတွက် House Keeper ကို

Minu List နဲ့ လာခဲ့ဖို့ပြောလိုက်။ Sample တွေ ယူမလာနဲ့ဦး၊
သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

သဲစု ထွက်သွားပြီမို့ အခန်းထဲမှာ သူနှင့်လွန်းသာ ကျန်
ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ကဲ၊ လွတ်လပ်ပြီ မိုးယံပိုင်၊ ရှင်ရှာချင်တဲ့ပြဿနာကို
နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်မှာ စိတ်ကြိုက်ရှာပေတော့။ ဒါပေမဲ့ လို
အပ်တာထက် ပိုလာရင်တော့ ရှင့်ကို ဒီနေရာမှာပဲ ကိုင်ပေါက်ချ
လိုက်မို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာကိုတော့ ရှင်ကြိုသိထားပါလေ။

“တော်တော်အလုပ်များနေတာပေါ့နော်”

တွေ့လား... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ စကားစရာပြီလေ။
ဒီလိုမျိုးရမလား ဦးမိုးယံပိုင်။ ရှင် အသက်သာကြီးလာတာ စိတ်
ထားကတော့ ခုထိ သူငယ်နာ၊မစင်သေးပါလား။

“မင်းရဲ့သတင်းက ကိုယ့်တို့လောကမှာ အတော်လေး
မွှေးပျံ့နေပါလား နန္ဒာရဲ့။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုတလောက ‘မိုးကုတ်
တာဝါ’ပိုင်ရှင်ရဲ့သား၊ ဆရာဝန်လေးနဲ့ သထင်းသဲ့သဲ့ထွက်လာ
သေးတာလေ။ ရင်ခန့်ဖက်အသစ်လေး တွေ့ပြီလား”

တောက်!... စော်ကားလိုက်တာ၊ လွန်းကိုများ ဟိုလူ
ဒီလူနဲ့ လိုက်စရာတယ်လို့။ နေပါဦး၊ လွန်းရဲ့အတွင်းသတင်းတွေ
သူ ဘယ်ကနေဘယ်လို သိနေတာလဲလို့။ ဤမျှအတွင်းကျကျ
တိနေတာတော့ မရှိဘူးဘဲ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်နော်။

“ကိုယ့်ကို စကားတောင် မပြောချင်တဲ့သဘောလား”

“Personal affair (ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ) တွေ
ရှင်နဲ့ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“Are you sure!”

ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး လွန်းမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်
နေတာကြောင့် ခြေလှမ်းကို နှစ်လှမ်းမျှနောက်ဆုတ်လိုက်မိပါ၏။
သတိသာ ထားပေတော့ လွန်းနန္ဒာအောင်ရေ။ နင့်ကိုဒုက္ခပေး
မယ့် အရှုပ်ထုပ်တော့ နင်နဲ့အနီးဆုံးကို ရောက်နေပြီလေ။

“ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် အခုန်မြန်နေတုန်းပဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်လေ၏။ မျက်ခုံးတစ်ဖက်မင့်
ပြီး ထိမထင်ဟန်ဖြင့် ပြောနေသည့်သူ့မျက်နှာကို ရိုက်ချချလိုက်

တာ မပြောပါနဲ့တော့။ တောက်! ငါနော်၊ Action ကားတွေထဲ
ကလို စိတ်ရှိလက်ရှိနှက်လိုက်လို့ မျက်လုံးတွေပါထွက်ပြီး တစ်
စိတ်ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“အားပါးပါး... မင်းမျက်လုံးက ဘယ်လို Colour
ပြောင်းကုန်တာလဲ နန္ဒာရဲ့။ မင်းလည်း ပုတ်သင်ညှိကောင်လို
အရောင်ပြောင်းတတ်တာကို။ ကြည့်ပါဦး... ဟိုးတုန်းက ပုံရိပ်
တွေ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှကျန်မနေတော့ပါလား။ အံ့၊
ဧရာပဲ”

ရိတာပေါ့လေ၊ ပုံစံက လုပ်ငန်းရှင်ကြီးနယ် (အရင်ထက်
ပိုပြီး) သားနားစိုပြည်လာပါလျက် စိတ်ကတော့ဖြင့် အရင်လိုပဲ
အရင်အတိုင်းပါပဲလား။

ဦးနှောက်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်အောင် ချနိုင်ဖို့ ပါလာ
ခဲ့တာ... နှလုံးသားက အမိန့်ပေးတာကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံ
ပြီး လိုက်လုပ်ပေးရမယ့်အခိုင်းအစေမဟုတ်ဘူး...

ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး လန့်နေရမယ့်

အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ပြီး မြန်မြန်သွားဖို့ကသာ
အဓိကကျတာမဟုတ်လား။

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ရှင့်။ လူကြီးမင်းရဲ့အဆင့်
အတန်းကို ဒီနည်းနဲ့သိအောင်မလုပ်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

ကြည့်! နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး ပြုံးပြန်ချေပြီ။ ဘယ်လောက်
များ အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မကြည်သလိုကြည့်လိုက်
သည့် လွန်းမျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေပုံက စိတ်အေးလက်အေး
ပုံစံနယ်ပင်။

“အရင်ထက်ပိုပြီး ဒေါသကြီးလာသလိုပဲနော်”

“ဦးမိုးယံပိုင်”

ချပ်ခနဲတံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တာက သဲစုမို့ တော်ပါသေးနဲ့
သို့သော် သဲစုနောက်မှာ ပါလာသည့် Staff တွေကြောင့် ထူ
တစ်ကိုယ်လုံး ထူလွှာသွားရလေ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ Hotel မန်နေဂျာ
ဧည့်သည်ကို အကျယ်ကြီးအော်နေတဲ့အဖြစ်နဲ့မှ လာကြုံရတယ်
လို့။ ပြဿဒါးပဲ လွန်းနဲ့အောင်...

အခန်း (၂၁)

“မမ၊ သဲတို့ရောက်ပါပြီ”

“Engineer တွေ ပါရဲ့လား”

“ကျွန်တော်တို့ပါ မမ”

“ဒီအခန်းထဲက လျှပ်စစ်စနစ်မှန်သမျှ အကုန်အားလုံး
စေ့စေ့စပ်စပ်ဆေးပြီး ပြင်သင့်လဲသင့်တာတွေ လုပ်ပါ။ Bath
room ထဲကိုလည်း သေချာစစ်၊ ဘာမှပြန်မကြည့်ရပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားကြတော့၊ House Keeper ဘယ်မှာလဲ”

၂၅၈ □ မသေခါမောင်

“သမီးပါ မမ”

“ဒီနေ့တော့ Fruit Cost ရော၊ Pure Water အ
တွေ အားလုံးပါလာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပါလာပါတယ်မမ”

“အဲဒါတွေ သူ့ကိုသွားရွတ်ပြလိုက်၊ သူ့စိတ်ကြီး
လာပို့ချေ၊ သွား။ သဲစု. . .”

“ရှင်၊ မမ”

“ငါ ဒီနေ့စောစောပြန်မယ်၊ လိုက်ပို့စရာမလိုဘူး”

“ဟင်! ဒါတော့မဖြစ်ဘူးနော်၊ သဲကို အန်ကယ်”

“ဆူလည်း ခံလိုက်၊ အဆူခံရလို့ သေမသွားဘူး”

မှတ်ရော! သဲစုကို ခွကျကျပြောလိုက်ပြီး (101)

ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ရှာလိုက်စမ်း. . . ပြဿနာ၊ ရှင်က

အပေါက်ရှာပြီး ပြဿနာမဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှာနိုင်မလား။

ကပဲ မလျှော့တမ်းဖွဲ့နဲ့ ရှင်းပေးနိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်

ကြတာပေါ့လေ။

ရုံးခန်းထဲရောက်စဉ် ရုံး Phone မြည်လာတာ

ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်ရပါ၏။ ဒီ Phone ကိုဆက်ရင် ကိုကို
ပဲ ဖြစ်တတ်တာလေ။

“ဟဲလို”

“လေသံကလည်း မာတောင့်နေတာပဲ။ ဒါလား Hr-
tel မန်နေဂျာ”

“ဘာ!”

“မင်း၊ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပစ္စလက်ခတ် ထားခဲ့လို့ရမယ်
ထင်နေသလား။ ကိုယ်က သာမန် Guest မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါ
ကို မင်းသိထားပါ”

“ရှင်. . . ရှင်၊ တော်ရုံပဲ နောက်ယှက်ပါရှင့်”

Phone က ဝှပ်ခနဲကျသွားချေပြီ။ တောက်! ငါနော်၊
ဒင်းကို အမှုန့်သာ ချေပစ်လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ ဘယ်ဂျွှတ်က
နေ ရောက်လာတဲ့ဂျွှတ်ဆိုးပါလိမ့်နော်။

“မမ၊ Phone!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုညီနန္ဒအောင်”

သဲစု ရောက်လာပြီး... ကမ်းပေးလိုက်သည့် Hone Phone ဖွင့်ကိုင်လိုက်ရ၏။ မျှော်နေတဲ့ Phone ကဖြင့် မဆက်သွယ်ဘဲ Hone Phone ကမှ လာဆက်ရတယ်လို့ ကိုကိုရယ်။

“ဟယ်လို”

“ညီမလေး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

မပြေဘူး... မပြေတာမှ လုံးဝဥသုံးကြီးကို အဆင်မပြေတာ ကိုကိုရေ။ ပြောချလိုက်ချင်ပေမယ့် နောက်ဆက် မေးခွန်းတွေ ထပ်ထွက်လာရင် ဘယ်လိုဖြေရမည်မှန်းမသိတာ တံတွေးကိုသာ ဂရုစန့် မျှီချလိုက်ရလေ၏။ ဒေါသတွေအားလုံး ပါ ရောပြီးတော့ပေါ့လေ။

“အဆင်ပြေတဲ့လေသံကလည်း ညောင်နာနာနဲ့ နေသလိုပါပဲလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“နှလုံးသက်သာရဲ့လား၊ ခြေလက်တွေရော ကိုက်ဆာပဲလား”

မသက်သာဘူး၊ ခေါင်းကနေ ခြေထောက်အထိ ထူထောင်

တွေ့ပါမကျန် အကုန်ကိုက်ခဲနေတာ ကိုကိုဖြင့် မသိဘဲနဲ့များ။ လည်းမေးတတ်ပါရဲ့။ မျက်နှာကိုပါ ရှုံ့လိုက်မိလေ၏။

“ဒီလိုပဲ”

“ဟာ... ဘာအဖြေကြီးလဲကွ၊ ကိုကိုက ညနေ၊ လေးနာရီအထိမှာပဲ ဆုံမယ်လို့ Phone ကြိုဆက်ရင်း မေးနေတာကို။ အတင်းကောင်းဖြေမှပေါ့”

“လွန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကိုရဲ့။ အလုပ်နည်းနည်း နှိပ်နေလို့ပါ”

“အစစအရာရာ လိုက်လုပ်ပေးမနေနဲ့လေ။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လူတွေနဲ့ လွှဲပေးမှပေါ့။ လေးလေးက နင့်ဖို့ Secretary ခန့်ထားပေးတယ်မဟုတ်လား။ နင်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စီစဉ်ပေးထားတာကို နေသာအောင် နေမှပေါ့”

“အဲဒီချာတိတ်မက ဘာ Power ရှိလို့လဲ ကိုကိုရဲ့။ နှိပ်စက်အားလုံးက လွန်းကိုပဲရှိန်ပြီး ကြောက်ကြတာ။ သူ့လို ညောင်နာနာလေသံလေးနဲ့ပြောလို့ကဖြင့် ဘယ်သူမှ နာခံမယ်ထင်”

ကိုကို ရယ်လေပြီ။ ဟုတ်တာပေါ့၊ လွန်းမှာ ဒီတစ်ခုလေး လုပ်နေပြီး ခေါင်းပူနေတာဆိုလို့ လှောင်ရယ်ခံရဖွယ်သာ ရှိတာလေ။ ကိုကိုလုပ်နေရတဲ့လုပ်ငန်းတွေကဖြင့် နေရာအနှံ့ စာရင်းအနှံ့ ဒါတောင် တစ်ချက်လေးမှ မညည်းဘဲ လွန်းကသာ မကြာခဏ ခိုညည်းသလို ရေရွတ်ညည်းညူနေမိတာကိုး။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ငယ်သေးတာပဲ၊ နားလည်ပေးမှပေါ့”

“အင်းပါ”

“လေးလေးမေးခိုင်းလို့ မေးတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီညနေလေးလေးအိမ်မှာဆိုဖို့ စိစဉ်ပေးမလို့လေ”

ဦးကျော် မေးခိုင်းလို့တဲ့။ အဘယ်မျှချို့ပြန်တဲ့အသံလေးပါလဲ။ ရင်ထဲမှာ သိမ်ခနဲနှေးပြီး စီးဆင်းသွားတဲ့အရသာမျိုး ခံစားဖူးကြပါရဲ့လား။ လွန်းက တကယ်ခံစားလိုက်ရတာလေ။ လွန်းပြောသားပဲ... လွန်းအပေါ်မှာ ဦးကျော် တကယ်သံယောဇဉ်ရှိတာပါဆိုမှ။

“လွန်း စောစောပြန်မှာပါ ကိုကိုရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးအေး၊ ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော”

Phone ချလိုက်စဉ် ရုံးခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာပြီး သူ့အခန်းထဲမှ Staff တွေ ရောက်လာလေ၏။ အဆင်မပြေတူးထင်ပါရဲ့။ ဒင်းကတော့ စရောက်ကတည်းက မီးကိုဖွေးနေတော့တာပါပဲလား။

“ပြော”

“Aircon ရော၊ Electricity ပါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အားနည်းကောင်းပါတယ် မမ။ Bathroom ထဲက Water cooler Pipe ကိုပဲ အသစ်လဲပေးလိုက်ရတာပါ”

“OK! မင်းတို့သွားနိုင်ပြီ၊ ဟိုကလေးမ၊ ရေကိစ္စတာဆုလဲ”

ကောင်မလေးမျက်နှာက ရဲနေပြီး ငိုယုံ့ဖြစ်နေတာမို့ နိုင်ရာလူမဲ့လိုက်ပြီမှန်း အတတ်သိလိုက်ပါ၏။ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီလား ဦးမိုးယံဝိုင်း။

“သမီးကို... သမီးကို အော်လွှတ်လိုက်လို့”

“ဘာလို့အော်ရတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အသီးတွေက သူကြိုက်တဲ့အသီး မပါလို့တဲ့”

“သူက ဘာကြိုက်တယ်ပြောလဲ”

“ဖရဲသီးတဲ့”

သေလိုက်! ရာသီမဟုတ်တဲ့သစ်သီးကိုမှ တမင်ပြောရတယ်လို့။ နေဦးပေါ့လေ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ကိုတွေ့ရဦးမှာပါပဲ။

“ရေကရော”

“ရေတွေကို အုန်းသီးနဲ့ရတယ်လို့ပြောပြီး သမီး ထည့်ထားလားဆိုပြီး မေးလို့”

“မင်းက မပြောလိုက်ဘူးလား။ အုန်းသီးထည့်မယ့်အစား ထည့်ချင်းထည့်ရင် အင်ဒရင်းပဲ ထည့်မှာလို့”

“ဟင်”

မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် လွန်းကိုပြန်ကြည့်နေသည့်ကောင်မလေးကြောင့် ရယ်ရလည်းအခက်၊ စိတ်တိုရလည်း အခက်ပါလေ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဒီကလေးမ ကြားညပ်မှာတော့ မလိုလားပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကဲ၊ ထားပါတော့၊ Tea mix ကရော ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒါကိုတော့ မမ၊ မမသိတယ်လို့ပြောလိုက်ပါတယ်

နဲ့”

“ဘာ! . . .”

သဲစုက အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားပုံဖြင့် မျက်စိလွှဲကာ ပြုံးနေချေပြီ။ တောက်! ဒင်းကတော့ တော်တော်မှ ဆတ်တော်ကြီးကို ပြဿနာမီးထွန်းရှာနေတာပါပဲလား။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဦးမိုးယံပိုင်ရယ်။

ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်စဉ် သဲစုက အလန့်တကြားဖြင့် အားလိုက်လေသည်။

“မမ”

“ဘယ်သူမှလိုက်မလာနဲ့။ ဒင်းတော့လား”

တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ထိုက်မိ၏။ သူက အေးအေးလူလူပုံစံဖြင့် ခုံမှာ ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး ထက်သည်းကို တံစဉ်းဖြင့် တိုက်နေလေသည်။ အတော့်ကိုသွေးအေးတဲ့လူပါပဲလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီမှာ!”

“ကိုယ့်နာမည်ကို မင်းသိပြီးသားပါနော်”

“ရှင်မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့လို့ ဒီလောက်သတိပေးထားရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဝန်ထမ်းတွေကို လျှောက်ပြောရတာလဲ”

“ကိုယ်ဘာပြောမိလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ Tea mix ကို ကျွန်မသိတယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တာလေ။ အဲဒါဘာသဘောလဲ”

သူက ဟက်ခနဲရယ်မောလိုက်လေ၏။ လွန်းမှာသာ တစ်ယောက်တည်း ထူပူပေါက်ကွဲနေပါလျက် သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး Style နှင့်ပါပဲလား။ ခံပြင်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ရှင်ရယ်စရာမလိုပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ Tea mix ကို မင်းသိတယ်ပြောလိုက်တာ ဘာကိုမှမရည်ရွယ်ပါဘူး နန္ဒာရဲ့။ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တွေ့လား... လူကိုမြင်တော့ အချိုးကပြောင်းသွားပြီ

“ဒီလိုတွေ ဟိုမလွတ်ဒီမလွတ်ပြောနေရင် လွန်းနဲ့သူ့ရဲ့ပတ်သက်ခဲ့မှုကို တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ Staff တွေ သိကုန်တော့မှာလေ။ ဒါကိုသိလျက်နဲ့ သူ တမင်ပြောလိုက်တာမဟုတ်လား။

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်တို့အကြောင်းကို သိကုန်မှာစိုးလို့လား၊ မဟုတ်လား”

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

“သိသွားတော့လည်း ပြီးတာပဲလေ။ ဒါမှ မင်းနားကပ်ချင်တဲ့ကောင်တွေ ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းသွားကြမှာကို။ ဘယ်လိုလဲ၊ လွန်းနန္ဒာအောင်ဆိုတာ မိုးယံပိုင်ရဲ့တစ်ချိန်က...”

“ဦးမိုးယံပိုင်”

ကြိုးအော်သံနှင့်အတူ လူက တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာတော့၏။ ပြောထွက်ဖို့လွယ်လိုက်တာနော်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပါပဲလား။ လွန်းကို... လွန်းကို ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ပါးပါးလေးပဲ သဘောထားခဲ့တာပါလားလေ။

“မမ”

အခန်းတံခါးပွင့်နေတာမို့ နောက်မှ သံစုဝင်လာတော့

သူ့ရှေ့မှထွက်လာမိတော့၏။ ရင်ထဲမှာ နာတယ်‘မောင်’၊ အစိမ်း
သက်သက်ကြီး မောင်ရှိက်ချိုးခဲ့တဲ့ရင်မှာ ဒဏ်ရာက လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်ကြီးရှိနေတုန်းပဲဆိုတာကို မောင်မသိလေရောသလား။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် Hotel အောက် ရောက်ခဲ့သလဲ
ပင် မမှတ်မိ။ ကားထုတ်ခဲ့စဉ် ကားဘေးနား အပြေးရောက်လာ
ပြီး တားနေသည့်သူ့ကို တစ်ချက်ပင်မကြည့်ဘဲ ကားမောင်းထွက်
ခဲ့မိလေ၏။

မိုးကလည်း ဒီမနက်မှ သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်ရတယ်လို့။
‘ငိုချင်လျက် လက်တို့’ ဆိုသလိုဖြစ်နေတဲ့ လွန်းရဲ့ရှိက်သံကို ဘယ်
သူမှမကြားအောင်လို့များ ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ပေးချင်တာများလား။

လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီး
တင်ငိုချလိုက်မိတော့၏။ ကုန်ပြီလို့ထင်ထားတဲ့မျက်ရည်တွေက
ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုကျလာရပါသလဲ။ စိတ်ရှုပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ
သီချင်းအကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး လိုက်ဆိုကျင့်ရှိတာမို့ ကားကန်ဆက်
ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိ၏။

အလို! တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘာလို့ ဒီသီချင်းဖြစ်နေရ

တာပါလိမ့်။ သီချင်းအေးအေးချိုချိုလေးတွေ နားထောင်ဖြစ်သလို
တစ်ခါတလေ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေက ရင်တွင်းဝေဒနာကို ပေါ့
ပါးသက်သာစေတာ အမှန်ပင်မဟုတ်ပါလား။

ယုံကြည်လွယ်အစွန်းရောက်တော့ x x x သူဟာ နောက်
ကျောစားတစ်လက်လို့ x x x ရင်ခွင်မှာ သိမ်းဆည်းတော့ x x x
သူဟာ ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်သော x x x အဆိပ်နဲ့မျက်ရည်နဲ့
x x x သိုဝှက်သောမင်းရဲ့အချစ်ကို x x x ငါ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ
ဘာကြောင့် ငါချစ်လာခဲ့တာ x x x

အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ရင်မှာစုတ်ပြတ်နေပါစေ x x x
အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ဘယ်လောက်ရက်စက်မလဲ x x x

ဒီလူကို မင်းမချစ်နဲ့ x x x ကြင်နာတာ စတေးခံမဟုတ်
လား x x x ခံစားချက်ရှိနေတဲ့ x x x နှလုံးသားကိုလွှင့်ပစ်မလား
x x x အဆိပ်နဲ့မျက်ရည်နဲ့ x x x သိုဝှက်သောမင်းရဲ့အချစ်ကို
x x x ငါ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ဘာကြောင့် ငါချစ်လာခဲ့တာ x x x

အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ရင်မှာစုတ်ပြတ်နေပါစေ x x x
 အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ဘယ်လောက်ရက်စက်မလဲ x x x
 ယုံကြည်လွယ်အစွန်းရောက်တော့ x x x သူဟာ နောင်
 ကျောစားတစ်လက်လို့ x x x ရင်ခွင်မှာ သိမ်းဆည်းတော့ x x x
 သူဟာ ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်သော x x x အဆိပ်နဲ့မျက်စိ
 x x x သို့ဝှက်သောမင်းရဲ့အချစ်ကို x x x ငါ မိုက်ရှူးရဲဆန်
 တာကြောင့် ငါချစ်လာခဲ့တာ x x x

အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ရင်မှာစုတ်ပြတ်နေပါစေ x x x
 အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ဘယ်လောက်ရက်စက်မလဲ x x x
 ငါ့မှာ နောင်တမရှိပါ x x x အချစ်အတွက် စွန့်လွှဲ
 ရဲသူပါ x x x ငါ့စားတဲ့အချစ်တွေ x x x အခါခါမှားယွင်းနေ
 x x x ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ပြီဟေ့ x x x မိုးခါးရေ x x x မိုးခါးရေ

x x x ရေရိုးရေ x x x

အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ရင်မှာစုတ်ပြတ်နေပါစေ x x x
 အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ဘယ်လောက်ရက်စက်မလဲ x x x
 အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ရင်မှာစုတ်ပြတ်နေပါစေ x x x
 အမှားတွေ x x x အမှားတွေ x x x ငါချစ်သောမိုးခါးရေ
 အမှားတွေ x x x ဒီမိုးခါးရေ x x x ဘယ်လောက်ရက်စက်မလဲ x x x
 မိုး x x x ခါး x x x ရေ x x x

ဟုတ်ပါတယ်... အချစ်ဆိုတာ မိုးခါးရေပါပဲ။ မိုးလို
 ပဲ အစိုးမရ၊ ရွာချင်တဲ့အချိန် ရွာချပြီး အခါမဟုတ် ပြန်စဲချင်ရင်
 လည်း စဲသွားတတ်တာပါလေ။ အခုလည်း တစ်နေ့လုံး အမိပ်
 အယောင်မပြသည့်မိုးက နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ သံကြီး
 မဲကြီးရွာချင်သလို ရွာနေတော့တာလေ။

Phone သံ အဆက်မပြတ်ခေါ်နေတာမို့ Phone ထဲ
ပိတ်လိုက်ပြီး dash board ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပါ၏။ ခေါ်ခေါ်
ပါနဲ့ သဲစုရေ... ဘာမှပြောချင်စိတ်ကို မရှိလို့ပါ။

ဘာသဘောနဲ့ ခုလိုလုပ်ရတာလဲ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့
လွန်းရဲ့မာနကို ချိုးချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်အပျင်းရင်
ရုံသက်သက်ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ငယ်သူမို့ နားလည်
လို့ရမှာပါပဲ။

အခုတော့ သူ့မှာအပြစ်မရှိသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လွန်းကို မထင်
တထိလာနောက်ယှက်နေပြီလေ။ Sorry ပါ မိုးယံပိုင်၊ လွန်းနဲ့
အောင်ရဲ့ 'မောင်' ဆိုတဲ့လူကို အတိတ်မှာပဲ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပါပြီ။
မေ့လို့မရတာတော့အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် အဲဒီမေ့လို့မရတာက ချစ်
ခြင်းကြောင့် အလွမ်းတွေနဲ့ မမေ့နိုင်တာမှမဟုတ်တာလေ။

ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ် မိုးယံပိုင်၊ ကျွန်မရဲ့ရင်ကို ရက်ရက်
စက်စက်ရိုက်ချိုးပြခဲ့တဲ့ရှင်လိုလူကို ဒီဘဝမှ ဒီလိုခါးသည်းထဲ
အမုန်းမျိုးမပေးရင် ဘာပြန်ပေးရမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၂၂)

တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကိုကို ပြန်လာပြီထင်
ပါရဲ့။ အဝတ်အစားပင် မလဲဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်အိပ်နေမိ
တာ ဘယ်အချိန်ပင် ရှိနေပြီတောင် မသိတော့ပါလေ။

ခေါင်းတွေ အုံ့နေတာမို့ အလေးအပင်ကြီး ဖိထားသည့်
နယ် ခံစားနေရပါ၏။ မငိုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်စိတ်
ကပင် ရွာချင်သလိုရွာတဲ့မိုးလိုပင် ငိုချလိုက်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့
ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းပေါ့ပါးသွားတာမျိုးမရှိဘဲ ခုချိန်ထိ ဆို့နှင့်တင်း
ကျပ်နေသလိုပါပဲလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ညီမလေး နိုးပြီလား”

မနိုးချင်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလောကကြီးကို မနိုးသော အိပ်ခြင်းနဲ့သာ တာတာပြသွားချင်တာလေ။ အိပ်ရာထဲ လှိမ့်လှိမ့်ပြီး မျက်နှာကြက်ဆီ အကြည့်ပို့ထားလိုက်မိ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမြင်ကွင်းတွေကိုပဲ မနိုးအောင် ကြည့်နေရတာလေ။

တိုက်ခန်းထဲ ထွန်းထားသည့်မီးအလင်းရောင်ကြောင့် အပြင်မှာ မည်မျှမှောင်နေမှန်းမသိ။ ကာဆီးထားသည့်လိုက်ကာ ကိုဖွင့်ကြည့်မှသာ အပြင်လောကကိုမြင်ရသည့် အခွင့်အရေးကို ရမှာပါ။ ပြန်ရောက်ကတည်းက မှောက်သွားတာမို့ ခုချိန်က ည ဖြစ်နေမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“လွန်းနုနွာ၊ မေးနေတာ မဖြေဘူးလား။ နိုးရင်လည်း ထတော့။ ဒီမှာ ကိုကြီးရောက်နေပြီ”

“ဟင်!...”

အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့သွားတဲ့ထိ အံ့သြမိသွားသလို လူပင် မတ်ခနဲထထိုင်လိုက်မိလေ၏။ ဘုရားရေ! လွန်းတို့တိုက်

ကို ဦးကျော် ရောက်လာသတဲ့လား။ တစ်ခါမှမလာဖူးတဲ့လူက ဒီကို ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်လာတာပါလိမ့်။

ဒုက္ခပဲ၊ လွန်းက ခုထိ ဘာမှပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိသေးဘဲ ပြန်ရောက်ကတည်းက အဝတ်အစားနဲ့ပင် အိပ်ပျော်နေတာမို့ ဘယ်နှနာရီကြာပြီမှန်းတောင် မသိတော့။ အိပ်ရာမှ ထိုးကျွေးထပြီး ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးရတော့မည်။

မြန်မြန် လွန်းနုနွာ... မြန်မြန် ဦးကျော်က အချိန်ယောင်းရဲ့ အလုပ်လုပ်တတ်ပါလျက် ဘာလို့ ဦးကျော်ခြေရာနဲ့ထပ်တူဆင်မလိုက်နာနိုင်တာလဲ။ ညံ့ပါ့ လွန်းနုနွာ။

ခေါင်းကနေ ရေချိုးချလိုက်တာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးသွားရပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံကိုသာ ရွေးဝတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းထဲတော်တော်သုတ်လျက်ဖြင့်ပင် အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဦးကျော် ရှိမနေပါချေ။ ကိုကို နောက်တာများအတွက်။

“ကိုကို”

၂၇၆ □ မမသဒ္ဒါမောင်

“ထမင်းစားခန်းမှာ”

ကိုကိုအသံပြုလိုက်တာမို့ နောက်ဖေးခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ရ၏။ အလို! တကယ်ပဲ ဦးကျော် ရောက်နေတာပါလား။ ကြည့်ပါဦး၊ လွန်းရဲ့ဦးကျော်က ဒီနေ့မှ အတော့်ကိုကြည့်ကောင်နေပါလားနော်။ Sky blue Sport shirt နဲ့ သန့်ပြန့်တောက်နေတာလေ။

“လွန်း၊ အိပ်ပျော်သွားလို့”

Reason က မခိုင်လုံပေမယ့် ပြောမိလျက်သားဖြစ်သွားပါ၏။ ကိုကိုက ဟင်းချက်နေတာမို့ လွန်းကိုလှည့်မကြည့်ဖြစ်မယ့် ဦးကျော်ကတော့ ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဟော! . . . စပါပြီ၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်လေ။

“ခေါင်းကိုခြောက်အောင် သုတ်လေ၊ ညမိုးချုပ်ပြီ။ ခေါင်းရေလောင်းစရာလား။ ဦးနှောက်သွေးခဲတတ်မှန်း သိလျှင်နော်”

နှုတ်ခမ်းစူလိုက်မိ၏။ တွေ့တာနဲ့ ဆုတာက အရင်နဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေတာလေ။ ဒီမှာ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေတာကို ဦးကျော် မြင်ဘူးတဲ့လား။ မီးဖိုခန်းနံရံရှိနာရီထဲ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် မျက်လုံးအစုံပြူးသွားရလေသည်။

“ဟာ . . . ရှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

“ခုမှသိလား . . . ဘယ်နှနာရီတောင် အိပ်လိုက်သလဲ”

ဘယ်နှနာရီလဲ၊ နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်ကစ၍ အခု နှစ်နာရီထိဆိုတော့ ခြောက်နာရီတောင် ကြာသွားတာပါလား။ အမယ်လေးနော် . . . လွန်း အချိန်အလဟဿဖြုန်းတီးမိတာကို ဦးကျော် မျက်မြင်ကြီးသိသွားတော့တာပါလား။

“ခြောက်နာရီ”

“ခြောက်နာရီနဲ့မမျှအောင် အလုပ်လစ်ဟင်းသွားတာကို ရော ထည့်တွက်မိရဲ့လား”

မတွက်ချင်ပါဘူး၊ နေ့တိုင်း စက်ရုံလို လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရလို့ တစ်ခါတလေလေး စိတ်ကိုအလိုလိုက်မိတာ အပြစ်လားလို့။ ဂျစ်ကန်ကန်ပြောလိုက်ချင်သော်ငြား နှုတ်က တစ်ခွန်းမှ မဟုတ်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထိုင်”

ကဲ၊ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။ လွန်းကို ဦးကျော်ကပဲ အမိန့်ပေးပြီး ထိုင်ခွင့်ပြုနေတာကိုး။ ကိုကိုက ဟင်းချိုးကိုပြည်းပြီးမှ မီးဖိုခလုတ်ကို ပိတ်လို့လေ၏။ Dinner ချက်လို့ပြီးပြီပေါ့လေ။

“လွန်း ထမင်းခူးပေးမယ်လေ ကိုကို”

“နေ့နေ့ ကိုကြီးပြောတာကိုသာ နားထောင်ချေ”

ကိုကိုပဲ ထမင်းပွဲပြင်နေပြီမို့ ဒီတိုင်းဆက်ထိုင်လိုက်တော့၏။ ဦးကျော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတာမို့ မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲထားကာ မျက်လွှာချထားလိုက်မိပါသည်။ ဘယ်လိုပဲနေနေ ဆူမှာကတော့ ဆူမှာ မလွဲပါဘူး။

“နေ့လယ်နှစ်နာရီကတည်းက ပြန်သွားရတဲ့ Reason လေး ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြောပြပါဦး”

“ခေါင်းကိုက်လို့”

“ယုံအောင်ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား လွန်းနန္ဒာ၊ ခေါင်းကိုက်ရင် ဆေးသောက်လို့ပျောက်မှန်း ကလေးတောင် သိတာမို့”

မင်ကိုမညာနဲ့”

သိရင်လည်း မမေးနဲ့ပေါ့။ ဘာလို့မေးနေသေးလဲ။ ကိုကိုရှေ့မှာ လွန်းကိစ္စကြီးကို ပြောစရာလား... ရှက်စရာကြီးကို နော်။

“ငါကော နန္ဒာပါ မင်း Hotel ကိုရောက်ခဲ့တယ်”

“ဟင်”

“Phone ပိတ်ထားလို့ Hotel Phone ကိုခေါ်တော့ သဲစုနဲ့ပြောပြီး သိခဲ့ရလို့ ရောက်သွားရတာပဲ။ ဟိုကောင်လေးနဲ့ လည်း တွေ့ခဲ့တယ်”

လွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရလေ၏။ ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိလို့မရပါချေ။ ပြောသားပဲ... လွန်းရဲ့ဘဝမှာ လိမ်ညာတဲ့ အလုပ်က တစ်နာရီတောင် မခံဘူးဆိုတာလေ။ တမင်တကာကြီး ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သူနဲ့တော့ ကိုကိုကိုရော၊ ဦးကျော်ကိုပါ မဆုံပေးချင်တာ အမှန်ပါ။ ခုတော့ လွန်းမသိလိုက်ပါဘဲ သူနဲ့သွားတွေ့ဖြစ်ရတယ်လို့။

“နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင်မှ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ”

ထွက်ပြေးရသလား လွန်းနန္ဒာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်နေစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား။ ဒီအရွယ်မှာမှ မတည်ငြိမ်ရင် ရှေ့ကို မင်းဘယ်လို ဆက်လျှောက်မှာလဲ”

“ဦးကျော်ထင်တာ မှားနေပြီ”

“မမှားဘူး၊ ငါ့ကိုမှားတယ်လို့ မဝေဖန်နဲ့စမ်း လွန်းနန္ဒာ။ ငါ့ဘဝမှာ ပြင်လို့မရတဲ့အမှားမျိုး ဒီအသက်အရွယ်ထိ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အေး၊ ရှိခဲ့ရင်တောင်မှ ငါ့အတွက်မဟုတ်တောင် တခြားလူအတွက် အကျိုးရှိတဲ့အမှားမျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ညီမလေး”

“မင်းဝင်မပြောနဲ့ ညီ၊ ငါ သူနဲ့ဆွေးနွေးနေတာ”

ကိုကို နှုတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ ဆူပေါ့... ဦးကျော်က စာကိုကိုကို ကျ ညီအရင်းလိုသဘောထားပြီး ချစ်ခင်တာကိုး။ လွန်းနန္ဒာတော့ ဘဝပျက်လုနီးပါး ယိုင်လဲ ပျိုကွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ရောမအပြစ်ကြီး

နို့တော့မို့ ဒါကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဒီတစ်သက်လုံး ဆူနေပြောနေမှာပဲမဟုတ်လား။ လွန်း သိပြီးသားပါရှင်။

“လွန်းက သူ့ကိုရင်မဆိုင်ချင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ”

“အဲဒါကိုက လွဲနေတာပဲ လွန်းနန္ဒာရဲ့။ မင်းရှောင်တာကိုက မှားနေတာ။ ဘာလို့ရှောင်ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ။ ကိုယ်က အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူမဟုတ်ရင် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ရှောင်စရာမလိုဘူး။ သွေးနည်းရာ ကျလိုက်တာ”

အို!... ဦးကျော်ပြောမှပဲ လွန်းက သွေးကြောင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါရော။ ခက်ပါ။

“သူ့ကိုမမြင်ချင်လို့ပါ ဦးကျော်ရဲ့”

“ရမလား... ကမ္ဘာဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ သူတစ်ယောက်လည်တာနဲ့ မင်းမမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာကို မြင်ရမှာပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းရင်ထဲမှာ အဲဒီလူကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ရှိနေတုန်းပဲလား... ဟင်”

ဘုရားရေ! ဘာမေးခွန်းကြီးလဲ။ ကိုကိုရှေ့မှာ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမှာ မျက်နှာပူစရာကြီးပဲ။ ဒါကို ဦးကျော်သိရက်နဲ့ တမင်

ကိုမေးလိုက်တာပါလား။ ဟင့်အင်း... လွန်းမပြေချင်ဘူး။

“မေးရင် ဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာကိုငြင်းတာလဲ”

“သူ့ကိုမချစ်တော့ဘူးလို့ပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် သူ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲဖို့ ရှိပါတယ်”
ဘူး။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန်မှာ မင်းရင်ထဲကခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ထားပါ လွန်းနဲ့။ မင်းပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဂျပန် နေ Foreigner တွေ ရောက်လာတယ်။ သဲစုက ဒီအခြေအနေ နဲ့ experience ရှိသေးတာမှမဟုတ်တာ။ ဘယ်လောက်အထူး များသွားတယ်ထင်သလဲ။ လူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ စားသုံး သွားချိန် နားချိန် အလုပ်လုပ်ချိန်ထက် အိပ်ချိန်က သက်တမ်း တစ်ဝက်ကျော်ကို ဖြုန်းတီးထားတယ်ဆိုတာကို ငါသင်ပေးထား လျက်နဲ့ အခုလိုအချိုးမျိုးမျိုးတာ ငါ့စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်တာ ပဲ”

သွားပါပြီ။ အပြစ်က ပိစိညွှောက်တောက်လေးကနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟိရိုရိုးမားဖုံးလောက်ကို ကြီးမားသွားပါရောလား။ နောက်ကွယ် မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ကျောခိုင်းခဲ့မိခြင်းရဲ့အပြစ်ဒဏ်က မမျှတ လှပါလားနော်။

“လွန်းတောင်းပန်ပါတယ် ဦးကျော်”

“တောင်းပန်ဖို့မလိုဘူး။ အမှားကိုမြင်ဖို့သိဖို့ ပြောနေ တာ”

“ဟုတ်”

“သိရင် ပြင်ရမှာကိုရော နားလည်ရဲ့လား”

“နောက်ကိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ လွန်း ကတိပေးပါတယ်”

“ငါ ဘာကတိမှမလိုချင်ဘူး၊ ကတိပေးတယ်ဆိုတာ တည်မှုကောင်းတာ။ တည်မှ အဲဒီကတိက တန်ဖိုးရှိတာ။ မတည် ရင် အလကားပဲ။ ညီ၊ ထမင်းခူးတော့”

ကဲ... ပြီးပြီ။ ဆူစရာ ပြောစရာတွေကုန်မှ ထမင်းက ဘယ်လိုဝင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်လိုလူ့ခွဲစာကြီးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး နော်။

“လွန်း မစားချင်...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မစားချင်လို့မရဘူး၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှမရှိတဲ့ ဗိုက်ကို တာဝန်အရ အာဟာရဖြည့်ရမှာပေါ့။ အစာအိမ်မကောင်း တာလည်း သိလျက်နဲ့ ဘယ်လိုခေါင်းမာတဲ့ညီမကိုမှ မင်းရထား သလဲ ညီနန္ဒ”

ကဲ၊ တွေ့လား၊ လွန်းကိုပြောလို့မရရင် ကိုကိုဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောတတ်တာလေ။ ကိုကိုက မျက်ရိပ်ပြပြီး ပြောပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။ ရှေ့မှာချပေးလိုက်သည့် ထမင်းပန်ကန် ကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်စဉ် ဦးကျော်ထံမှမျက်စောင်းကို လက် ဆောင်ရလေသည်။

တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ဦးကျော်သာ နဂါးဖြစ်နေရင် လွန်းတော့ ပြာကျမှာ သေချာတာကိုး။

မကုန်ကုန်အောင် အတင်းဖျစ်ညှစ်စားနေရတဲ့ ခပ်လှ လှထမင်းပန်းကန်က ကုန်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းစားပြီး ပြန်ဖို့ထလိုက်သည့် ဦးကျော် ကို ကိုကိုလိုက်ပို့တော့ အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးပါ၏။

“စောစောအိပ်၊ အိပ်ပျော်အောင်လည်း အိပ်ဦး၊ မနက်

ကို စောစောထ၊ စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်နေပါစေ”

ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီလို ငြင်ငြင်သာသာလေးပြောရင် ဦးကျော်ရဲ့အပြုံးက အရမ်းကိုချစ် စဖွယ်မျက်နှာလေး ဖြစ်သွားတာလေ။

အခန်း (၂၃)

မှန်ချစ်တွေမှာ ကာထားသည့်လိုက်ကာကို အသာဖယ်
၍ Hotel အောက်ကို ငိုကြည့်နေမိ၏။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၇)နာရီ၊ ဒီအချိန် သူမ ဘယ်လာဦးမှာ
လဲ။

သူမဆိုတာက သူ့ရင်ထဲမှာ ထာဝရနေရာပေးထားတဲ့
မိန်းကလေးပါပဲ။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူ့ရင်ခုန်သံကို လှုပ်
ခတ်မြန်လာစေတဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ရှည်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ကောင်
လေးပေါ့။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ မျက်လွှာလေးချပြီး သူမငြိ

လှမ်းကိုသာ ကြည့်ပြီး လျှောက်တတ်သူ။

စကားပြောတဲ့အခါ တိုးတိုးလေးဖြစ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ စရာနေကြတဲ့အခိုက်မှာ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးက ပြုံးရုံလေးသာ။ သူ့ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးကတော့ သူမ၏မျက်ဝန်းနက်လေးတစ်စုံကိုပါ။ အဲဒီမျက်ဝန်းနက်တွေက စိတ်ကြည်နူးတဲ့အခါမျိုးမှာ အလိုလို တလက်လက်တောက်ပ သက်ဝင်လာတတ်တာလေ။

အခုကော၊ အခုတော့ ထိုအရာတွေကို သူမထံမှာ မတွေ့ တော့ပြီ။ သူ့ရင်ကိုလိုက်နာခဲ့တဲ့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို သံယောဇဉ် ဖြတ်သည့်နယ် တိမ်နဲ့ နှမော့တာသမရှိ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်လို့ ဒါဆို မျက်ဝန်းနက်တွေကရော၊ ကြင်နာနွေးထွေးတဲ့အကြည့်မျိုး ရှိမနေဘဲ တဝင်းဝင်းတောက်ပနေတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံရဲ့အင်အား က စူးရှလွန်းနေတာလေ။ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ဖုံးအုပ်ကာရံထား တာက အနက်ရောင်မျက်မှန်တစ်စုံ။

လောကကိုဘောင်ခတ်ပြီး ကြည့်တတ်နေပြီလား။ တင်း မာနေတဲ့မျက်နှာထားကရော၊ ခြေလှမ်းခပ်ကျဲကျဲလှမ်းသည့် အင် အားကြီးခြေသံလိုပဲ မာလွန်းနေတာလေ။

အရင်လို သိမ်မွေ့လှပလွန်းတဲ့အပြုံးနဲ့ ညင်သာလွန်းတဲ့ ခြေသံတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ။ ရှစ်နှစ်ကျော်ကာလရဲ့ ခါး သည်းချိန်တွေမှာ ကိုယ် ဘယ်လိုရှင်သန်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို မင်း သိအောင်လို့ ပြောပြချင်လိုက်တာ နန္ဒာရယ်။

‘ဦးမိုးယံပိုင်’ တဲ့။ အဘယ်မျှ ခက်ထန်တဲ့ခေါ်သံ၊ သဲ။ ‘မောင်’ လို့တောင် ယောင်ယမ်းပြီး မခေါ်မိပါလား။ ဟုတ်ပါတယ် လေ၊ နန္ဒာမုန်းတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ တာကိုး။

အမုန်းကြီးကို မုန်းခဲ့တာလား နန္ဒာ။ ရှင်းပြခွင့်ရချင်ခဲ့ ပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ် မရပ်တည်နိုင်သေးတဲ့ မှီခိုသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေခဲ့ရလို့ပါ။

“ငါကျွေးတာကိုစား၊ ငါဆင်တာကိုဝတ်ပြီး ငါ့အရိုက်က မလွတ်သေးဘဲနဲ့ ငါ့ကိုအာခံရတာ အံ့ပါရဲ့”

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်မိ၏။ နားထဲမှာ ခုထိကြား ယောင်နေဆဲပါ။ အဲဒီတုန်းက သူနဲ့ ‘ပုလဲ’ (ပုလဲဖြူ) ကို စေ့စပ်ပေး ဖို့ပြောရင်း ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

တကယ်ပဲ စစ်ပွဲကြီးခဲ့တာပါ။ နန္ဒာ။ ကိုယ်က အင်အား ဆုံးလူသား ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေခဲ့ဘူးလေ။ တကယ်ကို ကယ်သူမဲ့အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။

သီချင်းတွေထဲကလို ချစ်သူရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း ဘက် အဝေးဆုံးအထိ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်တာပေါ့။ အရွယ်မရူးရူးမိုက်မိုက်ဖြစ်နေသော်ငြား အသိက ဖွံ့ဖြိုးနေတာမို့ ဆင်ခြင်မှုနဲ့ ခြေလှမ်းကိုထိန်းချုပ် ရပ်စဲခဲ့တာတွေကို မင်းသိပါရဲ့လား။

ယောက်ျားမာနက သူ့ရင်ကို အနာဆုံး ထိုးနှက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ မောင်းချစဉ်ခိုက်မှာပဲ အိမ်ပေါ်က သူဆင်းခဲ့တာပါ။ ဝိုင်းတားမြစ်နေတဲ့မေမေမျက်စည်တွေကတောင် သူ့မာနကို မသိပဲ ဖျက်နိုင်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

ဒီလက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပေါက်ပြဲပါစေ၊ မင်းနဲ့ ဖို့ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကျော အဘယ်မျှပူပူ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ အေးချမ်းစွာမိမိခွင့်ရမယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တာပါ။

“ဘာမှအဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်၊ အချိန်တန် မိဘအမွေခံ

ခဲဆိုပြီး ထိုင်စောင့်မနေနဲ့။ ငါ့စကားကို မနာခံရင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရမယ်မထင်နဲ့။ ငါတို့သေရင် အကုန်လှူပစ်ခဲ့မယ်”

သားအရင်းအချာကိုပြောရက်တဲ့စကားတဲ့လား။ သဘောတူတဲ့လူကို ငြင်းတာထက် အလွှာမတူတဲ့မိန်းကလေးကိုမှပေးပြီး ချစ်ရလားဆိုပြီး သူ့မျက်နှာကိုရိုက်တဲ့အထိ ဖေဖေ ပေါက် ကွဲခဲ့တာလေ။

ကိုယ် ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ် နန္ဒာ။ အသားနာတာမျိုးက အရေပြားပေါ်မှာပဲ ရှိတာမို့ ဆေးကုရုံနဲ့ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါဖြင့် ရင်နာတာကရော၊ ဘယ်လိုကုထုံးမျိုးနဲ့ ကုသလို့ ပျောက်ကင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။

နာသင့်ပါတယ် နန္ဒာ။ ချစ်သူရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းဒဏ်ကို မင်း ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရမလဲဆိုတာကို ရင်နဲ့ရင်းပြီး မောင် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ချစ်လို့ပါ... ချစ်လွန်းလို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပါကွယ်။

ဘာဆိုတာမှရှိမနေတဲ့ လက်ဖလားနဲ့ မောင့်နောက်ကို လိုက်ဖို့ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ ခေါ်ရက်ပါ့မလဲ။ ခါးသည်းခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နန္ဒာ လက်ရှိခံစားနေရတာထက် ပိုပြီးဆင်းရဲတဲ့နဲ့

www.burmeseclassic.com

၂၉၂ □ မေသဒ္ဒါမောင်

ထဲ မောင် ဆွဲချရက်ပါ့မလား။

စွန့်စားတယ်ဆိုတာ မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့အလုပ်လို့ပဲ အဖေ ယူဆခဲ့တာပါလေ။ သတ္တိတွေမရှိခဲ့ဘူး၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ကြောင့် အဲဒီလိုသတ္တိကို မမွေးမြူနိုင်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

‘မောင့်ကိုမေ့ဖို့ လွန်းချစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ မောင့် မုန်းဖို့ လွန်း ခေါင်းညှိတ်အဖြေပေးခဲ့တာမှမဟုတ်ဘူး’

တကယ်ပါနော်၊ မောင့်ကို တကယ်ပဲ နန္ဒာ မမေ့မလျော့ဘူးမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မုန်းလည်းမုန်းမနေလောက်ပါဘူးနော်။

‘မောင်ပြောတော့ဖြင့် လွန်းကိုအသက်လိုချစ်တာပါ။ အမှန်ကိုပြောခဲ့တာပါ။ လိမ်ညာတာ တစ်ခုမှမပါခဲ့ပါဘူးနန္ဒာ။ မောင့်အသက်လိုပဲ နန္ဒာကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာကို ယုံကြည်ပေးလှည့်ပါလား။’

‘စောင့်ပါဆိုရင်လည်း နောက်ထပ်အနှစ်(၂၀)ကျော်အထိ လွန်း စောင့်နိုင်ပါတယ်’

ယုံပေးခဲ့တာပါ နန္ဒာ။ မောင့်အပြင် နောက်ထပ်ချစ်တတ်ပြီးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတဲ့အတွက် နန္ဒာကို မောင် ကျေနပ်

အများကြီးတင်ပါတယ်။ ရည်ရွယ်ပြီး စေ့စပ်ထားတဲ့သူ၊ လက်ဆုပ်မယ့်သူမရှိတဲ့အတွက်ကိုလည်း ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးတင်နေတာအမှန်ပါ။

မုန်းလို့လား... မောင့်ကိုမုန်းမိတာနဲ့ပဲ ယောက်ျားအားလုံးကို တစ်စုတည်းသတ်မှတ်ပြီးတော့များ မုန်းတီးနေပြီလားဟင်။ မောင့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ အံ့သြသွားတဲ့ပုံရိပ်လေးကို မြင်ယောင်မိတုန်းပါပဲ။

ခဏလေးပါ။ တကယ့်ကို ခေတ္တခဏလေးပါပဲ။ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ မျက်ဝန်းနက်လေးကို စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှ မြင်ရစဉ် အခိုက်မှာ ကိုယ့်ရင်တွေ ဗရမ်းဗတာခုန်ပေါက်ကုန်တာကို မင်းသိပါရဲ့လား။ ဖျတ်ခနဲပြန်ပြောင်းသွားတဲ့အရိပ်နောက်မှာ နာကျင်ခြင်းတွေကို မြင်ရစဉ် ကိုယ့်ရင်တစ်ခုလုံး နွမ်းလျှော့ခဲ့တာပါလေ။

ဒီထက်ပိုပြီး နွမ်းဖျော့စေတာကတော့ မင်းကိုအုပ်ချုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်ပါပဲ။ အဲဒီလူကို မင်းဘယ်လောက် ခိုသေလေးစားအားကိုးတယ်ဆိုတဲ့အထိ အတွင်းကျကျ ကိုယ်သိထားတာပါ။ ဒီသတင်းကို စကြားစဉ်က ကိုယ်အဘယ်မျှ ရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပူသွားတယ်ထင်ပါသလဲ။ မင်းနဲ့ ဒီလူကြားမှာ မင်းအစ်ကိုထစ်
ယောက်လုံး ရှိနေတယ်ဆိုမှ ကိုယ် သက်မချခဲ့ရတာပါ နန္ဒာ။

ကွာဟတဲ့အသက်၊ မြင့်နေတဲ့ဝါ၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့စီးပွား
ရေး၊ အောင်မြင်စွာရပ်တည်နေနိုင်ပြီးဖြစ်တဲ့အခြေအနေကြောင့်
ရှိန်လန့်နေတာအမှန်ပါ။ မနေ့က Dinner စားဖို့ဆင်းတော့ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် Tokyo ကညွှတ်သည်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကြိုပြီး
လိုက်ဖို့တဲ့ 'ဦးဟိန်းကျော်စေ'နဲ့ တိုးခဲ့မိတာလေ။

ခန့်တယ်၊ တည်တယ်၊ ရဲရင့်ပြတ်သားတယ်၊ သင့်တင့်
ဖော်ရွေမှုရှိတယ်၊ သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရုံနဲ့ အရှိန်အဝါတစ်ခုခု ဖြာ
ထွက်နေသလို Power တစ်ခုရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရတာပါ။
ချွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေရုံကလွဲရင်တော့ ဒီလူဟာ သာမန်လူတွေ
ထက် ထူးကဲခြားနားနေတာအမှန်ပါပဲ။

သူက အခုမှ စီးပွားရေးလောကထဲကို ခြေစချရမှာ။
မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့လောကကို လေ့လာရမှာမို့ အချိန်ယူရဦးမှာ
ပါပဲ။ လက်မလှာကနေ စခဲ့တဲ့ ဦးဟိန်းကျော်စေလိုမျိုး သူရပ်
တည်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယမရှိခဲ့ပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမအစ်ကိုကတော့ အလုပ်ဟူသမျှ သူ့ကိစ္စလိုသတ်
မှတ်ရလောက်အောင် အလုပ်လောဘကြီးသူတစ်ဦးပါပဲ။ ခိုင်း
ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုလူကို ရထားမှတော့ ဒီလူကြီး အပိုလက်
တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သွားတာကိုး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဦးဟိန်းကျော်
စေ၊ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိတဲ့လောဘကို အတောသတ်နိုင်
ဖို့ပါ။ အဲဒါကတော့ 'ညီနန္ဒအောင်'ကို ပိုင်ပေမယ့် 'လွန်းနန္ဒာ
အောင်'ကိုတော့ ခင်ဗျား အပိုင်မသိမ်းဖို့ပါပဲ။

စောင့်ပေးပါ နန္ဒာ၊ မောင့်မာနနဲ့ မောင့်အတ္တကြောင့်
မိဘစွန့်ပစ်ခြင်းခံရတဲ့အထိ မောင်ကြီးစားရုန်းကန်ခဲ့တာတွေကို
အသိအမှတ်ပြုလှည့်ပါ။ ကိုယ် ခြေစချတဲ့ဒီလောကမှာ အောင်
မြင်မှုရှိချိန်အထိ စောင့်ပေးပါဦး မောင့်အတွက်ဆိုရင် အနှစ်(၂၀)
ကျော်အထိ စောင့်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့သလိုမျိုး တည်ပေးပါ
လားကွယ်။

ကျွန်ုပ်တို့နန္ဒာရဲ့မျက်လှည့်တွေကို ဖျော်ရွှင်မှုတွေအဖြစ်နဲ့
ပြန်အစားထိုးပေးပါရစေ။ ငိုကျွေးခဲ့ရတဲ့ကာလရှည်တို့အတွက်
အပြုံးတွေသာ မင်းမျက်နှာထက် ရှိပါစေလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေ့ခိုင်းခဲ့တာပါ။ မုန်းဖို့ တစ်ခွန်းမှမဟာခဲ့တာကို နန္ဒာ မှတ်မိပါရဲ့လား။ ချစ်သူသက်တမ်းကိုပဲ ရပ်စဲစေခဲ့တာပါ။ နာကြည်း မုန်းတီးခိုင်းတာမဟုတ်မုန်း နန္ဒာ သိပါရဲ့လား။

မေ့ခိုင်းခဲ့တဲ့လူရဲ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိ ကြေကွဲခဲ့ရ သလဲဆိုတာကို မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိခဲ့ရတာပါ နန္ဒာ။ သူများ တကာတွေ လွယ်လွယ်ချစ်ကြ၊ ပေါ့ပေါ့လေး မုန်းမေ့သွားကြပေ မယ့် မောင်ကတော့ဖြင့် တစ်စက္ကန့်လေးတောင်မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ ဘူး။

‘လမ်းခွဲကြစို့’ ဆိုတဲ့စကားကို အားတင်းပြောခိုက်မှာ မောင့်နှလုံးသားကွဲအက်ခဲ့ရတာကို နန္ဒာသိပါရဲ့လား။ ချစ်ခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်ဆိုတာ လမ်းခွဲခြင်းမဟုတ်မုန်း ကိုယ်သိထားသလို နန္ဒာလည်း သိနေမှာပါနော်။

လက်တွဲပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခဏတာကျောခိုင်းဖြစ်တာပါ။ ခွန်အားမဲ့နေတဲ့လက်တွေကို ခိုင်မာစေဖို့ မောင်အားထုတ်ကြိုး ပမ်းခဲ့ရတာပါလေ။ ဝေးကွာခဲ့ရတဲ့ကာလရှည်တို့အတွက် အတိုး ချပြီး ချစ်ပြဖို့ ဒီမြန်မာပြည်ကို မောင် ပြန်ရောက်နေတာပါ။

မောင်ကမ်းပေးနေတဲ့လက်ထဲကို နန္ဒာရဲ့လက်ဖဝါးနုနု လေး ပြန်ကမ်းလှည့်ပါ။ မောင်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နန္ဒာရဲ့နှလုံးသား လေးကို မောင့်သိပြန်ပေးလှည့်ပါ။ ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရလောက် အောင် မောင် စာစီမပြနိုင်ပေမယ့် မောင်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့သမုဒ္ဒရာ ရေက ဒီမြန်မာပြည်ထဲလည်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းတာမှန်သလို မောင့် ချစ်ခြင်းတွေဟာလည်း သမုဒ္ဒရာတမျှ များပြားတာကို နန္ဒာအသိ အမှတ်ပြုပေးလှည့်ပါ။

အလွမ်းတွေကို သိပြရရင် တေးသီလေ့ရှိတဲ့ငှက်ကလေး ငိုသွားမှာအမှန်ပါပဲ။ ရင်ခုန်သံနှုန်းနဲ့အမျှ မင်းအပေါ်ချစ်တဲ့ ချစ် ခြင်းတွေက ရွေးစေ့တစ်စေ့မျှ မလျော့ပါးတာကို မင်းသိပါလေစ။ ကဗျာတွေ ဆန်နေပြီလား။ အချစ်ကဗျာတွေ ရေးသားသီကုံးလေ့ ရှိခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ‘ရာဘင်ဒြာနတ်တရီး’လည်း ‘အချစ်’ဆိုတာကို ကြုံခဲ့ဖူးတာမို့ ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရင် ထဲမှာလည်း မင်းကိုချစ်သမျှ စိတ်ကူးနဲ့ကဗျာတွေ စီထားတာပေါ့။ ဘယ်သူမှဖတ်ခွင့်မရှိတဲ့ မူပိုင်တစ်ဦးသာ ဖတ်ခွင့်ရှိမှာလေ။

အတွေးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိစဉ် ဝင်းအဝမှာ ပေါ်လာသည့်

ကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မျှော်နေတုန်း အစောကြီးရောက်လာတာပါပဲလား။ ကားက Hotel ဆင်ဝင် ရှေ့ ထိုးရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ သဲစု ဆင်းလာ၏။ ကားတံခါးဖွင့် မပေးရသေးခင် သူမ ဆင်းလေပြီ။ စိတ်ကလည်း မြန်ပါ။

ဒီနေ့ဝတ်လာတာက အဖြူရောင် Suit ပါလား။ မိန်းမ ဆန်ဆန်ပုံရိပ်တွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါလိမ့်။ အရင်လို နွဲ့နွဲ့နှောင်း နှောင်းလေးမရှိတော့ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီးလျှောက်၊ မာဆတ် ဆတ်အပြောမျိုး ပြောတတ်အောင် အဘယ်သူက သင်ပေးခဲ့ပါ သလဲ။

ကား Packing မှာ ကားသွားရပ်ရန် Hotel staff ထံ ကားသော့ပေးပြီး သူ့ရပ်နေရာအခန်းဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက် သည့်သဲစုကို သူ လက်အသာပြလိုက်မိလေ၏။ ဝမ်းကွဲညှိမလေး ၏ကျေးဇူးကြောင့် ယနေ့အထိ သူမ၏သတင်းအချက်အလက် အပြည့်အစုံကို သူ အမြဲမပြတ်သိနေရတာလေ။

Thanks...ပါ သဲစု။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

OFFICE ရှိရာအထပ်ဆီသို့ Lift ဖြင့် သူဆင်းလာခဲ့၏။

(၁၀)နာရီထိုးပြီမို့ ရုံးခန်းထဲမှာ သူမ ရှိနေမည်ကို။ တံခါးကိုခေါက် ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ချပ်ခနဲပွင့်သွားကာ သဲစု ထွက်လာလေ၏။

“ဟင်! ကိုကိုပိုင်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စကားပြောမလို့ပါ”

“သဲနဲ့လား”

“ဘယ်ကသာ”

“မမနဲ့! ဟာ... မဖြစ်ဘူးနော်၊ မနေ့က ရန်မီးက ငြိမ်း

သေးတာမဟုတ်ဘူး။ မမ တစ်ညလုံး ငိုထားတာ။ မျက်နှာလေး
ကို ခိုနေတာပဲ။ မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်တာ။ ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

“ကျွန်! နင် ဒါတွေမသိပါဘူး... ဘာမှန်းမလည်ဘဲ
ဝင်မရှုပ်စမ်းနဲ့။ ကောက်ပြီးရင် ဖြောင့်သွားအောင် ချောရတယ်၊
သိလား”

“ချောမလို့ အာ... ကိုကိုပိုင်က ပြဿနာကွာ။ ဘာဘာ
ကြီးနဲ့ကြီးကြီးဆီလည်း ပြန်ရောက်ကတည်းက အဆက်အသွယ်
မလုပ်ဘူး။ ဟိုကမျှော်နေမှန်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ကလေးဆိုးကြီးလို
ပဲ။ ပြောလို့ကိုမရဘူး၊ ခက်တာပဲ”

သဲစု ခြေကိုဆောင့်ပြီး ညည်းချေပြီ။ ကလေးဆိုးကြီး
တဲ့လား။ မှားနေပြီ ညီမလေးရဲ့၊ ကိုယ်က လူဆိုးကြီးပဲဖြစ်ရမှာ
လေ။

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ဖယ်ပေး”

“မရဘူးလေ”

“နင်ပြောပေးမှာလား၊ မပြောရင် ငါတံခါးခေါက်လိုက်
တော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နေဦး၊ နေဦး... ခဏစောင့်၊ သဲ ပြောပေးမယ်”

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ပန်းဆိုင်ကို Phone ဖြင့်လှမ်းမှာ
၍ စောစောပဲ လာဖို့သွားသည့်ပန်းစည်းကို တစ်ချက်မွှေးလိုက်
ပြီးမှ နောက်ကျောဘက်မှာ အသာဝှက်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၏။ ပန်း
မကြိုက်ပေမယ့် မင်းရင်ကို တစ်ချက်မျှခုန်စေချင်လို့ပါ နန္ဒာ။

“ဘာကျန်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ”

အခုပဲ ထွက်ထွက်ချင်း ပြန်ဝင်လာသည့်သဲစုကို မျက်
မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်မိ၏။ ချာတိတ်မလေး၏မျက်နှာက အီ
လယ်လယ်။ ဘာများဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ဧည့်သည်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“ဟို... ”

‘ဟို’ပဲပြောရသေး... တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည့်သူ့ကို
တွေ့တော့ ကောင်မလေးမျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ဒင်းကတော့
လွန်းကို နေ့တိုင်း ပြဿနာရှာနေတော့တာပါလား။ သက်မကို
ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ချလိုက်မိတော့၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရတယ် သဲစု၊ သွားစရာရှိတာသာ သွား”

“ဟုတ်၊ မမ”

သဲစု ထွက်သွားတော့ သူက လွန်းထိုင်နေသည့်အနီးထိ လျှောက်လာပြီး ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို ကမ်းပေးလိုက် ပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီနေ့ လွန်းဝတ်လာတဲ့ Style အတိုင်း ဆင် တူဝတ်ထားရတယ်လို့။ ရှင်ဘာသဘောလဲ မိုးယံပိုင်။

“ရှင်မှာ လူမှုရေးအသိစိတ်ကော ရှိရဲ့လား။ ရုံးခန်းထဲ ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာတာ ရဲတင်းလွန်းနေပြီ”

“ပန်းပေးရင် အလှမ်းဝေးတယ်လို့ ပြောကြပေမယ့် နန္ဒာ ကို ပန်းကလေးလို လန်းဆန်းမွှေးပျံ့စေချင်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ပေး တာမို့ လက်ခံပေးပါ”

ကမ်းပေးနေတာကို မယူတော့ စားပွဲပေါ် အသာစင် ပေးလေ၏။ တောက်! ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်စရာကောင်း လိုက်ပါသလဲ။ ဒါ တမင်သက်သက် လွန်းရဲ့စိတ်ကို လာဆွနေ တာလေ။ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာထက် တစ် ခုခု အော်ဟစ်ရန်တွေ့တာကို သဘောတွေ့နေပုံပါလား။

ဆုံလည်ခုံမှ ထရပ်ကာ ပန်းစည်းကိုကောက်ယူလိုက် ပြီး အမှိုက်ပုံးရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပြီးမှ အဖုံးဖွင့်ကာ ဇောက်ထိုး ပစ်ထည့်လိုက်ပါ၏။

ကဲ၊ မှတ်ကဓရာ၊ ဒီလောက်ကိစ္စဖြစ်နေတာတောင်မှ ရှေ့ဆက်တိုးချင်သမျှဆိုရင်လည်း အသားနာဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် မိုးယံပိုင်။

“နန္ဒာ”

“ရှင်၊ ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ ဧည့်သည် ဆိုရင် ဧည့်သည်လိုနေပြီး နားလည်မှုရှိသင့်တယ်။ ရှင်သာ နိုင်ငံ ကြီးသား ပီသရင်ပေါ့လေ”

သူ့မျက်နှာ တစ်ချက်ရှုံ့သွားလေ၏။ အလုံးကြီးကြီးနဲ့ ထုတာကိုမှ မနာရင် ရှင် လူမဟုတ်လို့ဘဲ။ ဆုံလည်ခုံမှာ ပြန်ထိုင် စဉ် သူက စားပွဲရှေ့ရှိခုံမှာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်လေ ၏။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ Security ကို အကြောင်းကြားရတော့မယ်ထင် ပါရဲ့။

“ကိုယ်၊ နန္ဒာကို ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာမှနားမထောင်နိုင်ဘူး”

“ကမ္ဘာပတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ် နန္ဒာ။ ကိုယ့်ကို သားအဖြစ်က စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ကိုယ့်မိဘတွေ ဆီကိုတောင်မပြန်ဘဲ မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့ ရောက်လာတဲ့ကိုယ့်ကို ဒီလိုပစ်ပစ်ခါခါကြီးမပြောပါနဲ့လား”

အလို! တစ်ဦးတည်းသာ မွေးခဲ့တဲ့သူ့ကို ဘာအကြောင်းကြောင့် သားအဖြစ်မှ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါလိမ့်။

သတိ! လွန်းနန္ဒာ။ ဒီလူမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေလို့ နင့်ဆီကို တည့်တည့်ကြီးရောက်လာတာကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့။

‘လူ’ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာရတယ်။ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားရတယ်။ ကိုယ်ဘာလိုချင်သလဲ...ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာလေးတောင်မှ မသိမမြင်ရင် အဲဒါလူမဟုတ်လို့ဘဲ...

ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုမှ ကြိုမမြင်တတ်ရင် နင် လူမဟုတ်တော့ဘူး လွန်းနန္ဒာ။ တစ်ခါအလိမ်ခံရတာက နင့်

အပြစ်မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ထပ်အလိမ်ခံရရင်တော့ နင့်အပြစ် လုံးလုံးလျားလျားကြီးဖြစ်တော့မှာ အသေအချာလေ။

“ရှင့်ရဲ့အရည်မရအဖတ်မရစကားတွေကို နားထောင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ချချက်ချင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွား”

“သွားမှာပါ၊ ကိုယ် နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်း ချိုသိပ်ထားခဲ့ရသမျှ ပြောပြီးရင် ထွက်သွားပေးမှာပါ နန္ဒာ”

“တောက်!”

သူ့ကို စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး Intercon ခလုတ်ကိုနှိပ်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ် သူက လွန်းရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖယ်လိုက်လေ၏။ ကြည်စမ်း!... အရင်လို ရဲတင်းတဲ့အပြုအမူက သူ့ဆီမှာ ပျောက်မသွားသေးပါလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ ရှိနေတာ အရင်ပြောပါရစေလို့”

“မလိုဘူး၊ ကျွန်မကိုမနောက်ယှက်ပါနဲ့”

“နန္ဒာ”

ဆိုလည်ခုံကို ဆွဲလှည့်လိုက်တာမို့ စားပွဲနောက်မှ လူ
သွားရသလို လွန်းနောက်ကျောဘက်မှ တင်းကျပ်စွာသိုင်းထစ်
ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ၏။ အို! လွန်းရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဒီလိုစော်ကား
မော်ကားပြုမှုလို့ရမယ်ထင်နေသလား။

“ရှင်နော်၊ လွတ်စမ်း! ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ခဏလေးပါ နန္ဒာ... Please! ကိုယ်ဒီလိုမှမပြောရင်
ကိုယ်ပြောတာကို မင်း နားထောင်မှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မကြားချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ။ ရှင့်မှာ နားမထိ
ဘူးလား”

“ပါတာပေါ့၊ နားပါ၊မကဘူး... နန္ဒာရင်ထဲကစကား
တွေကို နားထောင်ပေးနိုင်တဲ့နှလုံးသားပါ အကုန်ပါလာပါတယ်
နန္ဒာ”

ပါးပြင်ထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားသလို ပါးချင်းကပ်ထား
လိုက်တာမို့ လွန်းတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲပူသွားရလေ၏။ ရဲတင်း
လိုက်တာ... လွန်းနဲ့သူက... လွန်းနဲ့သူက ခုချိန်မှာ ချစ်သူတွေ
မှမဟုတ်တော့တာလေ။ ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်း သူလုပ်သင့်ပါရဲ့လား။

ခုံနောက်မှ အတင်းသိုင်းဖက်ထားတာကြောင့် လူကို
ချုပ်ကိုင်ထားသလိုဖြစ်နေပြီး လွန်းလက်အစုံက ချုပ်ထားသည့်
သူ့လက်တို့ကို အတင်းဆွဲခွာပေးမယ့် အချည်းနှီးသာ။ လက်တွေ့
မှာ ယောက်ျားအားနဲ့မိန်းမအားဆိုတာ ယှဉ်လို့မရနိုင်တာကို လွန်း
ဘာလို့မေ့နေရတာလဲ။

“လူယုတ်မာ! လွတ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ချစ်လို့ပါ နန္ဒာ၊ ကိုယ်အသက်လို့ ချစ်ခဲ့ရတဲ့နန္ဒာကို
နောက်ထပ်တစ်ခါ ချစ်ခွင့်ပါမက လက်ထပ်ခွင့်ပါ တောင်းဆိုဖို့
ကိုယ်ရောက်လာတာပါ”

“မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲခဲ့တာ (၈)နှစ်ကျော်
ခဲ့ပြီးပြီ။ ရှင့်အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း
မမြင်ချင်ဘူး။ ရှင့်နာမည်ကို မေ့မစ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ကျွန်မရင်ကို
တစ်စစကျေမွအောင် ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို နာကြည်း
စရာကလွဲပြီး ဘာမှမမှတ်နိုင်ဘူး”

“ကာလနှစ်အမှန်ကို ပြောနိုင်အောင် မှတ်ထားနိုင်လို့
Thanks ပါ နန္ဒာ”

၃၀၈ □ မမသဒ္ဓါမောင်

နောက်တစ်ဖက်ပေါ် တံဆိပ်နှိပ်ပြန်ပါရောလား။ အတော့်ကိုလွန်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ မလာကြတော့ဘူးလား။ သဲစု ဘာလို့ပြန်မလာသေးတာလဲ။ ခါတိုင်းလာတတ်တဲ့ Supervisor တွေ ဘာလို့ရောက်မလာကြတာလဲ။ အသံလုံတဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ ရုန်းဖျော့အောင် အနုကြမ်းစီးခံနေရတာကို ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလားဟင်။

“ကိုယ့်အမှားတွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ နန္ဒာရှေ့ကို ရောက်လာပြီလေ”

ဒါ ဝန်ချတောင်းပန်တဲ့ပုံစံလား။ လူကိုတင်တင်စီးစီးနဲ့ ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာကိုများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေရတယ်လို့။ မုန်းလိုက်တာနော်။

“ခဏတာ ကျောခိုင်းစေခဲ့တာပါ နန္ဒာ၊ ကိုယ့်ကိုမုန်းလိုက်ဖို့ စကားလုံးကို တစ်ခါမှမသုံးခဲ့တာကို မှတ်မိရဲ့လား။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပြည့်ချင်လို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမို့ မင်း နာကျင်ခဲ့တာမုန်း ကိုယ်သိခဲ့ပါတယ်။ အလွမ်းတွေနဲ့ နေ့စဉ်မျှော်နေရင် နုနယ်တဲ့နှလုံးသားကို ရောဂါဖြစ်မှာကို ကြိုတင်မြင်လို့ မေ့လိုက်ပါလို့

ပြောခဲ့တုန်းက ကိုယ်လည်း ရင်ကွဲခဲ့တာပါ နန္ဒာရယ်။ မောင်၊ မုန်းလို့ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ မောင်ကို စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးတဲ့နေ့မှာ မောင်မိဘတွေကို မောင်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီပြောမိလို့ မောင်မျက်နှာပေါ်မှာမက မောင်ရင်ထဲမှာပါ မပျောက်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာရခဲ့တာအမှန်ပါ။ မိဘကို လွန်ဆန်မိခဲ့လို့ တစ်ဦးတည်းသောသားကိုတောင် အမွေပြတ်စွန့်တဲ့အထိ နန္ဒာကို မောင်သိပ်ပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ သက်သေပြမှ ယုံပေးမှာလဲ။ ပြောပါဦး နန္ဒာ”

သူ့စကားသံက လွန်း၏ရင်ကို ပို၍နာကျင်စေလေ၏။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျသွားသည့်မျက်ရည်ပူတွေက ရင်တွင်းရှိအပူကို မမိပါလေ။ အချစ်ဆိုတာ ရင်ကိုနာကျင်စေသည့် ဆူးတစ်ချောင်းလို လွန်း သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါအမှန်ဆုံးပါပဲ။

ပျော်ရမယ့်ကာလထက် ပိုရတဲ့အချိန်ကသာ ပိုရည်ကြာခဲ့တာ လက်တွေ့ပါပဲ။ အပြုံးရှိခဲ့တာထက် မဲ့ခဲ့ရတဲ့မျက်နှာကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။

ယုံကြည်ပေးရဦးမှာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း၊ လွန်းက ရူးရူး

www.burmeseclassic.com

မိုက်မိုက်အရွယ်လေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲလေ။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါတော့”

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ပြောမှ လွှတ်ပေးမယ်”

“လွှတ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ”

“နန္ဒာ...”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံက ခုမှပေါ်လာရတယ်လို့။ ချပ်ခနဲဖွင့်
သွားသည့်တံခါးမှ ဝင်လိုက်သည့်သဲစုဏ်မျက်နှာထက်မှာ အံ့သြ
မှုတို့က ပေါ်လာလေ၏။ သူကဖြင့် ခုထိ ဒီတိုင်းရှိနေတုန်းလေ။

“Sorry...”

သဲစု ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ထွက်သွားစဉ် စားပွဲထက်ရှိ
Hand Phone က ထမြည်ပြန်လေ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူက
အလိုက်တသိဖြင့် လွန်းကိုဖက်တွယ်ထားသည့်လက်ကို အသာ
တကြည်ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၅)

“ဟယ်လို”

“Phone ကိုင်ဖို့ ဘာလို့ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ လွန်း
နန္ဒာ။ သဲစု ဘာလို့ Phone မကိုင်တာလဲ”

“သဲစု အပြင်ထွက်သွားလို့ပါ ဦးကျော်”

“ကျစ်! ဒီညနေ Foreigner တွေနဲ့ Dinner ပွဲတက်
ဖို့ မှာခိုင်းတာ သိပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီကလေးမ ဘာတွေလုပ်နေလို့ ခုထိမပြောရသေးတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လဲ။ ခဏနေ မင်းဆီ ညှိရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူပြောတာကို
ပဲ လုပ်ဖို့ပြင်ထား... ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောမပြီးခင် Phone က ပိတ်ချေပြီ။ စိတ်ပြန်တဲ့နေရာ
မှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိပါလားနော်။ Phone ပြောပြီးချိန်အထိ
ရုံးခန်းထဲမှထွက်သေးသည့်သူအကြည့်က လွန်းထဲမှာသာ။

“မောင့်ကြောင့် နန္ဒာ၊ မျက်ရည်ဘယ်တော့မှမကျစေ
ရတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

မျက်နှာကို မှဲလိုက်မိပါ၏။ ကတိတွေ ပေးနေပြန်ပါရော
လား။ တစ်ချိန်တုန်းက ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ကတိကိုရော ရှင် တည်ခဲ့လို့
လားဟင်။ တော်ပါပြီ မိုးယံပိုင်ရယ်၊ ရှင်ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်
ယုံလွယ်တတ်တဲ့အရွယ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကိုရော ရှင်
သိပါရဲ့လား။

အတိတ်ဆိုတာကို အတိတ်မှာပဲ ထားရစ်ခဲ့တာ ကြာပါ
ပြီလေ။ ခါးသည်း စက်ဆုပ်လွန်းလို့ ပြန်သတိမရချင်တော့ပါဘူး။
နှလုံးသားပါမက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမွခဲ့ရတဲ့အဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဝေဒနာတစ်ရပ်လို ပြန်မရချင်
တော့တာ အမှန်ပါလေ။

ရှုံးသလား... မြတ်သလား... သေချာပြန်စဉ်းစား... ရှုံးတယ်
ထင်ရင် ကိုယ့်ရှုံးခဲ့တာထက် ပိုတဲ့အမြတ်ရဖို့ ပြန်ယူတတ်ရ
တယ်... အဲဒီအခါမှာ အရင်းအနှီးတော့ မကြီးစေနဲ့...

ဟုတ်တယ်... အနိုင်အရှုံးတွက်စတမ်းဆိုရင်တော့ ဒီ
ပွဲမှာ လွန်းရှုံးတာ အမှန်ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ မျက်ရည်၊ နာ
ကျင်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာပါပဲ။ နာမည်မှာ ရည်းစား
ပြတ်ဆိုတာထက် စွန့်ပစ်ခြင်းဆိုသည့်ခေါင်းစဉ်က ပိုပြီးခံရခက်
စေခဲ့တာလေ။

“ရှင်နဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့ပြီ ကိုမိုးယံပိုင်။ ကျွန်မဆီမှာ
ရှင့်ကိုပြောစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“နန္ဒာ”

“ရှင်ထွက်သွားပါတော့၊ ခဏနေ ကျွန်မအစ်ကို ရောက်
လာတော့မှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ်ပြောသမျှ နန္ဒာ နားမဝင်ဘူးတဲ့လား”

“နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မနောက်ယှက်ပါနဲ့”

“မမ”

ဒီတစ်ခါတော့ သဲစုက ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာချေပြီ။ လွန်းတို့ကို စကားစပြတ်စေခြင်းပဲမဟုတ်ပါလား။ သူ ထွက်သင့်ချိန်ရောက်ပေမယ့် မားမားကြီးရပ်နေသည့်နေရာက လုံးဝမရွေ့ပါလေ။ ဘယ်လိုလူလဲ မိုးယံပိုင်။

“မနေ့ကရောက်တဲ့ ညှော်သည်တွေနဲ့. . .”

“ငါသိပြီးပြီ”

လေသံမာဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ သဲစု တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘မ’လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးသုံးလေ့ရှိပါလျက် ‘ငါ’ဆိုသည့်နာမ်စားက လွန်း အဘယ်မျှစိတ်မကြည်လင်သလဲဆိုတာကို သိစေသည်လေ။

“မမရဲ့အစ်ကို ရောက်လာတော့မယ်တဲ့”

“အဲဒါလည်း ငါသိတယ်၊ လေရှည်မနေနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပါလား”

“ဟုတ်”

သဲစုက ဇက်ပုသွားပြီး ခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်လေ၏။ သူကဖြင့် အလိုက်မသိစွာ ရှိနေတုန်းပါပဲလား။ ကြည့်ရတာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်မည့်ပုံမျိုးပင်။ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ ရှင်တွေ့လို့ရော ကျွန်မ ခံယူဆုံးဖြတ်ချက်က ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်တာဘဲ မိုးယံပိုင်ရယ်။

“ကိုယ် လက်လျော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စပဲ”

“နန္ဒာ. . . ကိုယ်”

“ဒေါက်! ဒေါက်!. . .”

သွားပါပြီ. . . ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ကိုကိုနဲ့ တန်းတိုးပြီကိုး။

အခန်းတံခါးဖွင့်ရင်း ဝင်လိုက်သည့်ကိုကိုက သူ့ကို မြင်တော့ မျက်ခုံးမြင့်သွားလေ၏။ ရုံးချိန်ကြီး ဒီမှာရှိနေမယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။

“သဲစု”

“ရှင်၊ အစ်ကို... အစ်ကိုကြီး”

“မနေ့က ကိုယ်ပေးထားတဲ့ List နဲ့ မစွတာ အိုရီးမား တို့အတွက် Lunch ကို သွားစီစဉ်ပေးပါ။ ဘာတစ်ခုမှ မလွဲပါစေ နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပညာသားပါစွာဖြင့် သဲစုကို ကိုကို နှင်ချေပြီ။ မျက်လုံး လေး စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး သဲစုက အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွား လေ၏။ ကိုကိုက လွန်းစားပွဲရှေ့ ဧည့်ခံခိုင်းမှာ အသာဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ပါဦးလား ညီ”

အလိုလေး... ညီတဲ့။ ကိုကို ဘာသဘောနဲ့များ ဒီလို သုံးလိုက်ပါလိမ့်။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားပြီး ကိုကိုနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ဘာအကြောင်းများ ဆွေးနွေးမှာတဲ့လဲ။ လွန်းတို့ရဲ့ ပြီး ပြတ်ပြီးသားကိစ္စကို ဆက်ပြောစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ နော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေဝေတဲ့ဆိုင်းတာမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး...စဉ်းစား တာ၊ ချင့်ချိန်တာ၊ အချိန်ကြာကြာဆွဲထားဖို့မှမဟုတ်ဘဲ... မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်၊ ချက်ချင်းထလုပ်၊ အချိန်ဟာ ရွှေထက် အများကြီးအဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့...

ဟုတ်တယ်... ဦးကျော်ပြောသလို အချိန်ဆွဲနေလို့မှ မဖြစ်တာ။ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ လွန်းကို သူနဲ့ဆက်နွယ်နေတုန်းပဲ လို့ ထင်မသွားစေချင်ပါ။ ခွန်အားတွေအပြည့်နဲ့ လျှောက်လှမ်း နေပြီဖြစ်တဲ့ လွန်းရဲ့ဘဝကို ဒီလိုရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်တွေ ဖြစ်လာ ရင် ဦးကျော်နဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။

“ကိုကို”

“ကိုကို သူနဲ့ဆွေးနွေးမလို့ပါ ညီမလေး၊ နင်မပါလည်း ပြောလို့ဖြစ်တယ်၊ ရပြီလား”

ကဲ၊ ဘာများပြောလို့ရတော့မှာလဲ။ ဒီအခန်းထဲက ထွက် သွားချင်ပေမယ့် လွန်းရဲ့ရုံးခန်းမို့ မဖြစ်တာလေ။ ခုံမှာထိုင်နေရာ မှ ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ အခန်းထောင့်မှာချိတ်ထားသည့် ပန်းချီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားကြီးရှေ့၌ အကြောင်းမဲ့သွားရပ်နေမိ၏။ အသံလုံတဲ့အခန်း
မို့ ကိုကိုတို့ပြောသမျှ အကုန်ကြားနေရတာပါပဲ။

“ညီ၊ အရင်ဆုံးပြောပါ”

“အစ်ကို့ . . . ကျွန်တော်”

“ရပါတယ် ညီ၊ ကိုယ်နဲ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးလို့
ရပါတယ်”

သူ နေရခက်စွာဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသာပွတ်
လိုက်မိ၏။ အဝေးကသာ တစ်ခါနှစ်ခါမျှ မြင်ရုံမြင်ခဲ့ဖူးပြီး အခုလို
မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောရတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှမကြုံဖူးတာလေ။
သူကိုအုပ်ထိန်းတဲ့အစ်ကိုမို့ အဖေလို ရိုကျိုးလေးစားခဲ့တာတဲ့။
ဘာပဲပြောပြော သူက ကာယကံရှင်မို့ မျက်နှာအပူသားပါလေ။

“ကျွန်တော်၊ မိုးယံပိုင်ပါ”

“ကိုယ် သိထားပါတယ်”

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်
လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ညီနန္ဒ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဒီလူငယ်လောက်

ပညာမတတ်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့ဝင်ဆန့်ရတဲ့စီးပွားရေးလောက
မှာ လူတွေရဲ့စိတ်သဘောမနောကို လေ့လာခဲ့တဲ့နေရာမှာတော့
သူက အများကြီးပိုသာခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

ဒါ၊ ညီမလေးရဲ့ တစ်ချိန်က ချစ်သူတဲ့။ တော်စပ်ရမည့်
အနွယ်အတွက် မျက်နှာပူစရာကောင်းပေမယ့် အစ်ကိုကြီး အဖ
အရာမို့ လွန်းအတွက် ဘာမဆို ရှေ့ကနေ မားမားရပ်တည်ကာ
ကွယ်ဖို့က သူ့အတွက် ကြီးမားတဲ့တာဝန်တစ်ရပ်ပေကိုး။

ရည်မွန်ပုံရှိပေမယ့် ရွှေစွန်းကိုက်ပြီး မွေးဖွားခဲ့လာတာ
မို့ လောကကို ထိမထင်သည့်ဟန်က ဤလူငယ်ထံမှာ ရှိနေတုန်း
ပါပဲ။ ဘာပြစ်ချက်မှရှိမနေပါဘဲ အကြောင်းပြချက်မရှိ၊ လွန်းကို
ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့တာကို သာမန်အနေနဲ့တော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ထင်
စရာပါ။ သို့သော် ဘဝရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး အလေး
အနက်ထားလေ့ရှိတဲ့ သူတို့မောင်နှမအတွက်ကဖြင့် အရေးအကြီး
ဆုံးကဏ္ဍပါပဲ။

ဒါဖြင့် သူ့တုန်းကရော၊ မှန်ပါတယ်၊ သူ့တုန်းကလည်း
‘ချော’နဲ့လမ်းခွဲခဲ့ရတာပါပဲ။ သို့သော် ညီမလေးကို မိုးယံပိုင် တေး

ခဲ့သလိုမျိုး အစိမ်းဖြတ်၊ဖြတ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ရည်မှန်းချက် မပြည့်စုံမီ ‘ချော’ အိမ်မှ မင်္ဂလာသတင်းကြောင့် နှစ်ဦးသား နား လည်မှုယူပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပါ။

‘မိုးမလုံလေမလုံတဲ့အိုမှာ ထမင်းရည်ပူ အတူလျက်ရ ပါစေ’ဆိုတာ စာရေးဆရာတွေရဲ့စိတ်ကူးယဉ်စာသားတစ်ခုပါ။ လက်တွေ့မှာ ဘယ်သူက အငတ်ခံရဲပါ့မလဲ။ တစ်ယောက်မျှတ နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ချစ်နေရုံနဲ့ ဘဝဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ နှစ်ဦးသား ချစ်ရည်တူပါလျက် နောက်ဆုတ် ဖြစ်ခဲ့စဉ်မှာ ကံကြမ္မာကြောင့် သူတို့အပြစ်မတင်ဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

ဘဝနဲ့ချီလာရင် အချစ်ဆိုတာ ရေမှန်လေးလောက်သာ အရာထင်တော့တာကို အခြေခံလူတန်းစားတိုင်း သိလေ့ရှိတဲ့ အသိသညာတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာဆိုလို့ နန္ဒာတစ် ဦးတည်းသာပဲ ရှိတာပါအစ်ကို။ ကျွန်တော်၊ သူ့ကိုမစွန့်လွှတ် နိုင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပါ”

“မိုးယံပိုင်... ရှင်”

“ကျစ်! ဝင်မပြောနဲ့လေ ညီမလေးရာ”

“တစ်ချိန်က သူ့ကိုထားရစ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် ဝန်ခံ ပါတယ် အစ်ကို။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အပြစ်မှန်း ကျွန်တော်သိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်မိခဲ့တာ သူ့ကိုမှန်းလို့မဟုတ်ရင် ဘူး။ Sorry အစ်ကို၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပေးပါ”

“ရပါတယ်”

သူ့ကို စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်မိ၏။ ပြောတော့ နှုတ်ဖျားက ပါ မိုးယံပိုင်၊ တကယ်တမ်းခံရတာက ရင်ထဲကနှလုံးသားပါ။ ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ နာခဲ့တယ်ပြောပြော၊ တကယ်ရင်ကွဲခဲ့ရတာ က လွန်းပါ။ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်လဲခဲ့တာကို ဘယ်သူက ထူမတ် ပေးခဲ့ရသလဲ။ အတေးအမှတ်ကြီးတဲ့ဉာဉ်က ချစ်ခြင်းထက် နာ ကြည်းမှုဘက်ကို ပိုအလေးသာခဲ့ရတာပါ။ လွမ်းမနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သတိရခဲ့ရင်တောင်မှ ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ တစ်စစ်စစ် နဲ့ နာနာကျင်ကျင်ကြီးခံနေရတုန်းပါရှင်။

“နန္ဒာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မိဘကိုတောင် အာခံရဲ တဲ့အထိ မိုက်မိခဲ့တာပါ။ ရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်တာကာလမှာပင်

ပန်းခဲသမျှဒဏ်ကို သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်ခွန်၊ ကျွန်တော့်အားနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် လမ်းပျောက်နေပြီ အစ်ကို။ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ လက်ကမ်းကြိုးဖို့ မျှော်လင့်ထားပေမယ့် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတဲ့အနာဂတ်ကို နန္ဒာက ထည့်မပေးချင်ဘူး။ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပေးလှည့်ပါ”

အသံတို့ တိတ်သွားလေ၏။ ကိုကို ဘာပြန်ပြောမှာလဲလိမ့်။ ဖွင့်မပြောဖြစ်ပေမယ့် လွန်းရဲ့စိတ်၊ လွန်းရဲ့သဘောထားကို သွေးရင်းအစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကိုကို အလိုလိုသိနေမှာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး လွန်းရဲ့အနာဂတ်လမ်းကို မှန်ဝါးသွားအောင် ကိုကိုမဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကို။

“ကိုယ်ပြောမယ် ညီ... တကယ်တော့ ကိုယ်က ညီလောက် ပညာမတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လေ့လာသင်ယူခဲ့တဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာနဲ့ယှဉ်ပြီးတော့မှ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“ကိုယ်လည်း တစ်ချိန်က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို စွန့်လွှတ်

ခဲ့ပါတယ်။ နာကျင်ခဲ့တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက ဆယ်ပါး ညီ။ သံယောဇဉ်နဲ့ရောထွေးလို့ မရဘူးလေ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ညီဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့လမ်းက မှားနေတယ်ဆိုတာပဲ”

“အစ်ကို”

“ညီမလေးရဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ် ဝင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေမယ့် သူ့ဘဝအတွက်တော့ ကိုယ် ဝင်စွက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ် ညီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ညီမရှိတော့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့် အသစ်တော့ နောက်တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်လာအောင် ထပ်မန်တီးပါနဲ့တော့ ညီ ပြောပါရစေ။ ကိုယ် မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ ညီ”

□□□

အခန်း (၂၆)

ရင်မောတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။ ဦး
ဇော်နှင့်အတူ ညစာစားပွဲတက်ရမှာမို့ စောစောပြန်ရန် ပြင်လိုက်
ရင်း၊ စီစဉ်ပေးစရာရှိတာကို စီစဉ်ပေးပြီး သဲစုအလုပ်စားပွဲနေရာ
သို့ လှမ်းကြည့်တော့ ချာတိတ်မက ရှိမနေပါချေ။ ဘယ်တွေ
ဘူးနေပြန်ပါလိမ့်။

ဤကလေးမ လွန်းကိုအသိမပေးဘဲ ဒီလိုမျိုးအပြင်ကို
ထွက်ဖူးပါဘူး။ ညနေခြောက်နာရီ ရှိပြီမို့ ရုံးဆင်းချိန်မှန်ပေမယ့်
နှိပ်ရင်လည်း လွန်းဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်တောင်းပြီးမှ ပြန်နေကျပဲ

မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်နှယ် ပျောက်နေရတာပါလိမ့်။

အခန်း Lock ကို အသာလှည့်လိုက်ပြီး အပြင်ကိုထွက်
လိုက်ပါ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်သော်ငြား သဲစု၏အရိပ်သော်လည်း
မမြင်ရပါလေ။ ကြည့်ရတာ လေသာဆောင်မှာ Phone ပြောနေ
တာ ထင်ပါရဲ့။

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် လွန်းရင်ထဲထိ
သွားရပါ၏။ အလို! သဲစုက သူနှင့်အတူ ရှိနေတာပါလား။ ထဲ
တာတန်းကို လက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်နေသည့်သူ
ကျောကို အသာပွတ်သပ်ပေးနေပုံက တရင်းတနီးပါလေ။ ဘယ်
လိုပတ်သက်မှုမျိုးပါလဲ။

“ကိုယ် ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဒီလောက်ထိ စိတ်ဓာတ်တွေ မကျပါနဲ့ ကိုကိုပိုင်ရယ်
သဲတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

“မရဘူး ညီမလေးရဲ့ သူ့အစ်ကိုက... သူ့အစ်ကို
က ကိုယ့်ကို အပြီးအပြတ်ပြောပြီးပြီ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ
ဘယ်လိုရှေ့ဆက်လို့ ရပါတော့မလဲ။ ကိုယ် အနှစ်နှစ်အလေ့

ကြိုးစားလာခဲ့သမျှအကုန် သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကုန်ပါပြီကွာ”

“မမကရော ဘာတဲ့လဲဟင်”

လွန်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ညီမ
လေးတဲ့... ဒါဖြင့် သဲစုဆိုတာ သူ့ရဲ့ဝမ်းကွဲညီမလေးပေါ့။ ဒါကို
ဘာလို့ လွန်းမသိခဲ့တာလဲ။ လွန်းရဲ့သတင်းတွေ သူ့ကြိုသိနေတာ
လက်စသတ်တော့ လွန်းနားမှာ Spy တစ်ယောက်လုံး ရှိနေလို့
ကိုး။

ဒါကို ဦးကျော်ရော သိပါရဲ့လား။ သဲစုကို ဘယ်ကနေ
ဘယ်လိုရှာပြီး လွန်းရဲ့အနီးဆုံးကို ဖို့ပေးခဲ့ပါသလဲ။ ဘာသဘော
လဲ ဦးကျော်။

အချစ်က ဘဝကိုဖန်တီးပေးတယ်လို့ ယုံနေသလား...

အဲဒီအချစ်ဆိုတာနဲ့ ဘဝကိုရှင်သန်နိုင်တယ် ထင်နေရင်တော့
ဟိုးအောက်ဆုံးထစ်မှာပဲ မင်းရှိနေမှာ...အချစ်ဆိုတာ နေ့စဉ်
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ အာဟာရမှမဟုတ်တာဘဲ...

မလိုအပ်ဘူးဆို၊ ဘဝကိုလျှောက်လှမ်းစဉ်မှာ အဲဒီအချစ်

ဆိုတာ အနှောက်အယှက်ဆိုပြီး လွန်းရင်ထဲကဆူးကို ဦးကျော် နှုတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘယ်တော့မှ မရှင်သန်စေရအောင် ချစ်ခြင်းရဲ့ Virus ကို ဦးကျော်ပဲ သေအောင်၊ သတ်ပေးခဲ့တာလေ။

အဲဒီလူက လွန်းရဲ့စိတ်ကို နားမလည်ဘဲ အခုလိုလုပ် ရသလား။ ထင်မထားဘူး ဦးကျော်၊ သဲစုကို ဘယ်သူ့ဆိုတာကို ဦးကျော် ကြုံသိထားရင် ဒီကိစ္စမှာ မရိုးရှင်းတော့တာအမှန်ပဲ။

“ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းတာ”

“ဖြစ်ရလေ”

“ကိုယ် အများကြီးမှားခဲ့ပြီကွာ၊ ကိုယ့်ဘက်က၊ ကိုယ့် ဘက်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာ အများကြီးဆိုမှ အများကြီးကွာ။ အခု၊ အခု... ကိုယ်ပြန်ရတာက ဘာလဲ”

“ကိုကိုပိုင်ရယ်၊ အဲဒီလိုကြီးတော့ မပြောပါနဲ့။ ဘာတို့ ကိုကိုပိုင်ကို အမွေဖြစ်ခဲ့တာကလည်း အကြောင်းရှိနေလို့လေ။ ပုလဲနဲ့က မိဘချင်းပြောပြီးဆိုပြီးဖြစ်နေပြီးမှ ကိုကိုပိုင်က ထကန့် ကွက်တာမို့ ရုတ်တရက်ဒေါသဖြစ်ပြီး...”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆိုင်တယ် ကိုကိုပိုင်၊ ဒါ ဘယ်မိဘမဆို ဒီလိုပဲဆုံး ဖြတ်ကြမှာပဲ။ သဲတောင်မှ ပုလဲနဲ့အဆက်အသံပြတ်လုနီးပါး ဖြစ် ခဲ့တာကိုပဲ ကြည့်လေ။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့အရာမှာတော့ ဘယ်သူက ထိခိုက်ခံချင် မှာလဲ”

“ကိုယ်မှ ပုလဲဖြူကို မချစ်နိုင်တာ”

“သဲ၊ သိတယ်လေ၊ ပုလဲလည်းသိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ မမ သိဖို့လိုလိမ့်မယ်”

သူက မျက်နှာကိုမော့ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလေ ၏။ ရင်ဖွင့်ဖော်ပေါ့၊ ဟုတ်တာပဲ... ခံစားချက်ကို ပေါ့သွားရ အောင် ရှင့်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ပြလို့ရမယ့် အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရှိသေးတာပါလား မိုးယံပိုင်။ ဒါဖြင့် လွန်းတုန်းကရော...

တစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ပါ။ တကယ့်ကို တစ်ယောက် တည်းပါပဲ။ ငိုနေရင်တောင်မှ ဖြေသာအောင် ပြောပေးသူ ရှိမနေ ခဲ့ဘူးလေ။ မျက်ရည်တွေရဲ့ရာဇဝင်ကို လွန်းရဲ့ခေါင်းအုံးလေးပဲ သိခဲ့တာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတော့်ကိုမျှတတဲ့ လောကကြီးပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိလှတတ်လှပြီလို့ ထင်နေတဲ့လွန်းကို 'နင် ဘာမှမသိသေးပါ
ဘူး'လို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေပြီလေ။

ကဲ၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ လွန်းနန္ဒာအောင်။

“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းခါတုန်းပဲ”

“ကိုကိုပိုင်ကလည်းကွာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျလွယ်လိုက်တာ။
သဲ ကူညီလို့ ရပါသေးတယ်”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ မမကို Control လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အန်ကယ်
တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာကို မမေ့နဲ့လေ”

ဘုရားရေ! ဦးကျော်ကို ဆွဲထည့်ပြီပေါ့။ လွန်းကို ထိန်း
ချုပ်ပေးနေတဲ့သူတဲ့။ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ သို့သော်
လွန်းနဲ့ဦးကျော်ကြားမှာ ခြားထားတဲ့စည်းမျဉ်းတွေကိုဖြင့် ဘယ်
သူမှမမြင်နိုင်ဘူးလေ။

“ဦးဟိန်းကျော်ဇေ”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူနဲ့နန္ဒာကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်သမှ သိပ်ဆိုင်ပေါ့ ကိုကိုပိုင်ရဲ့။ အန်ကယ် ထူမတ်
ပေးခဲ့လို့ မမ မားမားမတ်မတ်ရပ်နိုင်ခဲ့တာ။ အန်ကယ် Con-
trol လုပ်ပေးခဲ့လို့ ဒီလိုခပ်မာမာပုံစံလေး ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ အန်ကယ်
သင်ကြားပေးခဲ့လို့ မမရင်ထဲက နှလုံးသားကို မာကျောစေခဲ့တာ
လေ။ ဒီတော့ အန်ကယ်သာ ဖြေရှင်းပေးရင် ကိုကိုပိုင်တို့ကိစ္စ
မပြေလည်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဦးဟိန်းကျော်ဇေဆိုတာ အစ်
ကိုကြီးရော မမပါ မိဘလိုအားထားလေးစားနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်
တစ်ဦးဆိုတာပဲ”

ကြည့်စမ်း! . . . အတွင်းကျကျ သိနေနှင့်တာပါပဲလား။
ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။ စီးပွားရေးလောကမှာပဲ ဒီလို
လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတယ်လို့ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ လူမှုရေးကိစ္စ
မှာလည်း လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွေ ရှိနေတာလေ။ ဒါကြောင့် 'လူ'
ဆိုတာ ကြောက်စရာသတ္တဝါလို့ သတ်မှတ်ခြင်းခံရတာပဲကိုး။

“သူနဲ့ရင်းနှီးလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ သဲက အန်ကယ်နဲ့အိမ်ချင်းကပ်ရက်တာ နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေတာပဲ။ အစောကြီးကတည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်လည်း မမရဲ့ Secretary နေရာကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရခဲ့တာပေါ့”

“OK! ကိုယ် မင်းကိုယုံလိုက်မယ် သဲစု”

“စိတ်ချပါ ကိုကိုပိုင်”

မှန်တံခါးကိုပြန်စေ့ကာ လှည့်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ရုံးခန်းထဲသို့ မြန်မြန်လျှောက်လာပြီး ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန်အလုပ်ပေးနေမိသည်။ စဉ်းစားစမ်း! . . . လွန်းနန္ဒာ၊ စဉ်းစားစမ်း! . . . Hotel ကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့တာ ဒီကိစ္စကိုကြုံတွေ့ပြီး လန့်နေလို့မဖြစ်ဘူး။

ပြတ်သားရမှာ၊ ဟုတ်တယ်. . . ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံး ဖြတ်ရမှာပေါ့။ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါလျက် ဒီအရှုပ်အထွေးကို လွန်းမရှင်းတတ်ရင် ညံ့ရာကျမှာလေ။

ကောင်းပြီ၊ လွန်းနန္ဒာဆိုတာ ဘာလဲလို့ဆက်ကြည့်ရအောင် သဲစုရေ. . .

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝင်ခဲ့”

“ဟင်! မမ ခုထိမပြန်သေးဘူးလား။ (၇)နာရီ Dinner ရှိတာလေ”

“Dinner ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းဖို့စောင့်နေတာ။ ထိုင်ပါဦး”

သဲစုက သတိအနေအထားဖြင့် လွန်းထိုင်နေရာ စားပွဲနား၊ ကပ်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ သဲစု၏မျက်နှာကို လွန်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ လုံးဝမထင်စရာလေး. . . စမြင်ကတည်းက သွက်သွက်လက်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး၊ လာဘ်မြင်တယ်၊ ဖျတ်လတ်တယ်ဆိုပြီး လက်ရုံးသဖွယ် အားထားခဲ့မိတဲ့မိန်းကလေးက လက်တွေ့မှာ မြွေပွေးလို အဆိပ်ရှိနေတာလေ။

“ပြောပါ မမ”

“ပြောမယ်၊ ပြောချင်လို့ကို စောင့်နေတာ။ မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒါလား၊ မမရဲ့ Secretary လုပ်ပေးဖို့လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တော်စမ်းပါ။ စာရွက်ထဲကအတိုင်း ရွတ်ပြမနေနဲ့။ ငါတော်တော်အံ့သြတယ်၊ သိလား။ မင်းအတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်မှမရှိဘဲ ဒီအလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်တာ”

သဲစုမျက်နှာမှာ အံ့သြရိပ် ထင်သွားလေ၏။ မင်သေတဲ့နေရာမှာတော့ လွန်းထက်မြင့်တာအမှန်ပါပဲ။ လွန်းက ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖုံးဖိမရဘဲ မျက်နှာမှာ အကုန်ပေါ်လာတတ်တာမျိုးလေ။

“မမပြောနေတာတွေ သဲ လုံးဝနားမလည်ဘူး”

အလာကြီးပါပဲလား။ အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်ကတော့ အပြင်းစားမျိုးပဲ လွန်းနဲ့။ သတိသာ ထားပေဦးတော့။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို အရိပ်ပြရင် အကောင်ပါမြင်တတ်ခဲ့လို့ ငါသဘောကျခဲ့မိတာ။ အခုအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြတော့လည်း နှိုးရတာပေါ့။ မိုးယံပိုင်နဲ့မင်း ဘာတော်သလဲ၊ မှန်တာကိုပြောပါ”

မျက်နှာလေး ပြုံးသွားလေ၏။ အပြစ်ကင်းစင်နေတုန်းပါပဲ။ သူမမှာသာ ဒီလျှို့ဝှက်ခြင်းတွေ ရှိမနေရင်တော့ အလုပ်

ထုတ်ရမယ့်ကိစ္စက နှမော့စရာကြီးပါလေ။

“ဪ၊ ဒါလား... ကိုကိုပိုင်နဲ့သဲက Cousin တော်မိတယ် မမ”

“ဒါဖြင့် ငါ့အကြောင်းမှန်သမျှ သူ့ကိုအကုန် မင်းသတင်းပို့နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ ငါ့မှာတော့ မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ယုံကြည်လိုက်ရတာ။ ခုတော့ မင်းက ငါ့နောက်ကျောကို ထိုးမယ့်ခားတစ်ချောင်းဖြစ်နေပါရောလား... ဟင်”

“မမ မှားနေပြီ”

“မမှားဘူး... ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမှားခဲ့ဘူး”

သဲစုက လက်ကလေး၊ ကာကာ ပြန်ချော့ချော့ပြီး ကြည့်စမ်း! ကိုယ့်အထက် မန်နေဂျာတစ်ယောက်ကို အာခံပြန်ပြောရဲရအောင် သူမနောက်က Background က မသေးဘူးလေ။

“မင်းကမှ မှားနေတာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကို ခုလိုအနီးကပ်လာနှောက်ယှက်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ဘူး။ အံ့သြစရာ”

“ထားပါတော့၊ သဲမှားတယ်လို့ မမ ယူဆလို့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှားက အဖြူစင်ဆုံး စေတနာအမှားမျိုးပဲဖြစ်မှာ ပါ မမ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေမိလျက်နဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် ဝေးကွာခဲ့ရတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပြန်လက်တွဲစေချင်တာကို အမှားလို့ မမ အပြစ်တင်ချင်သလား”

“တော်စမ်း!”

“သဲက မျှမျှတတတော့တတ်ပါတယ် မမရဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ သဲက ဘာအကျိုးအမြတ်မှ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ပါခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ မမအတွက်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုပိုင်အတွက်ပါ။ နို့ရိုးလေးပါပဲ မမလွန်းနန္ဒာ၊ အချစ်ဆိုတာကို အချစ်လို့ပဲ ရိုးရိုးလေး မြင်ပေးလိုက်ပါ။ . . ကျန်တာတွေအားလုံးကို ဖယ်ပြီးတော့လေ။ အတ္တတွေ၊ မာနတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ လွမ်းဆွေးခြင်းတွေ၊ အားလုံးအားလုံးကို ဖယ်ပြီး တစ်ခုတည်းရွေးပြီးတော့ မြင်လိုက်ရင် မမရဲ့နှလုံးသားက အလိုလိုနားလည်သွားပါလိမ့်မယ်”

“သဲရဲ့နင်. . .”

“အချစ်ဆိုတာ ချိုမြိန်ပါတယ် မမရယ်။ ဘယ်အရာမှ ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားလို့ မရပါဘူး”

စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ၊ ဒါ၊ လွန်းကို တွေဝေအောင် ပြုစားလိုက်တဲ့စကားလုံးတွေပါပဲလား။ နားမယောင်လဲ နဲ့ လွန်းနန္ဒာ၊ နင့်အမြင်တွေ ဝေဝါးသွားရင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်လေ။

“မမနဲ့ကိုကိုပိုင် ပြန်ချစ်ဖို့တစ်ခုတည်းပါပဲ၊ အစ်ကိုကြီးလည်း မလိုဘူး၊ အန်ကယ်လည်း မလိုအပ်ပါဘူး”

“မင်းထွက်သွား”

မျက်စိစုံမှိတ်ချလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်တင်းကျပ်သွားရတော့၏။

မလိုဘူးတဲ့ ဦးကျော်. . .

လွန်းဘဝမှာ ဦးကျော် ရှိဖို့မလိုဘူးတဲ့လား. . . လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာကြီး။

အခန်း (၂၇)

“ဘာသဘောနဲ့ သဲစုကို အလုပ်ဖြတ်လိုက်ရသလဲ လွန်းနန္ဒာ၊ သူ့ကို ငါအလုပ်ခန့်ခဲ့တာမို့ အလုပ်ထုတ်ရင်လည်း ငါပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ခက်တာလဲ... ပြဿနာတွေ ဒီလောက်ဖြစ်မှတော့ လွန်းကို သူမ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့လို့ ဆက်မလုပ်တော့တာ အပြစ်ပုံချနေပြန်ပါပြီ။ ခုမှ မနက် (၆)နာရီပဲရှိသေးတာ၊ နီးနီးချင်း Phone ဆက်ပြီး ဆူရတယ်လို့။

“မဟုတ်ဘူး ဦးကျော်”

၃၄၀ □ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မဟုတ်ရင် ငါ့အိမ်အထိ သူ့ထာ
ပြောခဲ့ပါ့မလား”

“ဦးကျော်၊ ခုကိစ္စက လုပ်ငန်းနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူး။ လွန်း
ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပဲ ပတ်သက်တာပါ”

“အေး... ငါသိတယ်”

ဟင်! သိလိုက်တာပဲလား။ ဒီကိုဖြင့် မကြာမကြာမလာ
ဖြစ်ဘဲ ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုသိကုန်ပါလိမ့်။ ကိုကိုက မစွတာ
အိုရိုးမားတို့ Group နှင့် ပုဂံကို ခရီးထွက်သွားလေပြီ။ ဒီတော့
လွန်းနှင့်စကားပြောရမှာ ဦးကျော်ပဲ ရှိတော့တာကိုး။

“အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုအလုပ်ထုတ်လိုက်တာ”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ မင်းကို အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
မပတ်သက်ဖို့ ပြောထားတာ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲ လွန်းနန္ဒာ”

“အဲဒါက...”

“မင်းအလုပ်မပိရအောင် သူ့ကို ငါခန့်ပေးထားတာကွ
သိရဲ့လား”

ကြည့်! အော်ပြီ၊ အမြဲ ဒီလိုပဲ။ ငြင်ငြင်သာသာလေး

ပြောတာက ရှားပါတိ။ ဒီလိုဒေါသကြီးတတ်အောင် ဦးကျော်ကို
ဘယ်သူက သင်ပေးခဲ့ပါလိမ့်နော်။

“ညှီရှင်းပေးတာတောင်မှ မင်းကိစ္စက မပြတ်နိုင်သေး
ဘူးလား လွန်းနန္ဒာ၊ ဘာမှ ပြတ်ပြတ်သားသားမဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး
လား။ မင်းကို ဒီလောက်ထိ တွေ့ဝေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။
ဘယ်လိုလဲ၊ Hotel ကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး ရုံးခန်းထဲ
မှာ ဒီလိုတွေဖြစ်စရာလား။ တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

အလိုလေး!... လွန်းတို့ကိစ္စက ဘယ်အခြေအနေထိ
များ ပေါက်ကုန်ပါလိမ့်နော်။ ဘာတွေဖြစ်သလဲ သိရအောင် လွန်း
ရဲ့ရုံးခန်းတွင်းမှာ CCTV Camera...တွေများ ဆင်ထားလေ
သလား။

“လွန်း ငြင်းမိတယ် ဦးကျော်”

“ငြင်းရင် သူ့ဘက်က ပြတ်မှာပေါ့။ ခု မင်းဘက်က
မသေချာလို့ ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း သူ ဆက်တိုးလာတာ
လေ။ နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲ။ ငါဘယ်လောက်
ပဲ နည်းလမ်းပြပေး၊ သင်ပေး၊ မိန်းမစိတ်နဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်လှန်

ပေးထားတာပဲ လွန်းနဲ့နာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ဦးကျော်”

“မဆိုင်ပေမယ့် ငါ့ဆီကို ဦးတည်လာတော့ ငါဝင်ပြောရတော့မှာပဲ လွန်းနဲ့နာ။ အခြေအနေက ဒီထိရောက်လာမှကိုး”

“ဦးကျော်၊ သူနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့တွေ့ဖို့ သူ ချိန်းပြီးပြီ။ ဒါပဲ”

“ဦးကျော်၊ ဟဲလို”

Phone ကျသွားလေပြီ။ ဒုက္ခပဲ... သူက ဦးကျော်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းသတဲ့။ ဘာပြောကြမှာလဲ၊ မဖြစ်ဘူး... ကိုကိုနဲ့တင် ကိစ္စပြီးပြတ်ပါလျက် ဦးကျော်ထိ သူတွေ့ရတာတော့ တဆိတ်လွန်လွန်းချေပြီ။

မြန်မြန် လွန်းနဲ့နာ ဦးကျော်စိတ်ခုစေမယ့်ပြဿနာကို မဖြစ်စေနဲ့။

ဘယ်အချိန်လဲ...

ဘယ်နေရာလဲ...

ဘယ်လိုအခြေအနေလဲ...

ဘာမှရေရေရာရာမသိတော့ လူက ကယောင်ခြောက်ခြားနယ်။ ဦးကျော်... လွန်းကို စီရင်ပေးလို့မရဘူးနော်။ ကိုကို၊ တားထားပါလျက်နဲ့ လွန်းဘက်က သူ့ဘက် ယိုင်နေပြီဆိုပြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။

ယုံပေးပါ ဦးကျော်၊ လွန်းရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် နေရာလွတ် မကျန်တော့ပါဘူး။ နှလုံးသားပေါ်က ဒဏ်ရာအမာရွတ်ကို အမှတ်တရ သတိရမိရင်တောင်မှ သူ့ကို တောင့်တမိတာ မဟုတ်မှန်း လွန်း သေချာသိနေတာပါလေ။

ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ ခပ်စောစောပင် ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းကာ Hotel သို့ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ဝန်ထမ်းတွေကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးစရာရှိ စစ်ဆေးမှာစရာရှိတာကိုမှာပြီး ရုံးခန်းရှိရာဆီသို့ တက်လာခဲ့၏။ ခုတော့လည်း လွန်းရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ စကားပြောဖော်မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလို့ပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

မိုးမိုးသူ တရှိတသေ ကမ်းပေးလိုက်သည့် File ကိုယူ

၍ စစ်လိုက်၏။ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာကိုထိုးပြီး File ကို မြန်လှမ်းပေးလိုက်စဉ် မိုးမိုးသူ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

“ပြောစရာရှိလို့လား မိုးမိုးသူ”

“ဟိုလေ၊ မမ သိတယ်ထင်လို့”

“ဘာကိုလဲ”

“Boss နဲ့ (101) က ညှဉ်သည်တို့ တွေ့တဲ့ကိစ္စပါ”

“ဘယ်လို! သူတို့ရောက်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအထပ် Special Office Room မှာပါ မမ”

“Thanks! မိုးမိုးသူ၊ သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည့်စမ်း!... နိုင်ငံခြားသားညှဉ်သည်တွေကိုသာ သီးသန့်တွေ့ဆုံတဲ့ညှဉ်ခန်းထဲမှာမှ သူတို့ စကားပြောကြတာတဲ့လား။ နာရီကိုမော့ကြည့်မိတော့ မနက် (၁၀)နာရီ။

ဘာတွေပြောနေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။ သိချင်စိတ်က ရင်တွင်းမှာ ပြည့်ကျပ်နေလေ၏။

ကျောခိုင်းပြီးဆိုမှတော့ အပြီးအပိုင်ကျောခိုင်းပါတော့လား၊ မိုးယံပိုင်။ ရှင်မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ လိုတော့၊ လာပြန်ယူရအောင် ကျွန်မက သက်မဲ့စွည်းမဟုတ်တာကိုရော ရှင်သိပါရဲ့လား။

“ကျွန်တော်၊ မိုးယံပိုင်ပါ”

“ကိုယ်၊ ဟိန်းကျော်ဇေပါ၊ မောင်ရင်တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက...”

“နန္ဒာ့ကိစ္စပါ ဦးဟိန်းကျော်ဇေ၊ ကျွန်တော် ကိုညီနန္ဒအောင်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပေမယ့် ဒီကိစ္စမပြီးပြတ်သေးလို့ အခုလို တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းလိုက်ရတာပါ”

“ရတယ်၊ ပြောပါ”

ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းထားပြီးမှ ရောက်လာသည့် လူကြီးကို သူ အကဲခတ်နေမိ၏။ ကြည့်တော့ ရင်မည်ဟုထင် ရပေမယ့် အနီးကပ်ကြည့်ရင် အတော့်ကို နုသေးတာပါလား။ အသက် (၄၀)အရွယ်နှင့် ဒီရုပ်ရည်က အရွယ်တင်သည်ဟု သတ်မှတ်နိုင်တာလေ။

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိစဉ် လက်ဝါးပြင်ထိတွေ့မှုက နူးညံ့ နေပေမယ့် သူ့လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်ဟန်က အားပါလေ၏။ မျက်နှာမှာ အရယ်အပြုံးနည်းပါးပြီး တည်ကြည် ခန့်ထည်သည့် အရှိန်က ထင်ဟပ်နေလေသည်။

“အရင်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်နဲ့ပြန်ရွေးလို့ရမလဲဆိုတာပါ”

“ဘယ်လို”

ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်သွားမှန်းမသိလိုက်တဲ့စကားလုံး တို့ကို သူ မဖမ်းမိလိုက်ပါချေ။ ရည်ရွယ်မထားသည့်စကားကို သူ ဘာကြောင့်ပြောထွက်သွားတာလိမ့်။ သေချာတာတစ်ခုက ဖြင့် နန္ဒာကိုချစ်သည်စိတ်ကြောင့် ဒီလူကြီးအပေါ်မှာ မရှုမိမ့်ဖြစ်

သွားရတာပင်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ ဦးဟိန်းကျော် ဖေ ဘာအပိုစကားမှ မပါပါဘူး”

“မှားနေပြီ မောင်ရင်၊ ကိုယ်က လွန်းနန္ဒာကို အကြွေး နဲ့သိမ်းထားတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကို ညီနန္ဒာကိုရောပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း သူ့ကို ခင်ဗျားရဲ့လောင်းရိပ်ကနေ ဖယ် ရှားပေးလိုက်ပေါ့”

“ဘာ! မင်းစကားပြော အတော်ရင့်လှချည်လား မိုးယံ ပိုင်”

“ကျွန်တော်ပြောနေတာ အမှန်တရားဗျ။ ကျွန်တော့် ချစ်သူကို သူ့နဂိုစိတ်၊ နဂိုပုံစံလေးအတိုင်းပဲ ပြန်လိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားပုံစံသွင်းပေးလိုက်တဲ့ လွန်းနန္ဒာအဖြစ် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ကို ရန်သူလိုမြင်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းက မျက် မှန်စိမ်းကြီးကို ဖယ်ရှားပေးပါ။ ကျုပ်လိုချင်တာ ဒါပဲ”

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည့် လူကြီး၏မျက်ဝန်းတို့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အင်အားတွေ ပါလှချည်လား။ ဒီမျက်ဝန်း

တွေ့ခဲ့ကြည့်ပြီး နန္ဒာကို ဘယ်လောက်ထိ အမိန့်ပေး စေညွှန်ပြခဲ့တာပါလိမ့်။ ။

ကိုယ်မှားတယ် နန္ဒာ၊ ကိုယ် အမှားကြီးကို မှားခဲ့တာပါပဲလား။ ကိုယ်သာ မင်းကို မထားပစ်ခဲ့ရင် Accident တစ်ခုနဲ့ အတူ သူနဲ့မင်း ဆုံခဲ့ရမှာမဟုတ်သလို သူသင်ပေးတဲ့အတိုင်း မင်း တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

အထူးသဖြင့် မောင်ကိုချစ်တဲ့ မင်းရဲ့ နနယ်လွန်းတဲ့နှလုံးသားလေး မမကျောခဲ့မှာကိုပါ။

“အလွဲကြီးကို လွဲနေတာပါလား။ ကိုယ်ပြောမယ် ဖိုးယံပိုင်၊ မင်းနဲ့လမ်းခွဲတဲ့နေ့မှာပဲ ကိုယ် သူနဲ့စတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာ။ အေး၊ သူနဲ့မတွေ့ခင် အစကတည်းက ဝပ်ရှော့ခ်တစ်ခုမှာ ညီနန္ဒာအောင်နဲ့ အစောကြီးရင်းနှီးထားတာပါ။ သူတို့မောင်နှမကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တယ်၊ ထိန်းမတ်ပေးခဲ့တယ်၊ လမ်းညွှန်ဆုံးမပေးခဲ့တယ်။ . . အဲဒါပဲ။ မင်းထင်ထားသလို ကိုယ်က အပိုင်သိမ်းထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားသာ ပုံမသွင်းခဲ့ရင် . . . ကျုပ်အပေါ်ရှိတဲ့ နန္ဒာ

သဘောထားက ပြောင်းလဲသွားစရာမရှိဘူး ဦးဟိန်းကျော်ဇေ။ ခင်ဗျားအာဏာတစ်ခုတည်းရဲ့ ရိုက်သွင်းပေးမှုကြောင့် ခုဆို နန္ဒာဆီမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အစွမ်းတွေတောင် ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ။ နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒကို ဦးနှောက်က ပယ်ချုတ်တင်အောင် ခင်ဗျားသင်ပေးခဲ့တာ။ သူ့သာ ခင်ဗျားလောင်းရိပ် မိမနေရင် ကျုပ်တို့ချစ်သူချင်း မနီးစပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ အဲဒါ အသေအချာပဲ”

အလို! . . . လောင်းရိပ်တဲ့လား။ တစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါပဲ။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်သားတစ်ယောက်လို တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့တာလေ။

ပေးခဲ့တာအကုန်ပါပဲ။ ဘာမှပြန်ယူလို့မရှိအောင် အဖြူစင်ဆုံးစေတာနာနဲ့ သင်ကြားပြသပေးခဲ့တာပါ။ ဒီအစေ့လေးက နေ အညောင်လေးဘဝ၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် အပင်လေးဘဝရောက်အောင် ပြုစုပေးခဲ့ပြီး အဲဒီအမင် မြင့်တက်မလာရအောင် ကိုယ်က အုပ်စိုးကာဆီးထားတဲ့အပင်ကြီးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါလေ။ ဖြစ်

၃၅၀ □ မမသဒ္ဓါမောင်

ချင်းဖြစ်ရင် ဒီအပင်လေးကို အစွမ်းသတ္တိတွေပေးနေတဲ့ နေမင်းကြီးသာ ဖြစ်နိုင်တာပါ။

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ မိုးယံပိုင်”

“ဘာဗျ”

“သူယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို မင်းပဲ သတ်ပစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ရင်ထဲကို အမုန်းဖျိုးမိအောင်လည်း မင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဘယ်သူ့ တံခါးလာခေါက်တာလဲလို့ မဝင်ခင်ကတည်းက ဘယ်သူမှမလာရလို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့တာပါ။ ဒီအမိန့်ကိုမနာခံဘဲ ဒီဆန်ရဲတာ ဘယ်သူများဖြစ်မှာလဲ။

“ကျုပ်တို့ခွဲခွာနေစဉ်မှာ ကျုပ်ကိုလွမ်းပြီး နာကျင်နေတာကို ဖြစ်မှာစိုးလို့ အခုလိုမေ့ဖို့ပြောပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာပဲ ဦးဟိန်းကျော်ဇေ။ မုန်းဖို့ဆန္ဒမရှိလို့ အဲဒီစကားလုံးကို လုံးဝမပြောဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အခု ခင်ဗျားရဲ့နေ့စဉ်ရှိက်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ Theory တွေ

ရင်ကိုရိုက်ချိုးရက်တဲ့မောင် □ ၃၅၁

ကြောင့် ကျုပ်နှလုံးသားကို ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီး နှုတ်က ငြင်းဖယ်နေတာပါ။ အဲဒါကို ကျုပ်သိနေတယ်”

“လွန်းနန္ဒာရင်ထဲမှာ မင်းမရှိတော့ဘူး မိုးယံပိုင်”

တံခါးခေါက်သံက နောက်ထပ်နှစ်ချက် ထပ်ထွက်လာပြန်လေ၏။

□□□

အခန်း (၂၈)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အဲဒီစကားကို ခင်ဗျားပြောစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်တဲ့နန္ဒာ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး မချွပ်ကိုင်ထားပါနဲ့”

ဟိန်းခနဲအော်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ လွန်းနန္ဒာ ဝင် လိုက်ပါတ်။ ကြည့်စမ်း! ဦးကျော်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတဲ့အထိ သူ ရဲတင်းလွန်းလှချည်လား။

“မိုးယံပိုင်”

“လွန်းနန္ဒာ၊ ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

“ဝင်သင့်လို့ ဝင်လာတာပါ ဦးကျော်၊ လွန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ ဦးကျော်ကြားဝင်ဖို့မလိုပါဘူး။ လွန်းပြဿနာကို လွန်းပဲ ရှင်းပါ့မယ်”

“မင်းဝင်ပါစရာမလိုဘူး လွန်းနန္ဒာ၊ ခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

“ဟင့်အင်း”

လွန်းက ဦးကျော်တားနေသည့်ကြားမှ ဦးကျော်အနီးမှာ သွားရပ်လိုက်ပါတ်။ ပြောတော့ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးနေသည်ဆိုပြီး ခုတော့ နှစ်ယောက်သားက မတ်တပ်ရပ်ပြီး အော်ဟစ်နေတာလေ။

“မင်းကို ငါပြောနေတယ် လွန်းနန္ဒာ၊ ခုထွက်သွားပါ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောနေတယ်၊ နန္ဒာ့ကို အမိန့်မဖေးပါနဲ့”

“ရှင်၊ ဦးကျော်ကို ဘာမှအော်ဟစ်ပြောစရာလိုဘူး မိုးယံပိုင်၊ ဦးကျော်က ရှင်ထက်အသက်အများကြီး ကြီးတယ်ရှင်”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒီလောက် အသက်ကြီးလို့ မင်းလို့

ချာတိတ်မလေးကို ဘယ်လိုသိမ်းသွင်းအမိန့်ပေးနိုင်မှန်း သိနေတာပေါ့။ မင်းလိုမလည်မဝယ်မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုကြိုးကိုင်ရမလဲဆိုတာ သိလို့...”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“မင်း၊ ဒီလူကြီးဘက်က နာစရာမလိုပါဘူး နန္ဒာရဲ့။ မင်းကြည့်ရမှာ ကိုယ့်တစ်မျက်နှာတည်းကိုပါ။ မင်းချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကြည့်ပြောပါ”

သူမမျက်လုံးတို့ တောက်ပလာလေ၏။ ဒီလူကြီးကို ထိလို့ နာသတဲ့။ ဘာနာစရာရှိလို့လဲ... ကိုယ့်ကို အုပ်မိုးချုပ်ကိုင်ချယ်လှယ်နေမှန်းသိပါလျက်နဲ့ ငြိမ်နေရတယ်လို့ တကယ်ဆိုရင် အသည်းချင်းထပ်တူပြုထားသည့်သူ့ဘက်မှာသာ သူမ ရပ်တည်သင့်တာလေ။

“ဒီမှာ၊ ရှင်ဘက်ကို ဘာမှကြည့်ဖို့မလိုဘူး မိုးယံပိုင်။

ရှင်နဲ့ကျွန်မကိစ္စက ပြတ်ပြီးသား... ပြီးပြီရှင်။ ကျောခိုင်းပြီးမှ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ချင်ရအောင် ရှင်ပြတ်ခဲ့တဲ့ကြိုးမှာ ကျွန်မ ဆက်ရာမချည်ချင်တော့ဘူး”

၃၅၆ □ မမသဒ္ဒါခောင်

“နန္ဒာ...”

“တော်တော့ လွန်းနန္ဒာ၊ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းရှင်း...”

ရတဲ့ပြဿနာကို ဒီထက်ပိုမကြီးပါစေနဲ့”

ဦးကျော်က လွန်းလက်မောင်းကို ဆွဲထားပြီး တားမြစ်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဦးကျော်ကိုင်လိုက်သည့် လွန်းလက်မောင်းနေရာကို စူးစူးရှဲရှဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ‘ရည်စားလူလု၊ အူနုကညွတ်’ ဆိုသည့်စကားပုံကိုများ သတိရသွားတော့ပြီလား။

“ခင်ဗျားကြီး၊ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လိုက်စမ်း!”

“မိုးယံပိုင်၊ ရှင်နော်၊ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက”

“လွှတ်ဆို... နန္ဒာ့အသားကို ထိရလောက်အောင်”

ခင်ဗျားက တန်လို့လား”

“ဘာ!...”

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်တော့နော်”

“မပိတ်နိုင်ဘူး နန္ဒာရဲ့၊ ဒီလိုဒုက္ခတလူကြီးဘက်က မ...”

ဘာကြောင့်နာနေရတာလဲ”

“နာတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မပိုင်တယ်။

ရှင်ဝေဖန်စရာမလိုပါဘူး။ အခုချက်ချင်း ရှင်ထွက်သွားပါ မိုးယံပိုင်”

သူက အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ လွန်းနှင့်

ဦးကျော်ကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေလေ၏။ ပစ်တုန်းကတော့ ပစ်

ပြီး အခုမှတန်ဖိုးတကြီးပြန်လုနေတာပါပဲလား။ လွှင့်ပစ်ပစ္စည်း

နဲ့ရင် ဘယ်သူ့မဆို ကောက်ယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် မိုးယံပိုင်တယ်။

“မင်း... မင်း၊ ဦးဟိန်းကျော်အေးကိုချစ်နေပြီလား နန္ဒာ”

“ဘယ်လို! မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ချစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်နဲ့မှမဆိုင်တာ။

ကျွန်မလိုလွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက်က ကိုယ်ချစ်ချင်တဲ့ဘယ်

သူ့ကိုမဆို ချစ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ရှင်သိရင် ဒီ Hotel က

အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါတော့”

“နန္ဒာ... မင်း”

ဦးကျော် ဘာမှမပြောရသေးခင် အဖြစ်အပျက်က လျှပ်

ပြက်သည်နယ် လျှင်မြန်စွာဖြစ်ပျက်သွားလေ၏။ ဘာမပြောညာ
မပြောဖြင့် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းလာသည့်သူက ဦးကျော်အား
ရင်ဘတ်ကိုဆွဲကာ မျက်နှာကို ထိုးချလိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက်
မို့ လွန်း အသံပင်မထွက်ဘဲ မင်သက်ကြည့်နေစဉ် တုတ်ကောက်
တခြား လူတခြားဖြစ်ကာ ကြမ်းပေါ်၌ ဦးကျော် လဲကျသွား
သည်။

အို! နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစွန်းသွားပါရောလား။

“ရှင်... ရှင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မိုက်ရိုင်းထု
ချည်လား”

“အဲဒါ ကျုပ်ချစ်သူကို လုတဲ့အတွက် ပြစ်ဒဏ်ပဲ ဦး
ဟိန်းကျော်ဇေ။ ခင်ဗျားက အတော်တရားကျတဲ့လူကြီးကို။
လိုဒုက္ခိတဖြစ်လို့ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ကွာရှင်းခဲ့ရတာတောင် နောင်ထဲ
မရဘဲ ကျုပ်ချစ်သူကို အပိုင်စည်းရုံးနိုင်လောက်တဲ့အထိ...”

“မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဦးကျော်”

“ခင်ဗျားငြင်းနေစရာ မလိုပါဘူးဗျ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကော”

က ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို အလွယ်တကူအလျော့ပေးမှာမဟုတ်
တာ။ လာ၊ နန္ဒာ၊ မောင့်နောက်လိုက်ခဲ့တော့”

“အို! လွှတ်နော်၊ မလိုက်ဘူး”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လိုက်သည့်သူ
လက်ထဲမှ လွန်း ရုန်းကန်ဖယ်ရှားနေ၏။ ဦးကျော်က ဆိုဖာခုံ
ကို အားပြုကာ ရပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားချိန်မှာ သူ အတင်းဆွဲခေါ်ရာ
ဆီ လွန်း ပါနေပြီလေ။

“ရှင်ကိုလွှတ်လို့ပြောနေတယ်နော်”

“နန္ဒာ၊ မောင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆုံး
ဖြတ်ပါ”

“မလိုဘူး... ရှင်နောက်မလိုက်နိုင်ဘူးနော်၊ လွှတ်လို့
ပြောနေတယ်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ”

“ကဲ!...”

ဖြန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သူ့ပါးတစ်ဖက် ရဲရဲနီသွားလေ
၏။ ရိုက်တယ်... သူအသက်တမျှချစ်တဲ့ ချစ်သူက သူ့ပါးကို

ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ရိုက်တယ်တဲ့လား။ မင်းဘယ်လိုလဲ နန္ဒာ၊ ပြောတော့ဖြင့် မောင့်စိတ်တိုင်းကျချည်း လိုက်လျောပေးနိုင်ခဲ့ပါ လျက် ခုတော့ မောင့်ကိုဆန့်ကျင်ပြီး နာကျင်ခြင်းတွေပါ ပေးပါ ရောလား။

“မင်း... မင်း၊ မောင့်ကိုရိုက်တယ်”

“ရိုက်တယ်လေ၊ ရိုက်တော့တာဖြစ်လဲ။ အဲဒါ ရှင်နဲ့တန် တဲ့အရာပဲ မိုးယံပိုင်။ နောက်ထပ် ရှင်အတွက် ကျွန်မလက်ဆောင် ထပ်ပေးလိုက်ပါဦးမယ်။ အဲဒါကတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ ခါးခါးသည်း သည်းမှန်းတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ... နန္ဒာ”

“ရှင်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ လွန်းနန္ဒာအောင်ဆိုတာ သေ ဆုံးသွားပြီ မိုးယံပိုင်။ ရှင် အစိမ်းသက်သက် ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့ဒဏ် ရာလောက်နဲ့ တစ်ဘဝစာသေဖို့ လုံလောက်ခဲ့ပါတယ်။ ရှင်နဲ့ပတ် သက်ခဲ့သမျှအရာအားလုံးကို ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲကရော၊ ဒီခေါင်း ထဲကပါ အပြီးဆွဲထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာဆိုတာမှမကျန်အောင် ရှင်း ပြီးသွားပြီ မိုးယံပိုင်။ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖန်တီးပျိုးထောင်ပေးခဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ နောက်တစ်ဘဝအဖြစ် ကျွန်မ လူပြန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ဘဝသစ်က ကျွန်မကို နောင် ဘယ်တော့ မှမနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့”

“နန္ဒာရယ်”

“ရှင်ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ကျွန်မကို စိတ်ပြန် လည်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားပါနဲ့ မိုးယံပိုင်။ ကျွန်မကို ရှင် ထိတာထက် ကျွန်မ လေးစားမြတ်နိုးရတဲ့လူကို ထိတာက ပိုနာ တယ်။ ဟောဒီရင်ကို နောက်ထပ်ဆွဲဖဲ့သလိုအထိ တဆစ်ဆစ် နာတယ်ဆိုတာ ရှင်သိထားပါ”

“လွန်းနန္ဒာ”

မျက်နှာကိုအုပ်လျက် အခန်းတွင်းမှ သူပြေးထွက်သွား လေတော့၏။ အဆုံးသတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ လွန်းဘဝမှာ တစ်ဦး တည်းကိုသာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီလူတစ်ယောက် ကပဲ လွန်းရင်ကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ချိုးပြီး နှလုံးသားကို ချေမှု ပစ်ခဲ့တာလေ။

အသက် (၁၉)နှစ်အရွယ်ကို အချစ်ဖြစ်တည်လာအောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်ပဲ သင်ကြားပေးခဲ့သလို ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့အောင်လည်း မောင်ပဲ ဖန်တီးပေးခဲ့တာပါကွယ်။ အချစ်ဆိုတာ သေးဆန်အနစ်နာခံခြင်းလို့ ဆိုရိုးရှိကြပေမယ့် တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာ ကိုယ့်ရင်ကို နာကျင်စေတဲ့လူကို ဘယ်လိုများ ပြန်ချင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ခံစားလွယ်တတ်တဲ့နုလုံးသားကို မာကျော ခက်ထန်လာအောင် မောင်ပဲ သင်ပြပေးခဲ့တာပါကွယ်။ ဦးကျော် ပန်ဒီးဒေး ခွဲတာမဟုတ်မှန်း မောင်မသိနိုင်ပေမယ့် လွန်းကတော့ သိနေတာပါလေ။

“လွန်းနန္ဒာ”

ပစ္စက္ခအခြေအနေကို စိတ်က ရုတ်ချည်းပြန်ရောက်လာရ၏။ အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ ဦးကျော်၏အသံ ဩဩကြီး ထွက်လာတာကိုး။

လွန်းလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဆက်တီကျောမှိုကို ငါ့ကတစ်ဖက်ကိုင်လျက် တုတ်ကောက်ကို ခဲရာခဲဆစ်လှမ်းယူနေသည့် ဦးကျော်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မတော်တဆ Accident ဖြစ်

ပြီး ခြေတစ်ဖက်မသန်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်သွားခဲ့တဲ့မိန်းမ။ ဒုက္ခိတ၊ တစ်ခုလပ်ဘဝနဲ့ ဦးကျော် အဘယ်မျှ နာကျင်ကြေကွဲ ခံစားခဲ့ရမှာပါလဲ။

သူတစ်ပါးကို အားမကိုးဘဲ ဒီတုတ်ကောက်ကိုသာ အားပြုပြီး ဘဝကို ရှေ့ဆက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ဒီလူ့ကိုယ်ထဲကို အဘယ်အရာကများ ခွန်အားအဖြစ် စီးဆင်းစေခဲ့သလဲဆိုတာကို လွန်းသိချင်ပါရဲ့။

တုတ်ကောက်လေးရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားကာ လွန်းကောက်ယူလိုက်ပါ၏။ သာမန်လူတွေအတွက်တော့ ဒါဟာ တုတ်တစ်ချောင်းပဲဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပါ။ သို့သော် ဦးကျော်အတွက်ကတော့ဖြင့် အားထားအသုံးပြုရာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေတာလေ။

“မင်း ဘာဆက်လုပ်ချင်သလဲ”

“ဦးကျော်ရဲ့တုတ်ကောက်ကလေးပဲ ဖြစ်ပါရစေ”

“ဘာ!”

လွှတ်ခနဲပြောထွက်သွားတာမို့ လွန်းကိုယ်လွန်းလည်း

အံ့ဩနေသလို ဦးကျော်ကိုလည်း အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ တောင်းပန်ရမှာလား... ဟင့်အင်း၊ လွန်းရဲ့ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဦးကျော် ရှိနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒါကို ဦးကျော် သိနိုင်ပါ့မလားဟင်။

“လွန်းနန္ဒာအောင်၊ မင်း... မင်း၊ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ ဦးကျော်။ လွန်းမညာတတ်မှန်း ဦးကျော်သိပါတယ်”

“မပြောနဲ့!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မှားနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် လွန်းက၊ လွန်းက... အသည်းကွဲနေတဲ့ကောင်မလေးဖြစ်နေလို့လား ဦးကျော်”

“တိတ်စမ်း! မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြန်တည်မတ်စမ်း။ ဒီအပိုစကားတွေ ပြောတတ်အောင် မင်းကို ဘယ်သူက သင်ပေးထားသလဲ။ အချိန်ကုန်ခံ၊ ခွန်အားအကုန်ခံ၊ ဦးနှောက်အခြောက်ခံပြီး ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောရသလား။ မင်းကိုယ်မင်း မရှက်ဘူးလား... ဟင်”

ဟင့်အင်း... ချစ်တာ ရှက်စရာမှမဟုတ်ဘဲ ဦးကျော်။ အချစ်ကို ရှက်စရာလို့မြင်နေရင် ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ လူစဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ အာဒံနဲ့ဧကစပြီး လူသားမျိုးနွယ်တွေ ရှိလာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

ဒါဖြင့် ဦးကျော်ရင်ထဲမှာရော၊ ကွာရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့မိန်းမကို လူမပြောနဲ့၊ ဓာတ်ပုံလေးတောင် အမှတ်တရမရှိ။ စကားထဲထည့်မပြောခဲ့တာ မချစ်လို့လား။ ဘယ်လိုပဲငြင်းဆန်ငြင်းဆန် ‘ဒေါ်မေမြတ်နိုး’ကို ဦးကျော် နည်းနည်းလေးတော့ ချစ်ခဲ့မှာအမှန်ပါလေ။

“လွန်း ဘာမှားလို့လဲ”

“မှားတာပေါ့၊ မှားတာမှ အကြီးကြီးကို မှားနေတာ။ ငါကတော့... ငါကတော့ စေတနာတွေ ဗလပွထားပြီး မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပြန်ပေါင်းရပါစေချင်ပြီး”

“လွန်း၊ သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

“လွန်းနန္ဒာ”

“သူ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်တွေက ကုန်သွားပြီ ဦးကျော်ရဲ့”

ဘာမှမရှိတော့တာ။ အခု လွန်းရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲ။
ဘယ်သူ့ကို နေရာပေးထားသလဲ။ ဒါကို ဦးကျော်၊ သိရဲ့လား”

တုတ်ကောက်ကို ဦးကျော်လက်ထဲ ထည့်ပေးကာ လက်
ဖမိုးကို အုပ်ထားလျက် ပြောလိုက်စဉ် ဦးကျော်မျက်လုံးများက
စူးရှတောက်ပလာလေ၏။ စိတ်ဆိုးသတဲ့... အသက်(၂၇)နှစ်
အရွယ်လေး၊ ဦးကျော်ထက် (၁၃)နှစ်ငယ်တဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ရင်
တွင်းစကားတွေကို ဦးကျော် မယုံကြည်ဘူးတဲ့လားကွယ်။

“တောက်! မင်းကို ငါသင်ပေးခဲ့တာ အဲဒီသင်ခန်းစာ
မဟုတ်ဘူး လွန်းနန္ဒာရဲ့။ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီဘဝကို ဘယ်
လိုရှင်သန်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာတွေ ထပ်ခါထပ်ခါ သင်ပေး
ထားလျက်နဲ့ မင်းခေါင်းထဲ ဘယ်ကအမှိုက်တွေ ဝင်လာတာလဲ။
ထုတ်လိုက်စမ်း! ခုချက်ချင်း အဲဒီအတွေးဆိုးတွေ၊ ယုတ်ညံ့တဲ့
စိတ်တွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်”

လွန်း တွေ့တွေကြီးမော့ကြည့်နေမိ၏။ ဦးကျော်ကို ဆုပ်
ကိုင်ထားသည့်လက်အစုံကိုလည်း ဖယ်မပေးဖြစ်ပါလေ။ အားကိုး
ခဲ့မိပါတယ်။ လေးစားခဲ့တာလည်း အမှန်ပါ။ အဲဒါတွေရဲ့နောက်

ကွယ်မှာ တဖြည်းဖြည်းအမြစ်တွယ်လာမိတဲ့ ငြိတွယ်ခြင်းတွေကို
ဘယ်သူက မြင်နိုင်လို့လဲ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကလို
မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်စိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ တစ်စစ
နဲ့ အနည်ယိုင်တည်မြဲတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ချစ်မိခဲ့ရတာပါ ဦးကျော်။
ဘယ်သောအခါမှ မပျောက်ပြယ်တဲ့ တွယ်တာမှုတွေ တစ်ပွေ၊
တစ်ပိုက်နဲ့ပါကွယ်။

“ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲမှန်ခဲ့ရင် အဲဒီတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲဖို့
ဝေဘု လိုလိမ့်မယ် ဦးကျော်။ အဲဒီခွန်အားဆိုတာ ချစ်ခြင်းကလွဲ
ပြီး ဘာဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ အဲဒီအချစ်ကို လွန်း ဒူးထောက်အမှူး
ပေးလိုက်ပြီ ဦးကျော်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊
အကုန်ပဲ”

လက်အစုံကို ရိုက်ဖယ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေ၏။ ငြင်းပယ်
တယ်တဲ့လား။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲကစကားတွေကို ဥပေက္ခာ
ပြုရက်တယ်ပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဦးကျော်။

လွန်းက မပြည့်စုံလို့လား၊ တစ်ချိန်ကလည်း ဒီလိုအဆင့်
နိမ့်တဲ့မိန်းကလေးကို လူတစ်ယောက်က ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

အခုရော၊ ဦးကျော်ကပါ ချန်ရစ်ခဲ့မလို့လားကွယ်။

“မင်းမျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ လွန်းနုနုအောင်”

ပြောပြီပေါ့လေ၊ အထင်သေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မတန်ဘူးပေါ့နော်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ လွန်းလို အညတရကောင် မလေးကို ဒီလိုအဆင့်အတန်းရှိလာအောင် မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ဦးကျော်က ဘယ်အလေးထားနိုင်ပါ့မလဲ။ လူဆိုတာ ဒူးနေရာ၊ဒူးတော်နေရာ၊တော် ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို လွန်း တမင်မေ့ထားခဲ့တာ မှမဟုတ်တာကွယ်။

“သွားမှာပါ၊ ဦးကျော်မမြင်ချင်တဲ့ ဒီမျက်နှာကို ဘယ်တော့မှမတွေ့စေရပါဘူး... ဒီဘဝမှာပါမက၊ နောက်ဘဝထိပါ မတွေ့စေရဘူးလို့ လွန်း ကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်သိထားဖို့က လွန်းပြောခဲ့တာ အမှန်ဆိုတာပါပဲ။ လွန်း၊သွားတော့မယ် ဦးကျော်”

“လွန်းနုနု”

တိုးသဲ့သဲ့ခေါ်လိုက်သံက နောက်ဆုံးပါပဲ။ Hotel ထဲ

မှ ဘယ်လိုပြေးထွက်ခဲ့မှန်းပင် မသိတော့။ ကားစက်နှိုးပြီး လမ်းပေါ်ကိုရောက်စဉ် မိုးက အပြီးကြီးစွာဖြင့် သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်လေ၏။ ကားက လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ထိုးရပ်သွားပါသည်။ ‘ဆီကုန်ပြီ’ ဟု Sign ပြပြီးနောက် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူမ ဟား ကိုက်ရယ်လိုက်မိတော့၏။

ကုန်ပါပြီ... တကယ်လည်း ကုန်သွားတာပါ။ လွန်းနုနုအောင်ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်မလေးလည်း သံပတ်ကုန်ပြီး ဒီနေရာမှာ ငုတ်တုပ်လေး ထိုင်နေချီလေ။ မိုးက အရမ်းသည်းနေတာမို့ ကားပေါ်မှမဆင်းဖြစ်သေးဘဲ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိပါသည်။

သွားမယ်ဆိုမှတော့ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားသင့်တာပေါ့နော်။ သို့သော် လွန်းခြေလှမ်းတွေက ရွှေနိုင်ပါ့မလား။

“လွင့်မျှောလိုက်တိုင်း အချစ်ဝိညာဉ်ဆီ ယူငင်ဆွဲဆောင်

× × × မချစ်တတ်ခဲ့တဲ့အချစ်တစ်ခု အနိုင်ယူသွား× × × အတွေးများထဲက သိနေပြီ× × × ဖွင့်ပြောပြဖို့တော့ ခက်နေပြီ× × × ချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ကလေးပါကွယ်× × ×

တို့ နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝ
လေးကိုယူ x x x ဒီမှာ မိန်းကလေးမို့ ဟန်ဆောင်တာ အပြစ်
မယူစေချင်ဘူး x x x

နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝလေးကို
ယူ x x x ရင်မှာ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့နေနိုင်ပြီ အချစ်အတွက်ပဲလေ x x x

အလွမ်းအဆွေးတောင် မတွေးချင်ဘူးလေ x x x တကယ်
ကြောက်စရာ x x x အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အားလုံးရင်ဆိုင်မယ်
x x x ရင်မှာမောပန်းလွန်းတဲ့အချစ်တွေကို အတူအပြုံးလေးများ
နဲ့ ဆီးကြိုမှာ x x x မိန်းကလေးအချစ်မို့ ဖျော်ရင်းချစ်နေမယ် x x x

တို့ နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝ
လေးကိုယူ x x x ဒီမှာ မိန်းကလေးမို့ ဟန်ဆောင်တာ အပြစ်
မယူစေချင်ဘူး x x x

နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝလေးကို
ယူ x x x ရင်မှာ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ရင်ဆိုင်မှာလား x x x

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း x x x သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတာ မီး
လိုပူ x x x ရင်မှာခိုဝင်နေပြီအချစ် မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး x x x ထူး

ဆန်းလွန်းတဲ့အချစ်ကမ္ဘာထဲ x x x ပြေးထွက်လို့ သွားချင်တယ်
x x x ဒါတွေရင်ဆိုင်နိုင်အောင် အချစ်ရယ် ကူညီဦး x x x

တကယ်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ
တို့ဘဝလေးကိုယူ x x x ဒီမှာ မိန်းကလေးမို့ ဟန်ဆောင်တာ
အပြစ်မယူစေချင်ဘူး x x x

နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝလေးကို
ယူ x x x ရင်မှာ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ရင်ဆိုင်မှာလား x x x

တကယ်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ
တို့ဘဝလေးကိုယူ x x x ဒီမှာ မိန်းကလေးမို့ ဟန်ဆောင်တာ
အပြစ်မယူစေချင်ဘူး x x x

နည်းနည်းလေးချစ်နေပြီ x x x မညာပါ တို့ဘဝလေးကို
ယူ x x x ရင်မှာ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ရင်ဆိုင်မှာလား x x x "

ဟုတ်ပါတယ်၊ အများကြီးလိုချင်ပေမယ့် နည်းနည်းလေး
ပြန်ချစ်ရင်လည်း လွန်း ကျေနပ်ပါတယ် ဦးကျော်။ ဦးကျော်ပြော
ခဲ့တုန်းကတော့ 'အချစ်'ဆိုတာ 'အတ္တ'ကနေ အခြေခံတာဟဲ့။

၃၇၂ □ မမသဒ္ဓါစောင်

အဲဒီအတ္တကြောင့် လောဘဖြစ်လာပြီး လူတွေဟာ ဘာမဆိုလို့
ချင်တပ်မက်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်တာတဲ့လေ။

မဟုတ်ပါဘူး ဦးကျော်၊ လွန်းရဲ့ချစ်ခြင်းက အတ္တကင်း
ပါတယ်လေ... ဦးကျော်ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ၊
ဥပေက္ခာပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံးကို လွန်းလက်ခံ
ပေးနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘက်က အနစ်နာခံပြီး ဘာကိုမှမမျှော်လင့်ဘဲ ပေး
ဆပ်ခဲ့တဲ့ ဦးကျော်ရဲ့နှလုံးသားကို လွန်းချစ်တာ၊ အဖြူရောင်
စေတနာကို ချစ်တာ၊ လေးစားအားကိုးချင်စဖွယ် ဥပဓိရုပ်ကို
ချစ်တာ... ဒါပါပဲ။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ဘာမှမလိုပါဘူး။ တောင်းဆိုချင်တာ
တစ်ခုလေးပဲ ရှိပါတယ်...

ကျေးဇူးပြု၍ လွန်းကို နည်းနည်းလေးလောက် ပြန်ချစ်
ခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ရကူးနပ်မှာပါ ဦးကျော်ရယ်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၉)

အရိပ်သော်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။

ကြမ်းကျွံတာက အကြောင်းမဟုတ်၊ နှုတ်ကျွံတော့ ပြင်
ရ၊ ခက်ချေပြီ။ စိတ်ဆိုးပြီး ပြောတုန်းက ပြောခဲ့မိပြီး အခု ဘယ်
လိုဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

“မင်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

နာသွားရှာမှာပေါ့၊ အရင်က ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော
မနာတတ်တဲ့ကောင်မလေးက သူ့ကိုတွယ်တာမိချိန် ဖွင့်ပြောစဉ်
မှာ သူ့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောထွက်ခဲ့တာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက်ခန်း Phone ခေါ်တော့လည်း ကိုင်မည့်လူမရှိ
(ညီက ခရီးထွက်သွားတာ ပြန်မရောက်သေး)။ သူလိုက်သွားကြည့်
တော့လည်း လူမရှိသည့်တိုက်ခန်းက မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်ကာ
ဖုန်တွေပင် တက်နေချေပြီ။

Hotel ကိုရော... သူမ အလုပ်လာမဆင်းပါလေ။
ကုမ္ပဏီတစ်လှည့် Hotel တစ်လှည့် သွားနေတာပို့ ပင်ပန်းသော်
ငြား အကြောင်းမဟုတ်။ အကြောင်းက လွန်းနန္ဒာအောင် ပျောက်
ကွယ်သွားတာက အဓိကကျနေတာပါ။

ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်နေသလဲ၊ နည်းနည်းလောက်
သည်းခံပါဦးလား။ အရင်လို သူငါ့လိုလိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်းစု၊
မျက်ရည်ဝဲရုံထက် မပိုတဲ့အမှုအရာကိုတောင် လုပ်မပြနိုင်တော့
ဘူးပေါ့လေ။

ငါ ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ လွန်းနန္ဒာ...

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

ခရီးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ထံရောက်လာသည့်

ညီကို ဝမ်းသာအားကြီးလိုက်မိ၏။ ဆက်တီမှ ရုတ်တရက် ထ
လိုက်တာမို့ တုတ်ကောက်ကို အားမပြုမိဘဲ ယိုင်ထိုးသွားတာမို့
ညီက သူ့ကိုပြေးကူ ဖေးမပေးလေသည်။

ဒုက္ခိတဘဝပါကွယ်... ဒီလိုဘဝနဲ့ လူတောမတိုးနိုင်
ဘူးလို့ယူဆပြီး ‘မေ’ရဲ့စွန့်ပစ်ကွာရှင်းခြင်းကို ကိုယ်ခံခဲ့ရတာပါ။
ဒါဖြင့် အသက်ကရော၊ နားသယ်စပ်မှာ ဘော်ငွေရောင်ဆစ်တွေ
ကျို့တို့ကျဲတဲထိုးထွက်နေတဲ့လူကြီးကိုမှ ချစ်သတဲ့။

ဘယ်လိုအမြင်မျိုးနဲ့ ကြည့်ခဲ့ပါသလဲ...

“ဖြည်းဖြည်း ကိုကြီး... ဖြည်းဖြည်း ထိုင်နေရင် ရရဲ
သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထရတာလဲ၊ ကျွန်တော် ရောက်ပြီဟာ”

“ညီ... ညီ”

ခရီးရောက်မဆိုက် ပြန်ရောက်လာသည့်ညီကို ဒီသတင်း
မည်သို့ပြောရမည်နည်း။ အားကိုးရာဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မတ်
မတ်ရပ်ခဲ့တဲ့လူက အခုတော့ ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်နေသည့်
နှယ်လေ။ ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်မိစဉ် နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးပြောမိ
လေ၏။

“မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ!.. ဘာမရှိတာလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“လွန်းနနာ”

“ညီမလေး မရှိတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်တယ်၊ ငါ့ခေါင်းတွေ ထူ
ပူနေပြီ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ”

“တိုက်ခန်းမှာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အလုပ်ကိုလည်း
မလာဘူး၊ Phone လည်း လုံးဝဆက်လို့မရဘူး။ ဒီမှာ အရမ်း
စိတ်ပူနေပြီ”

ညီနန္ဒအောင် စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ လွန်းအကြောင်း
သူ့ဆီ Phone ဆက်ပြောစဉ်ကတော့ ညီမဖြစ်သူကို အတော်
စိတ်ဆိုးမိခဲ့တာလေ။ လူကြီးကို မရှိမသေပြောထွက်လို့ ကရုဏာ
ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

အခု လူကြီးကိုယ်တိုင်က ညီမလေးအပေါ်မှာ စေတနာ
တွေ ရေစီးကမ်းပြိုသလိုဖြစ်နေတော့တာကိုး။

“ရှာပေးပါဦး၊ ငါရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ”

“သူ့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ကို
ကြီးရဲ့။ သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

“တကယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာ၊
သူထင်ရာ ဘယ်ခိုင်းပါ့မလဲ ကိုကြီးရယ်။ ရူးရှူးမိုက်မိုက်အရွယ်
လေးမှ မဟုတ်တော့တာကို”

“သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ့ဆီကိုပေါ့၊ မင်းပဲသိတယ်ဆို”

ကဲ၊ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ခရီးပန်းလာတဲ့လူကို ပေး
မနားဘဲ ဆက်ခိုင်းနေတော့တာလေ။ ဪ၊ အချစ်က အရာရာ
ကို မမြင်ရလေအောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်းရှိသည်ကိုး။

“ငါက... ငါက စေတနာနဲ့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်
ကို ပေါင်းဖို့လုပ်ပေးတာ၊ ဝေဒနာပဲဖြစ်တယ်”

ကားပေါ်တက်ရင်း ပြောသည့်စကားကလည်း ကူးပါက

တိကပေါက်ချာ။ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ အငယ်တွေကို ဆုံးမပြီး ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ခေါင်းဆောင်လို မော်ဝင်လို့။ ခုတော့ စစ်ရှုံးတဲ့သံပန်းလို အချစ်ဆိုတဲ့နတ်ဆိုးရဲ့ခြေရင်းမှာ သူ ဝပ်တွားခယနေရပါရောလား။

“လွန်းက မိုးယံပိုင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၈)နှစ်ကတည်းက မေ့သလောက်ဖြစ်နေပါပြီ ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း သူစိတ်ပြောင်းနေတာကို မရိပ်မိသေးဘူး... ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ သိလာတာ။ သူ ကိုကြီးကိုစွဲလန်းနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့”

ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ မတန်ဘူးလို့ ကိုယ်က ယူဆမိခဲ့တာ မင်းကိုးလို့ပါ။ အခုတော့ မင်းက မင်းကိုယ်မင်း သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ တကယ်ပဲ ရှောင်ပုန်းသွားရတယ်လို့။ ခက်ပါ၊ လွန်းနဲ့နာရယ်။

“ရောက်ပြီ”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဒါ သူလှူဒါန်းထားတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာပါလား။ ကြည့်စမ်း!

သူမ ဒီမှာရှိနေလိမ့်မယ်လို့ သူ ဘာလို့မတွေးမိခဲ့တာပါလိမ့်။

ကလေးတွေ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ကော်ဇောခင်းလျက် ပုံပြင်နားထောင်နေသည့်အုပ်စုလေးရှိရာဆီ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ဆံပင်တိုလေးတွေက လေတိုက်လိုက်တိုင်း လွင့်ခနဲဖြစ်ကာ မသေမသပ်လေး ပြန်ကျလေ၏။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပုံပြင်ပြောနေသည့် သူမမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတို့ ဝေဆာလို့ပါလေ။

အဘယ်မျှချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မျက်နှာအမူအရာကြည့်ရုံမျှဖြင့် အတွင်းစိတ်ဖြူစင်မှုကို သိသာစေတာလေ။ သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးထစ်ယောက် ထိုင်နေသလို၊ တင်ပလွှင်ချိတ်ထိုင်ထားသည့်ပေါင်ပေါ်မှာ လက်ထောက်ပြီး မှောက်လျက်လေး လှဲနေသည့်ကလေးက နှစ်ယောက်။ ရှေ့မှာစုပြုံပြီး ထိုင်နေသည့်ကလေးတွေကလည်း အားလုံးပင် ဆယ်ယောက်မကပါချေ။

ရုတ်တရက် သူရှိရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်မျက်နှာ၊
အံ့သြမင်သက်သွားသည့်အပြု၊ တောက်ပလင်းလက်လာသည့်
မျက်ဝန်းများ၊ ပြီးနောက် ကလေးတွေကို တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်
ပြီး ဖိနပ်ပင် မစီးတော့ဘဲ သူ့ထံပြေးလာသည့်မိန်းကလေးကို
ဝမ်းသာလှိုက်လှဲမှု၊ နွေးထွေးကြင်နာမှု၊ ယုယတွယ်တာမှုတို့ဖြင့်
ဆီးကြိုထွေးဖက်ထားလိုက်မိတော့၏။ ။

ပြီးပါပြီ။

မမသဒ္ဒါမောင်
28th August 2011
PM 4:27

အချစ်ဆီတ

ပေးသူက ပေး

ယသူက ယူပြီး

သာတသို့ ရှိနေသော

သစ္စာအဖြစ်

တည်မြဲနိုင်မယ်မုန်း

မောင်

သိနိုင်ပါစေ